

**REGLA DE SANT BENET
EN CONCORDANÇA AMB LA DECLARACIÓ
DEL CAPÍTOL GENERAL (1968-1969 / 2000)
SOBRE «ELS ELEMENTS PRINCIPALS
DE LA VIDA CISTERCENCA ACTUAL»**

PRÒLEG

¹ Escolta, fill, les prescripcions del mestre, para-hi l'orella del cor, i acull de bon grat l'exhortació del pare amorós i posa-la en pràctica, ²a fi que pel treball de l'obediència retornis a Aquell de qui t'has

21 març
23 juny
25 setembre
28 desembre

vies apartat amb la desídia de la desobediència. ³A tu, doncs, s'adreça ara la meva paraula, siguis qui siguis que, renunciant als teus propis volers, per militar per al Senyor, Crist, el rei veritable, prens les fortíssimes i esplèndides armes de l'obediència.

⁴Primer de tot, demana-li amb pregària ben insistent que dugui a terme qualsevol cosa bona que comences a fer, ⁵perquè qui ja s'ha dignat a comptar-nos en el nombre dels seus fills mai no s'ha de veure contristat per les nostres males obres: ⁶Així, cal que estiguem sempre a punt per a obeir-lo amb els dons que ha posat en nosaltres, a fi que, no solament com un pare indignat no deshereti els seus fills, ⁷sinó que, ni com un senyor terrible, irritat per les nostres maleses, no lliuri a la pena eterna, com a servents malvats, els qui no l'hagin volgut seguir a la glòria.

Declaració

Art. 1. Nosaltres, els membres del Capítol general, congregats amb vista a l'apropiada renovació del nostre Orde, hem decidit, després de madura deliberació i havent bescanviat opinions, d'explicar en primer lloc els elements principals de la nostra vocació i de la nostra vida, per així posar els fonaments, podríem dir, de tot el treball de renovació.

En aquesta Declaració, doncs, volem exposar sincerament i honradament què pensem de l'apropiada renovació, quins fins perseguim, i per quin camí ens proposem assolir-los.

Art. 2. Amb la nostra Declaració no volem impedir de cap manera ulteriors reflexions o noves solucions, ja que també les futures generacions cistercenques tindran el dret i el deure de buscar formes més aptes i millors de vida monàstica, tal com van fer els fundadors de Cister al segle XII, i ho han fet les generacions posteriors. Som, doncs, veritables seguidors dels Pares fundadors del «Nou Monestir», si no deixem de cercar camins i maneres que ens permetin de viure la nostra vocació cada vegada més plenament, segons la voluntat de Déu.

(Pròleg 8-20)

22 març
24 juny
26 setembre
29 desembre

⁸ Aixequem-nos, doncs, d'una vegada, que l'Esclatada ens hi anima dient: *Ja és hora que us desvetlleu.*

⁹ I, oberts els ulls a la llum deífica, escoltem amb orel·la ben atenta allò que cada dia ens repeteix la veu divina que clama: ¹⁰ *Si avui sentiú la seva veu, no enduriu els vostres cors;* ¹¹ i encara: *Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les Esglésies.* ¹² I doncs, què diu? *Veniu, fills meus, escolteu-me, us ensenyaré el temor del Senyor.* ¹³ *Camineu mentre teniu la llum de la vida, perquè no us sorprenguin les tenebres de la mort.*

¹⁴ I, buscant-se un operari per entre la multitud a qui fa aquesta crida, el Senyor torna a dir: ¹⁵ *¿Qui és l'home que estima la vida i desitja veure dies feliços?* ¹⁶ I si tu, en sentir-ho, responies: "Jo", et diu Déu: ¹⁷ *Si vols la vida veritable i perpètua, guarda't la llengua de mal, que no diguin res de fals els teus llavis; decanta't del mal i fes el bé, busca la pau i segueix-la.* ¹⁸ I, quan haureu fet això, els meus ulls seran fets damunt vostre i les meves orelles seran atentes a les vostres pregàries, i abans que m'invocueu, us diré: *Aquí em teniu.* ¹⁹ Quina cosa més dolça per a nosaltres, germans caríssims, que aquesta veu del Senyor que ens invita? ²⁰ Mireu com el Senyor, amb la seva bondat, ens mostra el camí de la vida.

Declaració

Art. 11. No és el nostre propòsit exposar ideals teòrics i allunyats de l'experiència de la vida, per conservar o restaurar formes antiquades, sinó més aviat examinar la nostra vida actual en la seva realitat, perfeccionar-la i assenyalar els principis per a la seva renovació. Volem parlar de la vida monàstica del segle XXI, aquella vida genuïna i autèntica que correspon a la vocació concreta que Déu ens ha donat. En efecte, Déu ens crida ara i aquí, i vol que siguem sants; és en aquesta època, en els temps presents, amb les possibilitats de l'home d'avui, que vol que seguim el Crist i servim caritativament els homes.

Convé que la nostra actuació sempre parteixi de la vida autèntica i real. Per això, en aquesta Declaració no volem perdre mai de vista les obres, les possibilitats, les exigències i les tasques, tant de cada un dels monjos com de les nostres comunitats, així com també la vida de l'Església i del món d'avui.

Aquest sentit de la realitat, però, no vol significar de cap manera l'acceptació o aprovació de les imperfeccions i defectes de la situació actual, com si, ja satisfets amb la realitat vulgar i corrent, no volguéssim tendir sempre al que és millor. Això, amb raó ho rebutgem com a contrari a la mateixa essència de la vida religiosa, és a dir, a l'interès per una vida de caritat perfecta. Però, per altra banda, sabem prou bé que els ideals i objectius, per més sublims que siguin, no tenen cap valor si les persones a les quals es proposen no poden acceptar-los lliurement i espontàniament ni dur-los de fet a terme.

(Pròleg 21-38)

²¹ Cenysis, doncs, els nostres lloms amb la fe i amb l'observança de les bones obres, fem els seus camins guiats per l'Evangeli, per tal que meresquem de veure Aquell qui ens ha cridat al seu regne. ²² Si

volem habitar en el temple d'aquest regne, mirem que no s'hi arriba si no és corrent-hi amb les bones obres. ²³ Però, preguntem al

23 març
25 juny
27 setembre
30 desembre

Senyor amb el profeta: *Senyor, qui podrà habitar al vostre temple, o qui reposarà a la vostra muntanya santa?* ²⁴ Després d'aquesta pregunta, germans, escoltem el Senyor que ens contesta i ens mostra el camí d'aquest temple, ²⁵ dient: *El qui obra honradament i practica la justícia,* ²⁶ *que diu la veritat tal com la pensa, quan parla no escampa calúmnies,* ²⁷ *que mai no fa mal al proïsme ni carrega a ningú res infamant.* ²⁸ Aquell qui, rebutjant del cor el maligne, el diable, que li suggeria alguna cosa, juntament amb la seva suggestió, el reduí a no res i prengué els seus pensaments, tot just nascuts, i els esclafà contra el Crist. ²⁹ Els qui amb el temor del Senyor no s'envaneixen de la seva bona observança, ans, considerant que no poden fer ells sols el bé que hi ha en ells mateixos, sinó que el fa el Senyor, glorifiquen el Senyor ³⁰ que actua en ells, tot dient amb el profeta: *No ens doneu la glòria a nosaltres, Senyor; no a nosaltres, sinó al vostre nom.* ³¹ Igual com l'apòstol Pau tampoc no s'atribuí res de la seva predicació, quan deia: *Per gràcia de Déu sóc el que sóc.* ³² I torna a dir ell mateix: *si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor.* ³³ Per on, també el Senyor diu a l'Evangelí: *Tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca.* ³⁴ *Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, però no es va ensorrar perquè estava fonamentada sobre roca.* ³⁵ En acabar de dir totes aquestes coses, el Senyor espera de nosaltres que cada dia respondrem amb fets a aquestes seves santes exhortacions. ³⁶ Per això ens són oferts de treva els dies d'aquesta vida, per a esmena de les nostres maleses, ³⁷ tal com diu l'Apòstol: *No vols reconèixer que la bondat de Déu et convida a la conversió?* ³⁸ De fet, el Senyor, sempre bo, diu: *No vull la mort del pecador, sinó que es converteixi, i que visqui.*

Declaració

Art. 12. La renovació de la nostra vida religiosa cal que abraci el conjunt de la vida, i per això hem de considerar tots els elements que la constitueixen, concedint a cada una de les parts la seva pròpia importància. Seria completament fals exalçar de tal manera alguns aspectes de la nostra vida com si tan sols en ells es trobés l'essència de la vida cistercenca, i negligir-ne d'altres com si fossin mers afegitons o, més ben dit, obstacles per a viure realment la vida monàstica. Perquè nosaltres som i hem de ser cistercencs en qualsevol moment de la vida; no solament quan ens reunim per a la pregària o practiquem les observances comunitàries, sinó també en l'estudi, en el treball, en el ministeri sacerdotal, en l'oració privada, quan servim els homes en les seves necessitats, i en tot el que fem.

Per tant, busquem aquella visió integral que pot unir harmònicament tots els aspectes de la vida en un sol i únic servei del Senyor. Si bé alguns elements de la vida cistercenca d'avui no afecten tots els membres de l'Orde (com el sacerdoci) o no es refereixen a tots els monestirs (com l'educació del jovent o la cura pastoral), no obstant això s'han de considerar amb atenció i cal reconèixer sincerament la seva importància i el seu pes. Els elements de la vida monàstica que amb prou feines o ni tan sols trobem a la Regla o en els inicis cistercencs, no per això els hem de mirar com a secundaris o sospitosos. Perquè la vida monàstica, com tot ésser viu, en el decurs del temps creix, es desenvolupa, assimila moltes coses noves i n'abandona no poques de velles.

(Pròleg 39-50)

³⁹I doncs, havent preguntat al Senyor, germans, qui habitarà al seu temple, hem sentit les condicions per habitar-hi, sempre que complim, tanmateix, els deures de qui hi habita. ⁴⁰Per tant, hem de preparar els nostres cors i els nostres cossos per militar en la santa obediència dels preceptes. ⁴¹I, per a allò que no pot en nosaltres la

24 març
26 juny
28 setembre
31 desembre

natura, preguem al Senyor que vulgui atorgar-nos l'ajut de la seva gràcia. ⁴²I si, defugint les penes de l'infern, volem arribar a la vida eterna, ⁴³mentre encara ens vaga i som en aquest cos i hi cap de complir totes aquestes coses a la llum d'aquesta vida, ⁴⁴cal ara córrer i fer allò que ens aprofiti per sempre.

⁴⁵Cal que establim, doncs, una escola del servei diví. ⁴⁶En instituir-la, no esperem haver d'establir res d'aspre, res de feixuc. ⁴⁷Però si mai, seguint el dictat d'una justa raó, calia quelcom una mica més rigorós, per a esmena dels vicis o per a conservació de la caritat, ⁴⁸no abandonis de seguida, esfereït de terror, el camí de salvació, que al començament ha de ser forçosament estret.

⁴⁹Però, avançant en la vida monàstica i en la fe, s'eixampla el cor i es corre per la via dels manaments de Déu en la inefable dolcesa de l'amor. ⁵⁰Així, no decantant-nos mai del seu mestratge i perseverant en la seva doctrina dins el monestir fins a la mort, participarem dels sofriments del Crist amb la paciència, a fi que meresquem de compartir també el seu regne. Amén.

[Acaba el Pròleg]

Declaració

Art. 13. Les estructures institucionals en les quals avui la realitat de la vida cistercenca es manifesta concretament, són les diverses comunitats vives. És cosa sabuda que les nostres comunitats, en el decurs del temps, en diferents països van acceptar diverses formes de vida i variades tasques de servei. Aquesta diversitat, en si mateixa, no l'hem de deplorar com si es tractés d'una degeneració dolenta, sinó que més aviat ha de ser reconeguda, no solament com un fet indiscutible, sinó fins i tot com un signe de vitalitat i una invitació de Déu a l'acció. Perquè els diversos valors i tasques de cada una de les Congregacions i de cada monestir, quan per damunt de tot preval la confiança mútua, podran servir, gràcies a la cooperació de les comunitats,

per al bé i el progrés de tot l'Orde. Val molt més, en efecte, la concòrdia en la diversitat, que no pas la uniformitat forçada i discordant. Per això el Capítol general reconeix i promou l'autonomia legítima de cada Congregació i monestir per a establir les seves formes de vida, i procurarà ajudar-los en aquesta comesa. Així, en el treball de renovació és molt important que, primer de tot, cadascuna de les comunitats reconegui i revisi els seus fins i valors, i determini convenientment les seves formes de vida. Ja que la responsabilitat d'aquest treball correspon, en primer lloc, a cada comunitat. El Capítol general tan sols pretén ajudar-les, quan promou i coordina el treball de renovació; però la part que pertoca als monestirs i a les Congregacions, no la pot suprimir ni la pot assumir ell.

Art. 14. Tenint present tot això, desitgem renovar el patrimoni de la vida cistercenca de tal manera que sigui la continuació natural i com el desplegament orgànic de la secular tradició monàstica i cistercenca. Certament que volem conèixer (i sens dubte més acuradament que mai) les tradicions monàstiques i cistercenques, procurant extreure'n el màxim per a la nostra utilitat i inspiració. No volem, però, que elles ens lliguin o ens engavanyin a l'hora de resoldre els problemes d'avui, dels quals, a causa del canvi profund que hi ha hagut en les condicions de vida, els antics no en sabien res, o gairebé. No podem renunciar a la responsabilitat pròpia, en parlar de la nostra vida religiosa, ni hem de témer d'adoptar nous camins i solucions. La història ha de ser per a nosaltres mestra de vida, i no pas mestressa dominadora; que ens adverteixi i inspiiri, això sí, però que mai no ens posi traves.

[Comença el text de la Regla]

[La Regla s'anomena així perquè regeix la vida
dels qui viuen sota la seva obediència]

1

LES MENES DE MONJOS

25 març
27 juny
29 setembre
1 gener

¹ És cosa sabuda que hi ha quatre menes de monjos. ² La primera és la dels cenobites, o sigui la dels monestirs, que militen sota una regla i un abat.

³ Després, la segona mena és la dels anacoretas, és a dir, els ermitans; d'aquells que, no pel fervor novell de la vida monàstica, sinó per una llarga prova al monestir, ⁴ han après a lluitar contra el dimoni, un cop formats amb l'ajut de molts, ⁵ i, ben entrenats en les files dels germans per al combat solitari del desert, ja segurs sense l'ajuda d'altri, només amb la seva mà i el seu braç, es basten amb l'auxili de Déu per lluitar contra els vicis de la carn i dels pensaments.

⁶ La tercera i pèssima mena de monjos és la dels sarabaïtes, els quals, no pas provats per cap regla mestra de vida com l'or al gresol, sinó tous com si fossin plom, ⁷ guardant encara fidelitat al món amb les obres, demostren que la seva tonsura és una mentida davant Déu. ⁸ De dos en dos o de tres en tres, o sols i tot, sense pastor, reclosos a les seves pròpies cledes, i no a les del Senyor, tenen per llei la satisfacció dels seus desigs, ⁹ ja que tot allò que pensen o que escullen, ho diuen sant, i el que no els plau, ho tenen per il·lícit.

¹⁰La quarta mena de monjos és la que en diuen dels giròvags, els quals es passen tota la vida per diverses regions, albergant-se tres o quatre dies als diferents monestirs, ¹¹ sempre rondant i mai quiets, servint els seus propis volers i els incentius de la gola, i en tot pitjors que els sarabaïtes.

¹²Del miserable estil de vida de tots ells, més val no dir-ne res que parlar-ne. ¹³Deixats, doncs, aquests de banda, posem-nos a ordenar amb l'ajut del Senyor el llinatge fortíssim dels cenobites.

Declaració

Art. 79. Seguint la nostra vocació, vam entrar en un monestir cistercenc escollit lliurement per nosaltres, per rebre-hi la instrucció corresponent a l'escola del servei diví; després, en professar, acceptàrem voluntàriament les tasques i els ideals del nostre monestir. La vida monàstica, per tant, no se'ns ha imposat, sinó que l'hem acceptada voluntàriament i per lliure dedicació. Així doncs, les nostres comunitats estan formades per voluntaris, que aspiren junts a un mateix fi conegut i estimat per tots, de manera que visquem ben avinguts en família, tenint un sol cor i una sola ànima.

Art. 80. El fonament de la comunitat monàstica, per tant, és la dedicació lliure i voluntària dels monjos, els quals tenen en tan gran estima els valors i les tasques del monestir, i els consideren com a cosa pròpia. Aquesta lliure dedicació i resoluta convicció és la força que mou a l'observança de les lleis i a l'obediència, i el fonament de tota l'estructura jurídica. Si faltés això, la comunitat monàstica, com qualsevol altra societat de voluntaris, no podria mantenir una autèntica vitalitat. És, doncs, importantíssim que els monjos conservin viva i fervent l'entrega que va fer que acceptessin lliurement la vida monàstica; i que qualsevol ordenança o organització de la vida comunitària tingui en compte aquell lliure desig i propòsit, i procuri promoure'l i estimular-lo.

COM HA DE SER L'ABAT

26 març
28 juny
30 setembre
2 gener

¹ L'abat que és digne de regir el monestir s'ha de recordar sempre de com l'anomenen i ha d'acomplir amb fets el nom de superior. ² Hom creu, en efecte, que actua en lloc del Crist al monestir, des del moment que és designat amb el seu mateix nom, ³ segons el que diu l'Apòstol: *Heu rebut l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: Abbà, Pare.* ⁴ Per tant, l'abat no ha d'ensenyar ni establir ni manar res al marge del precepte del Senyor, ⁵ sinó que els seus manaments i la seva doctrina difonguin en els cors dels deixebles el llevat de la justícia divina. ⁶ Que es recordi sempre l'abat que de la seva doctrina i de l'obediència dels deixebles, de totes dues coses, se li n'haurà de fer examen en el terrible judici de Déu. ⁷ I que sàpiga l'abat que s'imputarà a culpa del pastor tot el que el cap de casa hagi pogut trobar de menys en el profit de les ovelles. ⁸ Però també, si ha esmerçat tota la diligència de pastor pel ramat inquiet i desobedient, i ha posat tota la cura en llurs accions malsanes, ⁹ el pastor, absolt en el judici del Senyor, li podrà dir amb el profeta: *No m'he callat la vostra salvació dins del meu cor, he fet conèixer la vostra veritat i la vostra salvació; però ells m'han desdenyat i m'han menyspreat.* ¹⁰ I aleshores, finalment, que la mort prevalgui com a càstig sobre les ovelles indòcils a la seva cura.

Declaració

Art. 93. Un cop exposats els principis generals que cal tenir en compte i aplicar en qualsevol forma d'organització i de govern de l'Orde i de les comunitats, passem ja a tractar de les qüestions especials de direcció del monestir, de la Congregació i de l'Orde. Començarem pel monestir, que és l'element primer i fonamental de

l'organització monàstica. Ara bé, com que l'eix de la vida del monestir és l'abat, cal que descrivim abans de tot la seva figura.

Art. 94. L'abat és primer de tot pastor d'ànimes; és a dir, la seva missió és abans que res espiritual, encaminada al bé de les ànimes. La seva autoritat és un ministeri, té el caràcter d'un servei humil, segons la doctrina i l'exemple de Crist, en lloc del qual actua en el monestir. Per això és convenient que expressi i manifesti als seus germans aquell amor paternal amb què el Pare del cel estima els monjos.

Art. 95. L'abat, a més, és mitjancer de la paraula de Déu, fent l'ofici d'intèrpret de la Sagrada Escripura en les diverses circumstàncies de la vida de cada dia. L'abat mai no pot estar per damunt de la paraula de Déu; al contrari, s'hi ha de sotmetre cada vegada més.

Art. 96. No és menys important aquell altre ofici que l'Apòstol designa amb el nom de «discerniment d'esperits». Que l'abat, doncs, procuri amb afany discernir si cada un dels seus monjos es deixa conduir per l'Esperit de Déu o bé per aspiracions purament terrenals fruit de la pròpia fantasia, o si és enganyat pels esperits de la mentida. Per a poder distingir la veu de l'Esperit de qualsevol altra veu, ell mateix també ha de ser versat en la doctrina i en l'experiència de les realitats espirituals.

(2: Com ha de ser l'abat, 11-22)

¹¹ Quan algú, doncs, accepta el nom d'abat, ha d'anar al davant dels deixebles amb un doble ensenyament, ¹² és a dir, que mostri totes les coses bones i santes més aviat amb fets que no pas de paraula, de manera que, als deixebles capaços, els presenti els manaments del Senyor amb paraules; als durs de cor, en canvi, i als més rudes, els ensenyi els preceptes divins amb les obres. ¹³ Per contra, tot allò que hagi ensenyat als deixebles que no és conforme, doni a entendre amb les obres que no s'ha de fer, no fos cas

27 març
29 juny
1 octubre
3 gener

que, predicant als altres, ell fos trobat reprobable,¹⁴ i un dia li digués Déu veient-lo en falta: *¿Per què parles tant dels meus preceptes i tens sempre als llavis la meva aliança, tu que no acceptes la correcció i tant se te'n dóna del que et mano?*¹⁵ *I tu que veies la brossa a l'ull del teu germà no has vist la biga en el teu.*

¹⁶ Que no faci accepció de persones al monestir. ¹⁷ Ni s'estimi l'un més que l'altre, sinó aquell qui trobi millor en les bones obres i en l'obediència. ¹⁸ Si un esclau entra al monestir, que no li anteposin l'home lliure, si no hi ha una altra causa raonable. ¹⁹ Però si, per un motiu de justícia, així li ho semblava a l'abat, que ho faci, de qual-sevol estament que sigui; si no, que cadascú conservi el seu lloc, ²⁰ perquè tots, *tant l'esclau com el lliure*, som en el Crist una sola cosa i sostenim sota l'únic Senyor una mateixa milícia de servitud, ja que *Déu no fa pas accepció de persones*. ²¹ L'única cosa que en això ens distingeix davant d'ell és que ens trobi millors que els altres en les bones obres i humils. ²² Que tingui, doncs, l'abat una mateixa caritat amb tothom i apliqui a tots una mateixa norma segons els mèrits de cadascú.

Declaració

Art. 97. L'abat és l'eix central de la unitat de la comunitat; promou que cadascun dels germans vagi d'acord amb els fins comuns, i coordina els interessos i els treballs de tots. Així doncs, l'abat ha d'estimar, comprendre i respectar moltíssim la personalitat de tots els monjos. L'abat, disposant de temps per a tots i tenint el cor sempre obert a tots, s'ocuparà en primer lloc de l'obediència activa i responsable i de la cooperació voluntària de cadascun dels germans, perquè les qualitats de tots fructifiquin al servei de Déu; mirarà de suscitar un diàleg sincer i obert; farà que els germans participin en les qüestions i projectes de la vida del monestir i en tots els afers de la casa, ja que efectivament es tracta de coses que els pertoquen. Amb

tot, que assumeixi la responsabilitat que li correspon pel seu càrrec, quan hagi de determinar clarament allò que, després d'haver-s'ho pensat bé, cregui que és voluntat de Déu.

Art. 98. L'abat, com a promotor d'unitat, evitarà tot allò que tendeixi a distingir-lo dels monjos; portarà vida comunitària amb els germans, mostrant-se exemplar en la fidelitat i en el zel; reduirà al mínim, segons les possibilitats, tot allò que li exigeix absentar-se del monestir. Ja que, un cop fet abat, continua essent monjo i germà entre els germans, a fi que, com a eix central de la unitat i de la caritat, pugui consagrar-se del tot al bé dels germans en l'amor de Crist.

(2: Com ha de ser l'abat, 23-29)

²³ En el seu ensenyament, l'abat ha de seguir sempre el model de l'Apòstol, que diu: *Reprèn, interpel·la, exhorta*, ²⁴ això és, combinant moments i circumstàncies, rigor i dolcesa, mostri adés severitat de mestre, adés tendresa de pare; ²⁵ és a dir, que ha de reprendre ben durament els indiscolinats i els inquietos; els obedients, en canvi, els pacífics i els soferts, els ha d'exhortar perquè progressin més i més; els negligents i els rebels, li advertim que els amenaci i els castigui.

28 març
30 juny
2 octubre
4 gener

²⁶ I que no dissimuli els pecats dels qui falten, sinó que, així que comencin d'apuntar, els extirpi de soca-rel amb tota la seva força, recordant el cas d'Helí, el sacerdot de Siló. ²⁷ Els d'esperit més aviat delicat i intel·ligent, corregeixi'ls de paraula, amonestant-los una o dues vegades; ²⁸ però els obstinats i tossuts, els orgullosos i desobedients, reprimeixi'ls així que pequin amb assots i amb altres càstigs corporals, sabent que està escrit: *El neci no s'esmena amb paraules*; ²⁹ i, encara: *Pega al teu fill amb la vara i deslliuraràs la seva ànima de la mort*.

Declaració

Art. 115. L'Abat President governa la Congregació d'acord amb el Capítol de la Congregació i és signe de la unió fraterna que uneix els monestirs entre ells. El seu servei consisteix a procurar que en les diverses famílies monàstiques hi floreixi, s'enforteixi i es desenrotlli la vida monacal, de conformitat amb les Constitucions de cada Congregació.

Li pertoca fomentar les relacions entre els monestirs per al bé de tota la Congregació. En aquest camp, convé que els abats i els monjos de cada monestir ajudin l'Abat President, cultivant les relacions fraternals, acollint-se mútuament de bon grat, col·laborant en els interessos comuns, trobant-se en reunions sobre temes espirituals i administratius, maldant per conèixer-se i estimar-se cada vegada millor.

(2: *Com ha de ser l'abat*, 30-40) _____

29 març
1 juliol
3 octubre
5 gener

³⁰ S'ha de recordar sempre l'abat del que és, s'ha de recordar de com l'anomenen, i ha de saber que, a qui més es confia, més se li exigeix. ³¹ Que sàpiga també quina cosa tan difícil i tan àrdua no accepta, de governar ànimes i acomodar-se a moltes maneres de ser: a l'un precisament amb afalacs, a un altre amb amenaces, a un altre amb la persuasió; ³² i que, segons el temperament i la intel·ligència de cadascú, es faci i s'adapti de tal manera a tothom, que no sols no hagi de lamentar cap minva del ramat que té encomanat, sinó que pugui alegrar-se de la creixença del bon ramat. ³³ Per damunt de tot, que, desatenent o tenint en poc la salvació de les ànimes que li són encomanades, no posi més afany en les coses transitòries, terrenals i caduques, ³⁴ sinó que pensi sempre que ha acceptat de governar ànimes, de les quals haurà de donar compte. ³⁵ I perquè no invoqui una possible manca de béns, recordi's que està escrit:

Busqueu primer el Regne de Déu i la seva justícia, i tot això us serà donat de més a més ³⁶ i encara: *Res no manca als qui el temen.*

³⁷ Que sàpiga que el qui accepta de governar ànimes s'ha de preparar a donar-ne compte. ³⁸ I tal com sigui el nombre de germans que sap que té sota la seva cura, tingui per cert que de totes aquestes mateixes ànimes haurà de donar compte al Senyor el dia del judici, a més, sens dubte, del de la seva ànima. ³⁹ I així, tement sempre el futur examen del pastor sobre les ovelles que li té encomanades, mentre es preocupa pels comptes d'altri esdevé sol·lícit dels seus, ⁴⁰ i, mentre amb les seves admonicions facilita l'esmena als altres, ell mateix es va esmenant dels seus defectes.

Declaració

Art. 123. L'Abat General, elegit pel Capítol general, governa l'Orde d'acord amb el pensament del mateix Capítol i en el marc de les Constitucions, i promou les finalitats de la nostra unió.

L'Abat General és:

- Promotor i eix central de la unitat fraterna en l'Orde, sobretot per la seva disposició a acomodar-se a moltes maneres de ser, acollint, promovent i representant, amb interès veritable i imparcial, totes les famílies de l'Orde. Fa seus els valors i ideals comuns de l'Orde, tant en la seva actuació personal com en els actes oficials. Sintonitza íntimament amb l'Orde, que en realitat existeix en les nostres comunitats, i entén amb esperit obert llurs problemes, tendències i opinions.
- Promotor i coordinador dels projectes i plans comuns que excedeixen les possibilitats individuals dels monestirs i de les Congregacions, però que són profitosos per a tots o per a molts. En la concepció i elaboració d'aquests projectes ell mateix hi pren part activa i estimula la iniciativa dels altres, i després va empenyent, d'obra i de paraula, perquè es portin a cap.

- Quan exerceix al servei de tots la seva autoritat, ratificada per les Constitucions, és pare i al mateix temps germà entre els germans, segons l'esperit de Crist, i desitja molt més ser de profit que no pas ser el primer. En les cartes, paraules i altres comunicacions a l'Orde s'expressa com un germà més, condeixible i conservent del Senyor, buscant juntament amb els altres germans la veritat i la voluntat de Déu. Amarat ell mateix de la convicció i visió dels valors de la vocació religiosa, procurarà amb gran interès presentar noves perspectives i possibilitats als germans i a les comunitats, infonent-los així esperança de futur.

COM S'HA DE CONVOCAR ELS GERMANS A CONSELL

¹ Sempre que hi hagi algun afer important al monestir, que l'abat convoqui tota la comunitat i exposi ell mateix de què es tracta. ² I, escoltat el consell dels germans, que s'ho pensi i faci el que cregui més convenient. ³ Justament per això diem de cridar-los tots a consell, perquè sovint el Senyor revela al més jove allò que és millor. ⁴ I que els germans donin el consell amb tota humilitat i submissió, i que no gosin defensar amb arrogància el seu propi parer, ⁵ sinó que tot ha de quedar a la decisió de l'abat, i tots l'obeiran en allò que ell haurà judicat més profitós. ⁶ Però, així com correspon als deixebles d'obeir el mestre, també pertoca a ell de disposar-ho tot amb seny i amb justícia.

30 març
2 juliol
4 octubre
6 gener

⁷ Que en tota cosa, doncs, segueixin tots la Regla com a mestra, i que ningú no gosi apartar-se'n temeràriament. ⁸ Que ningú al monestir no segueixi el voler del seu propi cor, ⁹ ni s'atreveixi a disputar amb el seu abat descaradament ni fora del monestir. ¹⁰ I si s'hi atrevia, que sigui sotmès al procediment regular. ¹¹ Però també l'abat ho ha de fer tot amb temor de Déu i amb observança de la Regla, sabent, sense cap dubte, que haurà de retre compte a Déu, jutge rectíssim, de totes les seves decisions.

¹² Si es tracta d'afers de menys importància en els interessos del monestir, que demani el consell només dels ancians, ¹³ tal com està escrit: *Fes-ho tot amb consell, i, un cop fet, no te'n penediràs.*

Declaració

Art. 102. El Capítol conventual participa en el govern de la casa sempre que es tracti dels assumptes més seriosos del monestir, principalment en els casos previstos per les Constitucions de les Congregacions i pel dret universal. Per un acte certament col·legial el Capítol elegeix l'abat, i de manera col·legial pren decisions referents a les activitats del monestir, a l'admissió i formació de nous candidats i a l'administració dels béns.

Art. 103. Però la funció del Capítol no s'ha de limitar únicament als casos en què, d'acord amb el dret universal i particular, els capitulars han de donar el seu vot deliberatiu o consultiu; els germans s'han de reunir sovint per conversar, per tenir un diàleg fraterne de debò, que estimuli eficaçment la seva participació i la seva sol·licitud pel bé del monestir. Per això el Capítol conventual ha de ser també un fòrum d'informació dels esdeveniments del monestir, de la Congregació i de l'Orde, i al mateix temps el lloc on els oficials donen compte de les gestions realitzades i on els experts exposen qüestions d'actualitat.

Art. 104. Els temes a tractar en el Capítol s'escolliran, amb l'ajut del Consell de l'Abat, tenint en compte els desigs i els problemes proposats per qualsevol dels germans; seran comunicats amb antelació suficient i de forma convenient a la comunitat, perquè hi hagi prou temps per a estudiar-los i poder-hi reflexionar. En algunes matèries serà més oportú donar la resposta per escrit. L'obligació del secret es reduirà a aquells temes que demanen una discreció absoluta; de cara a l'exterior, però, tractant-se de coses de la família monàstica, els germans han de tenir la màxima discreció.

Art. 105. A cada comunitat, a més, que es prevegin els mitjans adequats perquè tots, fins els qui viuen fora de la casa, siguin informats de manera habitual, oportuna i acurada, dels esdeveniments del monestir, de la Congregació i de l'Orde.

Art. 106. El Consell de l'Abat, sovint anomenat dels sèniors, compost per un nombre més reduït de membres, es convoca quan convé per a qualsevol necessitat o qüestió d'interès de la família monàstica, així

com per a aquells casos que han de ser tractats en secret. Ordinàriament la comunitat sol escollir si fa no fa la meitat d'aquest Consell, i l'altra meitat els nomena l'Abat.

Art. 107. Posant en pràctica aquests principis i consells les comunitats podran adquirir nou vigor, i seran famílies que viuen a la casa de Déu per l'amor; així com formacions fraternes ben arregades i sòlidament unides, on cadascú, complint la seva funció, està al servei de tots i se sent reforçat per tots.

QUINS SÓN ELS INSTRUMENTS DE LES BONES OBRES

31 març
3 juliol
5 octubre
7 gener

¹ Abans de tot, estimar el Senyor Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces.

² Després, el proïsme com a si mateix.

³ Després no matar.

⁴ No cometre adulteri.

⁵ No furtar.

⁶ No cobejar.

⁷ No dir fals testimoni.

⁸ Honorar tothom.

⁹ Allò que un no vol que li facin a ell, que no ho faci a un altre.

¹⁰ Negar-se un mateix per seguir el Crist.

¹¹ Mortificar el cos.

¹² No lliurar-se als plaers.

¹³ Estimar el dejuni.

¹⁴ Reconfortar els pobres.

¹⁵ Vestir el despullat.

¹⁶ Visitar els malalts.

¹⁷ Enterrar els morts.

¹⁸ Socórrer el qui passa tribulació.

¹⁹ Consolar l'afligit.

²⁰ Apartar-se de les maneres de fer del món.

²¹ No anteposar res a l'amor del Crist.

²² No satisfer la ira.

²³ No guardar ressentiment.

²⁴ No tenir engany al cor.

²⁵ No donar una pau fingida.

²⁶ No abandonar la caritat.

- ²⁷ No jurar, no fos cas que perjures.
- ²⁸ Dir la veritat amb el cor i amb la boca.
- ²⁹ No tornar mal per mal.
- ³⁰ No fer cap ofensa, sinó més aviat sofrir amb paciència les que ens fan.
- ³¹ Estimar els enemics.
- ³² No tornar maledicció per maledicció, sinó més aviat beneir.
- ³³ Suportar persecució per causa de la justícia.
- ³⁴ No ser orgullós.
- ³⁵ Ni donat al vi.
- ³⁶ Ni golut.
- ³⁷ Ni dormidor.
- ³⁸ Ni peresós.
- ³⁹ Ni murmurador.
- ⁴⁰ Ni criticaire.
- ⁴¹ Posar l'esperança en Déu.
- ⁴² El bé que vegi en ell, que l'atribueixi a Déu, no a si mateix; ⁴³ el mal, en canvi, sàpiga que el fa sempre ell, i que se l'imputi.
- ⁴⁴ Témer el dia del judici.
- ⁴⁵ Esglaiar-se de l'infern.
- ⁴⁶ Desitjar la vida eterna amb tot el deler espiritual.
- ⁴⁷ Tenir cada dia la mort present davant els ulls.
- ⁴⁸ Vigilar tothora els actes de la pròpia vida.
- ⁴⁹ Tenir per cert que Déu el mira en tot lloc.
- ⁵⁰ Esclafar de seguida contra el Crist els mals pensaments que li vénen al cor, i manifestar-los a l'ancià espiritual.
- ⁵¹ Guardar la boca de paraules dolentes i indecoroses.
- ⁵² No ser amic de parlar molt.
- ⁵³ No dir paraules vanes o que facin riure.
- ⁵⁴ No ser amic de riure molt o sorollosament.

- ⁵⁵ Escoltar amb gust les lectures santes.
- ⁵⁶ Donar-se sovint a l'oració.
- ⁵⁷ Confessar cada dia a Déu en l'oració, amb llàgrimes i gemecs, les faltes passades, ⁵⁸ i esmenar-se en endavant d'aquestes faltes.
- ⁵⁹ No satisfer els desigs de la carn.
- ⁶⁰ Avorrir la pròpia voluntat.
- ⁶¹ Obeir en tot els manaments de l'abat, encara que ell —Déu no ho vulgui— faci altrament, recordant aquell precepte del Senyor: *Feu el que diuen, però no feu el que fan.*
- ⁶² No voler que li diguin sant abans de ser-ho, sinó ser-ho primer perquè li ho puguin dir amb veritat.
- ⁶³ Practicar amb fets cada dia els manaments de Déu.
- ⁶⁴ Estimar la castedat.
- ⁶⁵ No odiar ningú.
- ⁶⁶ No tenir gelosia.
- ⁶⁷ No obrar per enveja.
- ⁶⁸ No ser amic de baralles.
- ⁶⁹ Defugir l'altivesa.
- ⁷⁰ Venerar els ancians.
- ⁷¹ Estimar els més joves.
- ⁷² En l'amor del Crist, pregar pels enemics.
- ⁷³ Fer les paus abans de posta de sol amb qui s'hagi renyit.
- ⁷⁴ I no desesperar mai de la misericòrdia de Déu.
- ⁷⁵ Vet aquí quins són els instruments del treball espiritual: ⁷⁶ si els fem servir nit i dia sense deixar-los mai i els retornem el dia del judici, el Senyor ens recompensarà amb aquell premi que Ell mateix ha promès: ⁷⁷ *Que cap ull no ha vist, ni orella ha sentit, ni cor d'home ha pressentit allò que Déu té preparat per als qui l'estimen.*

⁷⁸ Però l'obrador on hem de practicar amb diligència totes aquestes coses, són el clos del monestir i l'estabilitat en la comunitat.

Declaració

Art. 46. Déu ens crida no solament al fi més amunt exposat, sinó també a utilitzar els mitjans que ell ens ofereix, en particular els consells evangèlics, la vida en la comunitat cistercenca, la vida d'oració, l'amor a la creu i el servei que hem de prestar a la comunitat humana amb el nostre treball.

Art. 47. A fi de seguir especialment el Crist Mestre com a deixebles, abracem els anomenats consells evangèlics per unir-nos cada vegada més a ell i, mitjançant la vida monàstica, seguir-lo més de prop i amb una intimitat sempre creixent.

L'OBEDIÈNCIA

1 abril
4 juliol
6 octubre
8 gener

¹ El primer graó d'humilitat és una obediència sense espera. ² Aquesta obediència és pròpia d'aquells qui res no s'estimen tant com el Crist. ³ Per raó del sant servei que han professat, o per por de l'infern i per la glòria de la vida eterna, ⁴ així que el superior ha manat alguna cosa, com si la manés Déu, no poden sofrir cap retard a complir-la. ⁵ És d'aquests que diu el Senyor: *Així que m'ha sentit, m'ha obeït.* ⁶ I també diu als mestres: *Qui us escolta a vosaltres, m'escolta a mi.* ⁷ Aquests tals, doncs, abandonant a l'instant les seves coses i renunciant a la voluntat pròpia, ⁸ deixant tot seguit el que tenien entre mans, deixant allò que feien sense acabar, amb el peu sempre a punt d'obeir, segueixen amb els fets la veu del qui mana. ⁹ I així, com en un sol instant, el manament donat pel mestre i l'obra ja feta pel deixeble, totes dues coses, s'acompleixen igualment de pressa en la rapidesa del temor de Déu. ¹⁰ És que els empeny el deler de pujar a la vida eterna, ¹¹ i per això agafen aquell camí estret del qual diu el Senyor: *És estret el camí que condueix a la vida,* ¹² de manera que, no vivint a llur albir, ni obeïnt els propis gustos i desigs, sinó caminant sota el judici i el manament d'un altre, vivint en comunitat, desitgen que els regeixi un abat.

¹³ Sens dubte aquests posen en pràctica aquella paraula del Senyor, que diu: *No he vingut a fer la meva voluntat, sinó la d'Aquell qui m'ha enviat.*

¹⁴ Però aquesta mateixa obediència només serà acceptable a Déu i dolça per als homes, quan el manament sigui acomplert sense vacil·lació, ni retard, ni desgana, ni murmurant o protestant.

¹⁵ Perquè l'obediència que es presta als superiors a Déu es presta, ja que ell ha dit: *Qui us escolta a vosaltres, m'escolta a mi.* ¹⁶ I cal que els deixebles la prestin de bon grat, perquè *Déu estima el qui dóna amb alegria.* ¹⁷ Que, si el deixeble obeeix de mal grat i murmura, no ja amb la boca sinó només dins el cor, ¹⁸ encara que compleixi el manament, amb tot, ja no serà agradable a Déu, que veu el seu cor que murmura, ¹⁹ i, per una obra feta així, no aconseguen cap recompensa, sinó que incorren en la pena dels murmuradors, si no se'n corregeix i en dóna satisfacció.

Declaració

Art. 52. L'obediència significa, abans de tot, un cor obert per a rebre els estímuls de l'Esperit Sant, que bufa on vol i ens fa saber de moltes formes la voluntat de Déu. I així com l'aliment de Crist era fer la voluntat d'Aquell qui l'havia enviat, i Crist, prenent la condició d'esclau, es féu obediència fins a acceptar la mort, i una mort de creu, de la mateixa manera, nosaltres, desitjosos de seguir Crist més de prop, hem de buscar la voluntat del Pare, per complir-la amb decisió.

La veu de Déu molt sovint ens la transmet la veu de l'Església, com són la doctrina i les exhortacions del Sant Pare, de la Santa Seu, dels bisbes i de l'abat, les quals no tan sols han de regular el que és extern, sinó que convé que afaïçonin també la nostra espiritualitat.

Art. 53. Per això els monjos delerosos de fer la voluntat de Déu en esperit de fe i d'amor, desitgen que els regeixi un abat, que per ells actua en lloc de Crist, i li presten humilment obediència d'acord amb la Regla i les Constitucions, unint les forces de la intel·ligència i els dons de la voluntat i de la gràcia en la realització d'allò que ell els mana i en l'acompliment de les tasques que els encomana, sabent que així col·laboren a l'edificació del cos de Crist segons el disseny de Déu. De manera que l'obediència religiosa no solament no rebaija la dignitat de la persona humana, sinó que, gràcies a la llibertat més gran dels fills de Déu, fa que esdevingui madura.

LA PRÀCTICA DEL SILENCI

2 abril
5 juliol
7 octubre
9 gener

¹ Fem allò que diu el profeta: *M'he dit a mi mateix: Vigilaré els meus passos per no pecar amb la meua llengua. He guardat closos els llavis. He emmudit i m'he humiliat, i he callat de coses bones.* ² Aquí el profeta ensenya que, si de vegades cal estar-se de converses bones per raó del silenci, com més no cal abstenir-se de converses dolentes pel càstig del pecat. ³ Per tant, ni que es tracti de converses bones i santes i d'edificació, per la importància del silenci, que no es concedeixi als deixebles perfectes, sinó rarament, el permís de parlar, ⁴ perquè està escrit: *Si parles molt, no evitaràs el pecat;* ⁵ i en un altre indret: *Mort i vida estan en mans de la llengua.* ⁶ Ja que parlar i ensenyar pertoca al mestre, callar i escoltar correspon al deixeble.

⁷ Per això, quan calgui demanar alguna cosa al superior, que es demani amb tota humilitat i submissió respectuosa. ⁸ Però les grolleries i les paraules ocioses i que fan riure, les condemnem en tot lloc a una eterna reclusió, i no permetem que el deixeble obri la boca per a expressions d'aquesta mena.

Declaració

Art. 48. La castedat voluntària que hem acceptat pel Regne de Déu no és una mera renúncia al matrimoni i a les satisfaccions de la família natural, sinó que ha de fer-nos més lliures, perquè amb totes les forces físiques i psíquiques ens puguem dedicar a les coses de Déu i de l'Església. Amb la professió religiosa volem donar un testimoni més directe i profund de l'esperança cristiana en la vida eterna, on ningú no es casa. Per això la castedat és també el signe escatològic més sobresortint de la nostra vida.

Art. 49. Aquesta total consagració d'un mateix a Déu ha d'oferir la base per a construir la família monàstica. En aquesta família de Déu, una caritat comuna i una mateixa vocació són la base de l'amor i l'ajuda mútua dels germans. Per això, per una part, cal que ens ajudem lleialment els uns als altres a portar les pròpies càrregues; però, per altra, tots participem de les gràcies i virtuts en què cadascú sobresurt. Així emprenem de manera eminent el camí comunitari de salvació, que Déu mateix instituí en l'Església a favor de la humanitat. Així Déu dilata els nostres cors, perquè puguem estimar el nostre proïsme i en primer lloc els nostres germans o les nostres germanes, en el monestir, amb una caritat sincera i operativa.

LA HUMILITAT

3 abril
6 juliol
8 octubre
10 gener

¹ La divina Escripura, germans, ens fa sentir aquest crit: *Tot aquell qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.* ² En dir-nos això, doncs, ens mostra que tota exaltació de si mateix és una forma d'orgull, ³ de la qual indica el profeta que es guardava, quan diu: *El meu cor no és ambiciós, Senyor, ni són altius els meus ulls; visc sense pretensions de grandeses o de coses massa altes per a mi.* ⁴ Doncs, què? *Si els meus pensaments no eren humils, sinó que he exaltat la meva ànima, la tractareu com un nodrissó arrencat del pit de la mare.*

⁵ Per tant, germans, si volem atènyer el cim de la més alta humilitat i volem arribar de pressa a aquella exaltació celestial a la qual es puja per la humilitat de la vida present, ⁶ cal que dresem per al moviment ascendent dels nostres actes aquella escala que aparegué en somnis a Jacob, per on veia com baixaven i pujaven els àngels. ⁷ Ben cert, aquest baixar i pujar no significa per a nosaltres sinó que per l'exaltació es baixa i per la humilitat es puja. ⁸ Aquesta escala dreçada és la nostra vida en aquest món, que el Senyor dreçarà fins al cel quan el cor sigui ben humil. ⁹ Els muntants de l'escala diem que són el nostre cos i la nostra ànima, uns muntants on la crida divina ha disposat, perquè els pugem, diversos graons d'humilitat i d'observança.

Declaració

Art. 65. La vida del monjo consisteix en el seguiment humil de Crist. Sincerament penedit dels nostres pecats, i conscients de les nostres limitacions, així com d'haver estat rehabilitats per la misericòrdia

divina, cal que busquem la glòria de Déu, i no pas la nostra. Amb aquest esperit d'humilitat hem d'acceptar les tribulacions i les privacions amb ànim serè, i hem d'estar contents fins i tot quan els beneficis i els mitjans de subsistència siguin modestos.

La vida monàstica no pot existir sinó sota el signe de la creu. Ja que, essent com som seguidors de l'amor de Crist, i ningú no el pot tenir més gran que ell, ens cal avançar pel camí de la renúncia i mortificar els nostres membres per servir el Déu vivent. Crist, de la mateixa manera que hi va cridar els seus deixebles, també ens ha cridat a nosaltres a portar la creu cada dia.

(7: *La humilitat*, 10-30)

¹⁰ Així, doncs, el primer graó de la humilitat és que mantingui sempre davant els ulls el temor de Déu i eviti completament d'oblidar-lo; ¹¹ que recordi sempre tot el que Déu té manat, i consideri sempre

4 abril
7 juliol
9 octubre
11 gener

en el seu esperit com l'infern abrusa pels seus pecats els qui menyspreen Déu, i la vida eterna que hi ha preparada per als qui el temen. ¹² I, guardant-se tothora de pecats i de vicis, això és, dels pensaments, de la llengua, de les mans, dels peus, i de la voluntat pròpia, com també els desigs de la carn, ¹³ l'home ha de comptar que Déu l'observa tothora des del cel i que en tot lloc les seves accions són presents a la mirada de la divinitat i reportades en tot moment pels àngels.

¹⁴ Això és el que el profeta ens ensenya quan mostra que Déu sempre és present als nostres pensaments, en dir: *Déu escruta els cors i els ronyons*. ¹⁵ I encara: *El Senyor coneix els pensaments dels homes*. ¹⁶ I també diu: *Descobriu de lluny estant els meus pensaments, i: ¹⁷ el pensament de l'home us serà manifest*. ¹⁸ I per vigilar els seus pensaments perversos, que el germà fidel es digui sempre en el seu

cor: *Llavors seré pur a la seva presència, si em guardo de la meva iniquitat.*

¹⁹ Quant a la voluntat pròpia, també se'ns prohibeix de fer-la, en dir-nos l'Escriptura: *No et deixis dominar pels teus desigs.* ²⁰ I també demanem a Déu en l'Oració que es faci en nosaltres la seva voluntat. ²¹ Amb raó, doncs, se'ns ensenya de no fer la nostra voluntat, perquè evitem allò que diu la santa Escriptura: *Hi ha camins que semblen rectes als homes, el terme dels quals s'enfonsa fins al pregon de l'infern,* ²² i també quan tenim por d'allò que s'ha dit dels negligents: *Són corromputs, és detestable el seu obrar.*

²³ Pel que fa als desigs de la carn, creguem que Déu ens és sempre present, ja que el profeta diu al Senyor: *Tots els meus anhels són davant vostre.* ²⁴ Cal, doncs, guardar-se del mal desig, perquè la mort està apostada al llindar de la delectació. ²⁵ Per això ordena l'Escriptura: *No vagis darrere les teves cobejances.*

²⁶ Per tant, *si els ulls del Senyor observen els bons i els dolents* ²⁷ i *el Senyor guaita des del cel i observa els homes, per veure si n'hi ha cap d'assenyat que cerqui Déu,* ²⁸ i si els àngels que ens són assignats anuncien al Senyor sempre, nit i dia, les obres que fem, ²⁹ cal, doncs, vigilar tothora, germans, com diu el profeta en el salm, no fos cas que Déu ens sorprengués algun moment *decantant-nos cap al mal i esdevinguts inútils,* ³⁰ i, perdonant-nos en aquesta vida, perquè és bo i espera que ens convertim en millor, ens digui un dia: *Vas fer això, i jo vaig callar.*

(7: La humilitat, 31-33)

³¹ El segon graó de la humilitat és quan, no estimant la pròpia voluntat, l'home no es complau a satisfer els seus desigs, ³² sinó que respon amb els fets a aquella paraula del Senyor que diu: *No he vingut a fer la meua voluntat, sinó la d'Aquell qui m'ha enviat.*

5 abril
8 juliol
10 octubre
12 gener

³³ També diu l'Escriptura: *La voluntat porta a la pena, mentre que l'obligació engendra la corona.*

Declaració

Art. 66. Hem estat cridats a compartir la creu de Crist, i això per a nosaltres molt sovint consisteix en el següent:

- humiliar-se a si mateix, fugint de la vanaglòria i de les ambicions egoistes;
- fer bé la feina de cada dia, la qual actualment moltes vegades ens demana tant de sacrifici, que amb raó la podem comparar amb les austeritats de la vida monàstica antiga;
- exercitar la paciència, que ens ajuda a suportar les malalties del cos i de l'ànima, l'afebliment de les nostres facultats i el pes de la vida comunitària;
- estimar els nostres enemics, perseguidors i calumniadors;
- acceptar la vellesa i la mort, de manera que manifestem al màxim la nostra fe i la nostra esperança en la vida eterna.

(7: La humilitat, 34)

³⁴ El tercer graó de la humilitat és que el monjo, per amor de Déu, se sotmeti al superior amb tota obediència, imitant el Senyor, de qui diu l'Apòstol: *Es féu obedient fins a la mort.*

6 abril
9 juliol
11 octubre
13 gener

Art. 67. A més a més, així com en el baptisme vam prometre d'oposar-nos a Satanàs renunciant a totes les seves seduccions, en la vida monàstica volem fugir del món, en tant que està sotmès al diable, rebutjant els desigs carnals, l'afany de posseir i les ostentacions. La fugida del món consisteix sobretot a allunyar-se interiorment de la mentalitat d'aquest segle, que més enllà del sepulcre no espera res, i que res no estima tant en aquesta vida com els plaers corporals i sensibles.

La separació externa del «món» —practicada en diversos graus i de diverses maneres en les nostres comunitats— és un signe i un mitjà d'aquesta renúncia interior.

(7: *La humilitat*, 35-43)

7 abril
10 juliol
12 octubre
14 gener

³⁵ El quart graó de la humilitat és quan en la pràctica de l'obediència, en dificultats i en contradiccions, o fins en qualsevol mena d'injustícia que li facin, sense dir res, amb convicció, s'abraça a la paciència ³⁶ i, aguantant ferm, no defalleix ni es fa enrere, ja que diu l'Escriptura: *El qui es mantindrà ferm fins a la fi, se salvarà.* ³⁷ I també: *Que el teu cor no defalleixi, i aguanta el Senyor.* ³⁸ I, mostrant que el qui vol ser fidel ho ha d'aguantar tot pel Senyor, fins les contradiccions, diu en la persona d'aquells qui sofreixen: *Per vós morim cada dia, ens tenen com ovelles per matar.* ³⁹ I, segurs amb l'esperança de la recompensa divina, continuen joiuosos, tot dient: *Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a Aquell qui ens estima.* ⁴⁰ I també l'Escriptura diu en un altre lloc: *Ens heu provat, Déu nostre, com la plata, ens depuràveu al foc; heu fet que caiuéssim al parany, el feix que ens vau carregar era insuportable.* ⁴¹ I, per indicar que ens cal estar sota un superior, afegeix tot seguit:

Heu imposat homes damunt els nostres caps. ⁴² I complint també el precepte del Senyor amb la paciència en les adversitats i en les injustícies, si els peguen en una galta, presenten també l'altra; al qui els pren la túnica, li cedeixen el mantell i tot; requerits per a una milla, en fan dues; ⁴³ amb l'apòstol Pau aguanten els falsos germans i la persecució, i beneeixen els qui els maleeixen.

Declaració

Art. 68. L'amor a la creu i la ferma oposició a l'esperit d'aquest món no ens han de fer indiferents als valors autèntics d'aquest segle, els quals hem de saber posar al servei del Regne de Déu. Els valors tècnics, econòmics, socials i culturals no els hem de considerar de cap de les maneres com a estranys, ja que el seu cultiu enriqueix la nostra vida i ens insereix en la comunitat de la família humana.

(7: *La humilitat, 44-48*) _____

⁴⁴ El cinquè graó de la humilitat és quan no amaga, sinó que manifesta humilment al seu abat tots els pensaments dolents que li vénen al cor i les faltes comeses secretament. ⁴⁵ L'Escriptura ens hi exhorta quan diu: *Encomana al Senyor el teu camí i confia en ell.* ⁴⁶ I també diu: *Manifesteu-vos al Senyor, perquè és bo, perquè és eterna la seva misericòrdia.* ⁴⁷ I encara el profeta: *Reconec el meu pecat, no us he amagat més les meves injustícies.* ⁴⁸ He dit: *Declararé al Senyor contra meu la meva iniquitat, i vós heu perdonat la malícia del meu cor.*

8 abril
11 juliol
13 octubre
15 gener

Declaració

Art. 116. La Carta de Caritat estableix una visita anual, que, d'acord amb la llei de filiació, ha de fer l'abat del monestir fundador o un delegat seu. La finalitat d'aquesta visita era el conreu del fervor i, si calia, la correcció fraterna en la caritat. La visita anual era l'eix eficaç

de l'estructura jurídica de l'Orde; va ser molt valorada per tothom, fins i tot pels no cistercencs, i sens dubte va contribuir enormement a enfortir i millorar la vida en els monestirs.

El Visitador, un cop fet l'escrutini, sovint pot donar molts bons consells a l'abat del lloc, i dirigir la seva atenció sobre aquelles qüestions i problemes de què l'abat potser no s'havia adonat, o la concatenació i els aspectes personals dels quals no havia vist clarament. Però si el Visitador notés que en un monestir es transgredeixen els preceptes del nostre Orde, procurarà corregir-ho caritativament, tenint en compte el parer de l'abat del lloc.

La llei de filiació ja només vigeix en alguns indrets. En comptes de l'antiga relació quasi natural que és la filiació, avui al més sovint es dona la unió de monestirs en Congregacions, el Visitador ordinari de les quals, normalment, és l'Abat President de la Congregació, llevat dels casos en què vigeix la llei de filiació o bé les Constitucions de la Congregació disposen altrament.

(7: *La humilitat*, 49-50) _____

9 abril
12 juliol
14 octubre
16 gener

⁴⁹ El sisè graó de la humilitat és quan el monjo s'accontenta amb la cosa més baixa i més abjecta, i, per a tot allò que li encomanen, es té per un operari inhàbil i indigne, ⁵⁰ dient-se a si mateix amb el

profeta: *He quedat anorreat i no sé res; era estúpid com les bèsties, davant vostre, però jo mai no em separo de vós.*

Declaració

Art. 117. La finalitat de les visites continua essent la mateixa tant ara com en els primers temps, si bé algunes formes de la manera de fer-la s'han d'adaptar a les noves circumstàncies. Les visites, també en els nostres temps, cal que siguin freqüents, encara que no sempre es tracti de visites canòniques, a fi de vetllar oportunament per les necessitats dels monestirs.

El Visitador no és, certament, ni un legislador, ni un reformador, però ha de suscitar un examen de consciència en tots. Perquè la solució dels problemes difícilment vindrà de cap imposició, sinó tan sols d'un convenciment intern. Això, però, exigeix molt, tant del Visitador com dels visitats. El Visitador, la funció del qual, sobretot, és un servei de caritat, procurarà en primer lloc comprendre l'estat psicològic de la comunitat. També haurà de tenir ben en compte l'autonomia legítima del monestir i els seus fins propis degudament aprovats, si vol que la visita porti a la comunitat un veritable creixement.

Els visitats, per la seva banda, convé que amb tota humilitat i sinceritat manifestin el que pensen, buscant de veritat el bé de les ànimes i el progrés de la comunitat en el servei de Déu. Tinguin també presents les diverses limitacions de la visita, és a dir, l'àmbit limitat de les matèries que el Visitador pot tractar i les possibilitats reals de les seves intervencions. Moltes vegades la visita no dóna fruit a causa d'una expectació irreflexiva i infundada de molts membres de la comunitat, els quals, pretenent coses impossibles del Visitador, de seguida diuen que han quedat desenganyats.

(7: *La humilitat*, 51-54)

⁵¹ El setè graó de la humilitat és quan no sols amb la llengua diu que és l'últim i el més vil de tots, sinó que ho sent també així al fons del seu cor, ⁵² humiliant-se i dient amb el profeta: *Jo sóc un cuc i no pas un home, l'oprobri dels homes i el rebuig del poble;* ⁵³ *m'he exaltat a mi mateix i he estat humiliat i confós.* ⁵⁴ I també: *M'ha fet bé que m'hàgiu humiliat: així he après els vostres manaments.*

10 abril
13 juliol
15 octubre
17 gener

(7: La humilitat, 55) _____

11 abril
14 juliol
16 octubre
18 gener

⁵⁵ El vuitè graó de la humilitat és quan el monjo no fa altra cosa que allò a què l'animen la regla comuna del monestir i l'exemple dels majors.

(7: La humilitat, 56-58) _____

12 abril
15 juliol
17 octubre
19 gener

⁵⁶ El novè graó de la humilitat és quan el monjo reprimeix la llengua de parlar i, guardant silenci, no parla fins que és preguntat, ⁵⁷ ja que l'Escriptura ensenya que *qui parla molt no evita el pecat*, ⁵⁸ i que *l'home enraonador no encertarà el camí sobre la terra*.

(7: La humilitat, 59) _____

13 abril
16 juliol
18 octubre
20 gener

⁵⁹ El desè graó de la humilitat és quan no riu fàcilment o de seguida, perquè està escrit: *El neci, quan riu, aixeca la veu*.

(7: La humilitat, 60-61) _____

14 abril
17 juliol
19 octubre
21 gener

⁶⁰ L'onzè graó de la humilitat és quan el monjo, en parlar, ho fa suaument i sense riure, humilment i amb gravetat, i diu poques paraules i assenyades, i sense esclats de veu, ⁶¹ tal com està escrit: *El savi es fa conèixer per les poques paraules*.

⁶² El dotzè graó de la humilitat és quan el monjo no té la humilitat només al cor, sinó que fins en el cos la manifesta sempre als qui el veuen; ⁶³ això és, que a l'ofici diví, a l'oratori, al monestir, a l'hort, de viatge, al camp i a tot arreu, seient, caminant o dret, està sempre amb el cap cot, fits els ulls en terra. ⁶⁴ Creient-se en tot moment reu dels seus pecats, es creu comparèixer ja davant el judici terrible, ⁶⁵ dient-se sempre al fons del cor allò que, fits els ulls en terra, digué aquell publicà de l'evangeli: *Senyor, no sóc digne, jo pecador, d'aixecar els ulls al cel;* ⁶⁶ i també, amb el profeta: *Estic totalment abatut i humiliat.*

15 abril
18 juliol
20 octubre
22 gener

⁶⁷ Un cop pujats, doncs, tots aquests graons de la humilitat, el monjo arribarà tot seguit en aquella caritat de Déu que, en ser perfecta, foragita el temor, ⁶⁸ i, gràcies a la qual, tot allò que abans observava no sense temença, ho començarà de complir sense cap esforç, com naturalment, pel costum, ⁶⁹ ja no per por de l'infern, sinó per amor del Crist, pel costum del bé i pel gust de les virtuts. ⁷⁰ El Senyor es dignarà a manifestar-ho per l'Esperit Sant en el seu operari, net de vicis i de pecats.

Declaració

Art. 10. Amb tot, la font més important i fecunda de la nostra vida és l'acció i inspiració de l'Esperit Sant en nosaltres. Creiem fermament que l'Esperit de Déu actua també en nosaltres, i que inflama els nostres cors perquè coneguem millor la voluntat de Déu i la seguim amb promptitud. No hi ha res que ens sigui tan necessari com examinar amb cor sincer la nostra vida i vocació a la llum de l'Esperit Sant, i respondre sense retard als seus impulsos. La seva acció, encara que misteriosa, sens dubte es manifesta al màxim en la unió fraterna dels germans que busquen amb sinceritat la voluntat de Déu, cercant

formes aptes i dignes del servei diví. El diàleg honest i obert, la sincera deliberació en comú, i la responsable cooperació de tots els membres, aquests són, sobretot, els mitjans pels quals se'ns manifesten les mocions i els impulsos de l'Esperit.

ELS OFICIS DIVINS A LA NIT

¹ A l'hivern, això és, del primer de novembre fins a Pasqua, es llevaran a l'hora vuitena de la nit, calculada raonablement, ² de manera que dormin una

16 abril
19 juliol
21 octubre

mica més de la meitat de la nit, i s'aixequin ben disposats.

³ L'estona que queda després de les vigílies, els germans que ho necessitin l'esmerçaran en l'estudi del salteri i de les lliçons.

⁴ Però des de Pasqua fins al susdit primer de novembre, que es reguli l'horari de tal manera que a la celebració de les vigílies, després d'un brevíssim interval perquè els germans puguin sortir per les necessitats naturals, segueixin immediatament les laudes, que s'han de celebrar a trenc d'alba.

Declaració

Art. 18. El nostre Orde —com tot individu o qualsevol societat particular— és dipositari del seu passat, i arrossega l'herència i influència no solament de la seva història des dels inicis de Cister, sinó també de la història del monaquisme en general, les arrels del qual arriben fins als primers segles del cristianisme. Per això serà útil de recordar breument els períodes principals de la història del monaquisme i llur importància.

Art. 19. Des del començament existien formes primitives de vida monàstica (els confessors i les verges, de la vida dels quals hi ha qui en diu «monaquisme domèstic»). Al segle III, a més del model esmentat, apareixen en tota l'Església els anacoretas i els cenobites, i a partir del segle IV ja s'escriuen les regles destinades a ordenar les noves institucions monàstiques i a transmetre les experiències dels «pares espirituals». L'Evangeli, però, continuava essent la «Regla no reglada», al servei de la qual estaven totes les altres regles.

Art. 20. Entre aquestes regles sobresurt sens dubte la Regla de sant Benet, en la qual el sant Patriarca, a partir d'altres regles, va donar-nos el resum de la seva «mínima regla d'iniciació»; segons ella el monestir és l'«escola del servei diví», en la qual la comunitat, sota la paternitat de Crist, en lloc del qual l'abat actua al servei dels germans, i en l'equilibri harmònic de l'*Opus Dei*, la *lectio divina*, el treball i altres exercicis, conduïda per l'Evangelí corre pel camí dels manaments de Déu.

Art. 21. La Regla, que tracta de l'ordenament intern del monestir, té en certa manera un complement en la "Vida de sant Benet" descrita en els Diàlegs de sant Gregori, la qual, encara que no sigui estrictament històrica en tots els aspectes, ens fa saber, segons la tradició, com aquest Pare sant rebia aquells qui arribaven al monestir, a més de dir-nos com es comportava fora del monestir. Sant Gregori ens informa que sant Benet, «predicant contínuament, atreïa a la fe la multitud que habitava en aquells indrets» i, també, que enviava sovint els seus germans al llogarret veí «per exhortar les ànimes».

QUANTS SALMS S'HAN DE DIR A LA NIT

¹ A l'esmentat temps d'hivern diran en primer lloc tres vegades el verset: *Obriu-me els llavis, Senyor, i la meva boca proclamarà la vostra lloança*, ² al qual

17 abril
20 juliol
22 octubre

afegiran el salm tercer amb el glòria. ³ Després d'aquest, el salm noranta-quatre amb antifona o almenys cantat directament.

⁴ Seguirà després l'himne ambrosià i, tot seguit, sis salms amb antífones.

⁵ Acabats els salms i un cop dit el verset, que l'abat doni la benedicció, i, asseient-se tots als escons, els germans llegiran per torn tres lliçons al volum de damunt el faristol, entre les quals es cantaran tres responsoris. ⁶ Dos responsoris es diran sense el glòria, i després del de la tercera lliçó el qui canta dirà el glòria, ⁷ i, així que el cantor comenci a dir-lo, que a l'instant tots s'aixequin dels seus seients en honor i reverència de la santa Trinitat. ⁸ A les vigílies es llegiran els volums d'inspiració divina, tant de l'Antic Testament com del Nou, i també els comentaris que n'han fet els Pares catòlics reconeguts i de doctrina segura.

⁹ Després d'aquestes tres lliçons amb els seus responsoris, seguiran els altres sis salms, que s'han de cantar amb al·leluia. ¹⁰ Després d'aquests, una lliçó de l'Apòstol, que s'ha de dir de memòria, el verset, la pregària de la lletania, o sigui, el *Kyrie eleison*, ¹¹ i que així s'acabin les vigílies de la nit.

Declaració

Art. 22. La Regla de sant Benet, ni era l'única ni va gaudir d'una acceptació universal fins al temps de sant Benet d'Aniana (època de la «regla mixta»). Llavors, però, a poc a poc s'anà introduint a quasi tots els monestirs de l'imperi carolingi. Des d'aquest moment es produí

una certa uniformitat de vida en el monaquisme occidental, que ja podem anomenar «benedictí».

Després, els sínodes dels segles IX a XI procuraren distingir més clarament entre els monjos i els canonges regulars, encara que amb no gaire èxit, ja que el nombre de monjos que rebien els ordes sagrats, i que així passaven a formar part de l'estat clerical, augmentava cada vegada més, mentre que els canonges regulars organitzaven la seva vida copiant els costums monàstics. A més, el monaquisme dels segles X a XI, abandonant la simplicitat de vida, va augmentar sensiblement el paper i la importància de la litúrgia en el monestir, fins al punt que l'equilibri entre l'oració i el treball es va perdre del tot.

10
COM S'HA DE CELEBRAR
LA LLOANÇA NOCTURNA A L'ESTIU

¹ De Pasqua fins al primer de novembre, que es mantingui el nombre de salms més amunt esmentat, ² llevat que no s'han de llegir les lliçons al volum, perquè les nits són curtes, sinó que en lloc d'aquestes tres lliçons només se n'ha de dir una, de memòria, de l'Antic Testament, seguida d'un responsori breu. ³ Tota la resta, que es faci tal com hem dit; això és, que mai no es diguin menys de dotze salms a les vigílies nocturnes, sense comptar-hi el tercer i el noranta-quatre.

18 abril
21 juliol
23 octubre

Declaració

Art. 23. Al segle XI, però, sorgiren nous moviments espirituals entre els monjos (com també entre els canonges regulars), amb la finalitat de retornar a la verdadera pobresa evangèlica, al treball manual, a la «puresa de la Regla» i a les fonts autèntiques del monaquisme antic.

Cister fou fundat amb aquesta finalitat. Els fundadors del «Nou Monestir» restituïren l'equilibri entre la vida litúrgica i el treball, si bé no retornaren a la literalitat de la Regla en tots els aspectes. Van conservar algunes celebracions litúrgiques desconegudes per sant Benet i introduïdes posteriorment (com, per exemple, la missa conventual diària), i així alteraren l'horari de la jornada. A més admeteren germans conversos, perquè deien que sense ells no podien «observar nit i dia els preceptes de la Regla». Per tant, com en molts aspectes, no interpretaven la Regla en el sentit històric que tenia al segle VI, sinó segons comentaris que se'n feren posteriorment.

Els monestirs fundats per Cister o per les seves filials foren abadies independents des de bon començament, unides entre elles pels principis de la Carta de Caritat, i els seus abats es reunien cada any a

Cister en Capítol general, per tenir cura del bé espiritual dels monjos que els havien estat encomanats.

Des dels primers decennis del segle XII, els abats del nostre Orde promogueren fundacions de monestirs de monges i les ajudaren a organitzar llur vida. Les comunitats de monges, com també els monestirs de monjos, fins l'any 1184 estigueren sota la jurisdicció dels bisbes. Un cop obtinguda l'exempció, molts monestirs de monges van ser incorporats a l'Orde.

Al començament, les abadesses fundadores feien la visita regular a les abadies filles, i les filiacions tenien també els seus capítols; però, a causa de la llei de la clausura, que a l'Edat Mitjana es va anar fent més estricta per a les monges, la visita va passar al Pare Immediat i els capítols d'abadesses es van deixar de celebrar.

COM S'HAN DE CELEBRAR LES VIGÍLIES ELS DIUMENGES

¹ El diumenge, que es llevin més d'hora per a les vigílies. ² En aquestes vigílies s'ha d'observar la mateixa norma, o sigui que, cantats com més amunt hem disposat sis salms i el verset, i estant tots asseguts convenientment i per ordre als seients, que es llegeixin al volum, com hem dit més amunt, quatre lliçons amb els seus responsoris, ³ però que només al quart el cantor digui el glòria; i, quan el comença, que a l'instant s'aixequin tots amb reverència.

19 abril
22 juliol
24 octubre

⁴ Després d'aquestes lliçons, seguiran per ordre sis salms més amb antífoes, com els anteriors, i el verset. ⁵ Després, es tornaran a llegir quatre lliçons més amb els seus responsoris, de la manera que hem dit.

⁶ Després d'això, es diran tres càntics del volum dels Profetes, els que estableixi l'abat, que s'han de salmejar amb al·leluia. ⁷ Un cop dit el verset i donada la benedicció per l'abat, es llegiran quatre lliçons més, del Nou Testament, de la manera que hem dit. ⁸ I després del quart responsori que l'abat comenci l'himne *Te Deum laudamus*. ⁹ Acabat l'himne, que l'abat llegeixi una lliçó del volum dels Evangelis, mentre tots estan a peu dret amb respecte i temor. ¹⁰ Un cop llegida, que tots responguin «Amén», i que tot seguit l'abat entoni l'himne *Te decet laus*, i, després de donar la benedicció, començaran les laudes.

¹¹ Aquest ordenament de les vigílies del diumenge, s'ha de mantenir en tot temps, tant a l'estiu com a l'hivern; ¹² fora del cas —Déu no ho vulgui— que es llevessin més tard i s'hagués d'escurçar

quelcom de les lliçons o dels responsoris. ¹³ Però vigilin molt que això no passi; i, si mai succeïa, que el causant de la negligència doni una digna satisfacció a Déu a l'oratori.

Declaració

Art. 24. L'Orde va créixer amb la fundació rapidíssima de centenars d'abadies i amb la incorporació de diverses Congregacions (la Congregació de Savigny i la d'Obazina ja en temps de sant Bernat), i aleshores la «semblança de costums» que hi havia al principi s'anà diversificant de mica en mica, de manera imperceptible. La transformació de la vida social, intel·lectual i política també tingué la seva influència en l'evolució de l'Orde. Per això el Capítol general sempre procurava adaptar la legislació de l'Orde a les noves exigències, i al segle XII no va tenir por de revisar en diverses ocasions, i no pas lleugerament, fins i tot la Carta de Caritat.

12

COM S'HA DE CELEBRAR L'OFICI DE LAUDES

¹ A les laudes del diumenge, que es digui en primer lloc el salm seixanta-sis sense antífona, tot seguit;

² després es dirà el cinquanta, amb al·leluia;

³ després, el cent disset i el seixanta-dos. ⁴ Acabat, el *Benedicite* i els *Laudate*, una lliçó de l'Apocalipsi, de memòria, i el responsori, l'himne ambrosià, el verset, el càntic dels Evangelis, la lletania, i així s'acaba.

20 abril
23 juliol
25 octubre

Declaració

Art. 25. Més endavant, el fet de ser tants els abats amb dret d'assistir al Capítol general, va portar com a conseqüència la creació del Definitori, que rebé la seva forma constitucional, conservada fins a la Revolució Francesa, l'any 1265. Per aquesta raó, però també a causa de les guerres i d'altres dificultats, els abats començaren a assistir amb menys freqüència al Capítol general. Al mateix temps la vida cistercenca en diversos països, especialment a l'Europa central i oriental, i també a Portugal, va agafar caires nous.

En el transcurs del temps, a aquestes raons se n'hi van afegir d'altres, tant polítiques com eclesiàstiques, per exemple la institució de la comanda, que demanaven noves solucions en cada país. Així nasqueren diverses Congregacions dins l'Orde: per decret del Romà Pontífex, la de Castella l'any 1425, la Congregació de Sant Bernat a Itàlia l'any 1497, i la de Portugal l'any 1567; i, al segle XVII, amb el consentiment del Capítol general, les Congregacions de Calàbria i Lucània, la Romana, la d'Aragó i la de Germània Superior.

COM S'HAN DE CELEBRAR LES LAUDES ELS DIES D'ENTRE SETMANA

21 abril
24 juliol
26 octubre

¹ Els dies d'entre setmana, en canvi, l'ofici de laudes se celebrarà així: ² Que es digui el salm seixanta-sis, sense antífona, una mica lent com el diumenge, a fi que tots hi siguin per al cinquanta, que s'ha de dir amb antífona. ³ Després d'aquest, es diran dos altres salms segons costum, això és: ⁴ el dilluns, el cinquè i el trenta-cinc; ⁵ el dimarts, el quaranta-dos i el cinquanta-sis; ⁶ el dimecres, el seixanta-tres i el seixanta-quatre; ⁷ el dijous, el vuitanta-set i el vuitanta-nou; ⁸ el divendres, el setanta-cinc i el noranta-u; ⁹ i el dissabte, el cent quaranta-dos i el càntic del Deuteronomi, dividit en dos glòries. ¹⁰ Els altres dies s'ha de dir un càntic tret dels Profetes, cada dia el seu, segons l'ús de l'Església romana. ¹¹ Després d'això, seguiran els *Laudate*; en acabat, una lliçó de l'Apòstol, que s'ha de recitar de memòria, el responsori, l'himne, el verset, el càntic dels Evangelis, la lletania, i així s'acaba.

¹² Que la celebració de les laudes i de les vespres mai no s'acabi sense que al final el superior digui segons costum l'oració del Senyor, escoltant-la tots, a causa de les espines de les desavinences que solen néixer, ¹³ a fi que, invitats pel compromís de la mateixa Oració, per la qual diuen: *perdoneu-nos així com nosaltres perdoneu*, es purifiquin de semblant defecte. ¹⁴ A les altres celebracions, en canvi, que es digui només l'última part de l'Oració de manera que tots responguin: *Ans deslliureu-nos del mal*.

Declaració

Art. 26. Durant els segles XV, XVI i XVII anava augmentant dins l'Orde la tendència cap al sacerdoci, i molts monestirs assumiren diverses tasques de ministeri pastoral. Després del Concili Tridentí, en molts llocs de l'Orde la cura pastoral a les parròquies va esdevenir el treball més important, i es convertí en l'activitat principal de molts monjos sacerdots.

Art. 27. La instrucció del jovent a les escoles té arrels profundes i sòlides en la tradició monàstica antiga; i encara que els primers cistercencs, per raó de les circumstàncies d'aquell temps, havien renunciat a la tasca escolar, després aquesta va guanyar terreny de diferents formes entre els nostres monjos. L'ensenyament a les escoles públiques va ser assumit per molts monestirs, especialment des del segle XVIII, quan apareix el sistema modern d'educació.

Art. 28. L'Orde sofrí greus danys durant el segle XVI a causa de la Reforma protestant i les seves conseqüències, però al segle XVII tornarà a reflorir en moltes regions. En aquesta època la majoria d'abadies, que per haver assumit la cura pastoral i l'ensenyament escolar participaven de les tasques i de la sol·licitud de les Esglésies locals, procuraren adaptar la seva vida a aquestes noves obligacions. La Revolució Francesa, el josefinisme i les secularitzacions que al cap de poc se'n seguiren a tot arreu, no solament van destruir de soca-rel la majoria dels monestirs, sinó la mateixa organització de l'Orde.

En suprimir-se Cister, no havent-hi unes Constitucions de l'Orde aptes per a afrontar les dificultats, amb la impossibilitat de convocar el Capítol general, l'antic dret constitucional de l'Orde va canviar substancialment. En morir l'abat de Cister, la mateixa Santa Seu es trobava en grans dificultats i solament de manera provisòria va poder preocupar-se de l'Orde. Però en retornar Pius VII a Roma, després de la captivitat imposada per Napoleó, de seguida va instituir un cap de l'Orde, que va ser, des d'aleshores fins a 1880, l'Abat President de la Congregació de Sant Bernat a Itàlia. Amb tot, la jurisdicció d'aquest Abat President General es limitava quasi únicament a la

confirmació dels abats nouelectes de l'Estricta Observança; però es va fer així per salvar la unitat de l'Orde.

Quan l'any 1834 es va erigir la primera Congregació de Santa Maria Verge de la Trapa, es deia clarament que aquella Congregació estava sota la jurisdicció de l'Abat General.

Les temptatives per a convocar un Capítol general de tots els abats no tingueren feliç èxit, i així el primer Capítol general de després de la Revolució Francesa no es va celebrar fins l'any 1880, i els seus membres van ser designats per la Santa Seu.

L'any 1892, en el capítol de la unió de tres Congregacions de l'Estricta Observança, els Pares capitulars lliurement constituïren un Orde autònom: l'Orde dels Cistercencs Reformats de Santa Maria de la Trapa. Lleó XIII, vista la impossibilitat de reunificar els dos Ordes, l'any 1902 va parlar de "Família Cistercenca", concedint a l'Orde dels Cistercencs Reformats tots els privilegis de l'Orde Cistercenc.

COM S'HAN DE CELEBRAR LES VIGÍLIES EN LES FESTES DELS SANTS

¹ Les festes dels sants i totes les solemnitats, que se celebrin tal com hem dit que se celebrés el diumenge, ² llevat que es diran els salms, antífoes i lliçons propis del dia. Que es mantingui, però, la distribució prescrita més amunt.

22 abril
25 juliol
27 octubre

Declaració

Art. 29. Els abats dels monestirs restants [que no formaren part del nou Orde dels Cistercencs Reformats de Santa Maria de la Trapa], ja al segle XIX es reuniren moltes vegades en Capítol general, i al segle passat van redactar tres cops les Constitucions del govern suprem de l'Orde. En aquest temps, alguns monestirs nascuts fora de l'Orde, així com la Congregació de Casamari, s'hi van unir, i també es van fer diverses noves fundacions, fins i tot en terres de missió.

Després de la Segona Guerra Mundial els monestirs de monges d'Espanya i d'Itàlia van formar Federacions de dret pontifici, que han fet un gran servei tant en l'aspecte espiritual com en el material, i convé que la seva funció en bé dels monestirs i de l'Orde continuï.

Així s'ha anat formant el nostre Orde actual, que abraça una realitat bastant complexa. Per aquesta raó és evident que, pel que fa a la comesa de la renovació apropiada, és molt necessari, en primer lloc, que les diverses comunitats reconeixin les seves tasques i finalitats, i les defineixin clarament i amb sinceritat. Aquesta clarificació, a més, afavorirà la vitalitat i la mútua comprensió dins l'Orde.

EN QUIN TEMPS S'HA DE DIR L'AL·LELUIA

23 abril
26 juliol
28 octubre

¹ De la santa Pasqua fins a la Pentecosta, sense interrupció, s'ha de dir l'al·leluia, tant als salms com als responsoris; ² però des de la Pentecosta fins al començament de la quaresma, es dirà cada nit només amb els sis darrers salms de l'ofici nocturn. ³ I, cada diumenge, fora de la quaresma, s'han de dir amb al·leluia els càntics, les laudes, prima, tèrcia, sexta i nona; les vespres, en canvi, reprenen l'antífona. ⁴ Els responsoris, que no es diguin mai amb l'al·leluia, sinó des de Pasqua fins a la Pentecosta.

Declaració

Art. 59. El monjo que cerca Déu en el seguiment de Crist i desitja servir-lo, es dedica sovint a la pregària. Tant en la meditació de la paraula de Déu revelada com en l'oració, comunitària o privada, que és la nostra resposta a la paraula de Déu, la intel·ligència i el cor s'eleva a les coses divines. D'aquesta manera també ens és possible trobar una font d'inspiració per a tots els nostres actes, i a la vegada veure millor quina direcció porta la nostra vida i poder rectificar-la més sovint.

COM S'HAN DE CELEBRAR ELS OFICIS DIVINS DURANT EL DIA

¹ Com diu el profeta: *Set vegades al dia us dono lloança.* ² Acomplirem aquest sagrat nombre de set, si complim les obligacions de la nostra servitud a

24 abril
27 juliol
29 octubre

hora de laudes, prima, tèrcia, sexta, nona, vespres i completes, ³ ja que és d'aquestes hores diürnes que digué: *Set vegades al dia us dono lloança.* ⁴ Perquè, de les vigílies nocturnes el mateix profeta diu: *A mitjanit em llevava a lloar-vos.* ⁵ Tributem, doncs, lloances al nostre Creador en aquestes hores *perquè són justos els seus judicis*, això és, a laudes, prima, tèrcia, sexta, nona, vespres i completes, i llevem-nos de nit a lloar-lo.

Declaració

Art. 60. Així com la vocació religiosa és una gràcia de Déu, igualment la nostra possibilitat de pregar no ve de nosaltres sinó de l'Esperit Sant, que ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Quan rebem els sacraments, i d'una manera especial en la celebració diària de l'Eucaristia, aquesta vida de la gràcia en nosaltres és constantment alimentada i la nostra oració s'uneix de manera sacramental als actes salvífics de Crist.

Els monjos —com és evident per tota la tradició monàstica i per l'encàrrec de l'Església— són especialment cridats a continuar en l'Església la pregària de Crist, ja sigui en la celebració de la missa i de l'ofici diví, que han d'ocupar el primer lloc en la seva vida, ja sigui en les altres formes d'oració, la qual a la seva manera ha d'amarar tota llur existència.

QUANTS SALMS S'HAN DE CANTAR A LES HORES ESMENTADES

25 abril
28 juliol
30 octubre

¹Ja hem determinat l'ordenament de la salmòdia per als nocturns i per a les laudes; ocupem-nos ara de les altres hores.

²A prima s'han de dir tres salms, separats i no amb un sol glòria; ³l'himne d'aquesta hora després del verset *Déu meu, veniu a ajudar-me*, abans de començar els salms. ⁴Acabats els tres salms, s'ha de recitar una lliçó, el verset, el *Kyrie eleison* i les pregàries finals.

⁵A tèrcia, sexta i nona se celebrarà la pregària amb el mateix ordre, o sigui, el verset, l'himne de cada hora, tres salms, lliçó i verset, el *Kyrie eleison*, i les pregàries finals. ⁶Si la comunitat és nombrosa, els salms es diran amb antífofes; si és reduïda, seguits.

⁷Les vespres comprendran quatre salms amb antífofes. ⁸Després d'aquests salms s'ha de recitar una lliçó; seguidament, el responsori, l'himne, el verset, el càntic dels Evangelis, la lletania, i amb l'oració dominical es fa el comiat.

⁹Les completes comprendran la recitació de tres salms, que s'han de dir seguits, sense antífona; ¹⁰després, l'himne d'aquesta hora, una lliçó, el verset, el *Kyrie eleison*, i es fa el comiat amb la benedicció.

Declaració

Art. 61. En la celebració eucarística se'ns fa present diàriament el sacrifici de Crist ofert una vegada per sempre en la creu, i les accions humanes de culte a Déu esdevenen signe eficaç de les accions de Crist, de manera que el do i la paraula de Déu i la resposta de

l'home per l'acció de gràcies i la lloança, contribueixen al màxim a la glòria de Déu i a la santificació de l'home. Tots els ministeris eclesiàstics, doncs, estan en funció de la celebració de l'Eucaristia, que és el veritable centre de tota la vida litúrgica i, no cal dir, de tota la vida cristiana. Per això ha d'ocupar el primer lloc en la nostra vida monàstica el sacrament de pietat, signe d'unitat, vincle de caritat i convit pasqual, en el qual mengem el Crist, ens omplim de la seva gràcia i se'ns dóna la penyora de la glòria que esperem.

L'adoració de Crist present en l'Eucaristia és una ajuda magnífica per tal que la participació activa en el sacrifici de Crist s'estengui més eficaçment a tot el dia.

AMB QUIN ORDRE S'HAN DE DIR ELS SALMS

26 abril
29 juliol
31 octubre

¹ En primer lloc es dirà el verset *Déu meu, veniu a ajudar-me; Senyor, cuiteu a defensar-me*, el glòria i l'himne de cada hora.

² Després, a prima del diumenge, s'han de dir quatre divisions del salm cent divuit, ³ però a les altres hores, o sigui, a tèrcia, sexta i nona, es diran tres divisions de l'esmentat salm cent divuit. ⁴ El dilluns, a prima, s'han de dir tres salms: el primer, el segon i el sisè; ⁵ i així cada dia, fins al diumenge, es diran a prima tres salms, per ordre, fins al salm dinou, de manera, però, que el salm nou i el disset es parteixin en dos. ⁶ I així resulta que a les vigílies del diumenge es pot començar sempre pel vintè.

⁷ A tèrcia, sexta i nona del dilluns es diran les nou divisions restants del salm cent divuit, tres a cada hora. ⁸ Acabat així el salm cent divuit en dos dies, és a dir, entre el diumenge i el dilluns, ⁹ que a partir del dimarts, a tèrcia, sexta i nona es recitin tres salms, del cent dinou fins al cent vint-i-set, o sigui nou salms. ¹⁰ Aquests salms s'han de repetir sempre igualment a les mateixes hores fins al diumenge —conservant tanmateix cada dia una disposició uniforme d'himnes, lliçons i versets—, ¹¹ de manera que el diumenge començaran sempre amb el cent divuit.

¹² Les vespres es faran cada dia amb el cant de quatre salms. ¹³ Que aquests salms comencin pel cent nou fins al cent quaranta-set, ¹⁴ fora d'aquells que han estat presos per a d'altres hores, és a dir del cent disset fins al cent vint-i-set, el cent trenta-tres i el cent quaranta dos. ¹⁵ Tots els que queden s'han de dir a vespres. ¹⁶ I com que així manquen tres salms, caldrà dividir els que són més

llargs d'entre els indicats, o sigui, el cent trenta-vuit, el cent quaranta-tres i el cent quaranta-quatre.¹⁷ En canvi, el cent setze, com que és curt, s'ajuntarà amb el cent quinze.¹⁸ Establert, doncs, l'ordenament dels salms de vespres, la resta, això és, la lliçó, el responsori, l'himne, el verset i el càntic, que es faci tal com més amunt hem determinat.

¹⁹ A completes es repetiran cada dia els mateixos salms, o sigui, el quart, el noranta i el cent trenta-tres.

²⁰ Disposat l'ordenament de la salmòdia diürna, que tots els salms que queden siguin repartits proporcionalment entre les set vigílies nocturnes,²¹ dividint els salms més llargs d'entre ells i assignant-ne dotze a cada nit.

²² Sobretot advertim que, si per ventura a algú no li agradava aquesta distribució dels salms, ho ordeni, si creia que és millor, d'una altra manera,²³ mentre en tot cas observi això, que cada setmana es reciti el salteri amb tots els cent cinquanta salms, i que a les vigílies del diumenge es reprengui sempre per on s'ha començat.²⁴ Perquè els monjos que en el curs d'una setmana reciten menys d'un salteri, amb els càntics de costum, mostren una gran deixadesa en el servei a què estan dedicats,²⁵ quan podem llegir que els nostres sants Pares feien coratjosament en un sol dia el que tant de bo nosaltres, tebis, acomplim en tota una setmana.

Declaració

Art. 62. En la renovació de l'Ofici diví, la qual cal prosseguir fins que sigui completa, primer de tot tinguem present la unitat i harmonia que hi ha d'haver entre la litúrgia i els altres elements de la vida religiosa. Ja que si bé la litúrgia és «el cim vers el qual tendeix l'acció de l'Església i a la vegada la font d'on procedeix tota la seva força», no esgota pas tota l'activitat de l'Església ni del monestir. Per això, d'una

banda, la vida de cada dia ha d'afavorir una profitosa celebració de la litúrgia i, d'altra banda, l'estructura i les formes litúrgiques han de ser tals que puguin alimentar i encoratjar la vida quotidiana.

L'ACTITUD EN LA SALMÒDIA

¹ Creiem que Déu és present a tot arreu i que *els ulls del Senyor en tot lloc esguarden el bons i els dolents*; ² però això, creguem-ho sobretot sense cap mena de dubte, quan som a l'ofici diví.

27 abril
30 juliol
1 novembre
23 gener

³ Per tant, recordem-nos sempre d'allò que diu el profeta: *Serviu el Senyor amb temor*; ⁴ i encara: *Salmegeu amb gust*; ⁵ i: *Us vull cantar a la presència dels àngels*. ⁶ Així, doncs, considerem com cal estar a la presència de la divinitat i dels seus àngels, ⁷ i mantinguem-nos de tal manera a la salmòdia, que el nostre pensament estigui d'acord amb la nostra veu.

Declaració

Art. 63. En estreta relació amb la vida de pregària hi ha també la *lectio divina*, que requereix una educació idònia i determinades condicions, gràcies a les quals pugui esdevenir de veritat una lectura orant, reposada i rica. Quan reuneix aquestes qualitats, la *lectio divina* ajuda eficaçment el monjo a esdevenir cada vegada més un «home de Déu», i a copsar clarament la presència del Senyor i la seva voluntat.

D'altra banda, per tal d'afavorir l'esperit d'oració, és molt important l'observança del silenci. Respectant amb fidelitat els temps de silenci, els nostres cors es disposen a escoltar millor la paraula de Déu i a estar-hi més oberts i atents.

LA REVERÈNCIA EN LA PREGÀRIA

28 abril
31 juliol
2 novembre
24 gener

¹ Si quan volem sol·licitar alguna cosa als poderosos, no ens hi atrevim sinó amb humilitat i amb reverència, ² com més no caldrà pregar el Senyor, Déu de totes les coses, amb tota humilitat i amb una donació ben pura. ³ I sapiguem que serem escoltats, no pas perquè parlem molt, sinó per la puresa de cor i per les llàgrimes de compunció. ⁴ Per això la pregària ha de ser breu i pura, fora del cas que s'allargués per una efusió inspirada per la gràcia divina. ⁵ Però, que la pregària feta en comú sigui ben curta, i, quan el superior faci el senyal, que s'alcin tots alhora.

Declaració

Art. 64. La unitat de la vida s'ha de manifestar en la fusió harmònica dels diversos elements. Primer de tot, hem de procurar que l'activitat litúrgica dels nostres monestirs sigui una llàntia encesa i resplendent que il·lumini tota l'Església local; convé que les nostres celebracions litúrgiques invitin els cristians del voltant a una participació activa, i que ofereixin al poble cristià una font abundosa de vida espiritual.

ELS DEGANS DEL MONESTIR

¹ Si la comunitat és nombrosa, que se n'escullin germans de bona reputació i de vida santa, i siguin constituïts degans, ² que tinguin cura de les seves deganies en totes les coses, segons els manaments

29 abril
1 agost
3 novembre
25 gener

de Déu i les ordres del seu abat. ³ Aquests degans han de ser escollits tals, que l'abat pugui compartir amb ells, refiat, les seves càrregues; ⁴ i no siguin escollits per antiguitat, sinó segons el mèrit de la seva vida i la saviesa de doctrina.

⁵ Aquests degans, si mai n'hi havia cap que, inflat d'orgull, fos trobat reprehensible, i, després de la primera, segona i tercera correcció, no volia esmenar-se, que el treguin ⁶ i que es posi al seu lloc un altre que en sigui digne. ⁷ El mateix establím pel que fa al prior.

Declaració

Art. 77. Havent descrit l'aspecte que ofereix el nostre Orde en la seva existència concreta, i un cop explicats breument els valors fonamentals de la vida cistercenca, falta considerar l'organització pràctica de la vida i l'estructuració jurídica adequada, tant de cada una de les comunitats i Congregacions com de tot l'Orde. Perquè no n'hi ha prou de proposar la doctrina sobre els nostres fins i valors, sinó que també cal trobar els mitjans pràctics i jurídics amb els quals la vida de les nostres comunitats s'organitzi i s'encamini a la consecució d'aquells fins.

En el que segueix creiem que només cal exposar aquells elements o principis que ens semblen del tot necessaris per a poder resoldre satisfactòriament els problemes d'avui dia, deixant l'organització detallada de la vida de les comunitats per a les Constitucions de l'Orde o de les Congregacions, així com per als Estatuts de caràcter local. Primer de tot exposarem els aspectes fonamentals de qualsevol orga-

nització jurídica i de l'exercici de l'autoritat; després tractarem en particular de les normes de govern dels monestirs, de la Congregació i de l'Orde; i finalment afegirem alguna cosa sobre les relacions del nostre Orde amb els altres Ordes monàstics i amb els diferents organismes de l'Església.

COM HAN DE DORMIR ELS MONJOS

¹ Que per dormir tingui cadascú el seu llit. ² Rebin el parament dels llits d'acord amb l'estil de vida, segons la disposició del seu abat.

30 abril
2 agost
4 novembre
26 gener

³ Si és possible, que dormin tots en un mateix local; però, si el nombre no ho permetia, que reposin de deu en deu o de vint en vint, amb ancians que estiguin per ells. ⁴ Que al dormitori cremi contínuament un llum fins a la matinada.

⁵ Han de dormir vestits i cenyits amb cinnyells o cordes, de manera que mentre dormen no duguin els coltells a la cintura, per no fer-se mal durant el son, ⁶ i a fi que els monjos estiguin sempre a punt i, un cop fet el senyal, es llevin sense trigar i s'afanyin a anticipar-se els uns als altres per a l'ofici diví, bé que amb tota gravetat i modèstia. ⁷ Els germans més joves, que no tinguin els llits de costat, sinó entremig dels ancians. ⁸ I en llevar-se per a l'ofici diví, que s'avisin discretament els uns als altres per evitar les excuses dels dormidors.

L'EXCOMUNIÓ PER LES FALTES

1 maig
3 agost
5 novembre
27 gener

¹ Si algun germà es demostra contumaç, o desobediënt, o orgullós, o murmurador, o contrari en alguna cosa a la santa Regla i menyspreador dels manaments dels seus ancians, ² aquest, segons el precepte de Nostre Senyor, ha de ser amonestat secretament pels seus ancians per primera i segona vegada. ³ Si no s'esmena, que el renyin públicament, davant de tothom. ⁴ I si ni així no es corregia, incorri en excomunió, si comprèn la gravetat de la pena. ⁵ Però, si és un obstinat, que el sotmetin al càstig corporal.

Declaració

Art. 78. Les monges del nostre Orde no constitueixen un «segon Orde» al costat del «primer» (el dels homes), sinó que formen ben bé part del mateix Orde Cistercenc. Els monestirs de monges són veritablement *sui iuris* (és a dir, independents), encara que en el fur jurisdiccional depenguin en algunes coses del Pare Immediat o bé del Bisbe. A més, molts d'ells són membres de les nostres Congregacions, amb legislació similar a la dels monjos. Per això no hi ha dubte que cal promoure eficaçment i assíduament la participació de les monges en les decisions que afecten la seva vida, i fins i tot en les qüestions referents a la pròpia Congregació i a tot l'Orde.

QUINA HA DE SER LA MESURA DE L'EXCOMUNIÓ

¹ Segons la mena de falta s'ha de mesurar l'abast de l'excomunió i del càstig. ² L'apreciació de les faltes dependrà del judici de l'abat.

2 maig
4 agost
6 novembre
28 gener

³ Si un germà ha caigut en faltes lleus, se'l privarà de participar a la taula. ⁴ El qui així hagi estat privat de la taula comuna seguirà aquesta norma: a l'oratori no entonarà salm ni antífona, ni recitarà cap lliçó, fins que hagi satisfet. ⁵ Menjarà tot sol després que hagin menjat els germans; ⁶ de manera que si, per exemple, els germans mengen a l'hora sisena, aquell germà a la novena; si els germans a la novena, ell al vespre, ⁷ fins que obtingui el perdó amb una satisfacció adequada.

Declaració

Art. 81. Encara que la comunitat monàstica es fonamenta sobretot en l'amor a Crist i als germans, i en l'acceptació voluntària dels fins i les tasques del propi monestir, no obstant això, com a unió estable de persones constituïda per a un fi determinat, necessita també una estructura sòlida, és a dir, un ordenament convenient per mitjà de lleis i preceptes dels superiors. Així l'estabilitat i continuïtat de la vida s'enforteixen, els esforços de tots els membres tendeixen més eficaçment a un fi comú, i la vida i activitat dels germans es pot coordinar en pau. A més de les lleis i altres decrets escrits que regulen els aspectes permanents de la vida, cal també l'autoritat personal de l'abat i dels oficials del monestir, perquè puguin decidir amb responsabilitat i rapidesa les maneres concretes d'actuar que, en les condicions tan variades i canviant de la vida moderna, no es poden determinar amb lleis minucioses. En l'elaboració de lleis i normes tenen un paper importantíssim els Capítols, els Consells i altres òrgans representatius de la comunitat, fins i tot amb vot deliberatiu, en els casos que

el dret determina. Aquests mateixos òrgans també han d'ajudar els superiors i els oficials a prendre decisions concretes que de dret corresponen només a l'abat o a algun determinat oficial del monestir, però sense anul·lar ni afeblir per a res llur responsabilitat i dret de decisió.

LES FALTES GREUS

¹ El germà culpable d'una falta greu serà exclòs a la vegada de la taula i de l'oratori. ² Cap germà no se li ajuntarà per cap mena de tracte ni conversa. ³ Que faci tot sol el treball que li hagin manat, perseverant en plor de penitència, i que pensi en aquella terrible sentència de l'Apòstol que diu: ⁴ *Que el cos d'aquest home sigui castigat; així se salvarà el seu esperit el dia del Senyor.* ⁵ Menjarà tot sol la quantitat i a l'hora que l'abat calculi que li correspon. ⁶ Ningú que el trobi no el beneeixi, ni beneixin tampoc el menjar que li donen.

3 maig
5 agost
7 novembre
29 gener

Declaració

Art. 82. L'autoritat de les lleis i dels superiors en el monestir certament que és molt semblant a l'autoritat legítima de la societat civil, però no es poden equiparar sense més ni més. Perquè, primer de tot, l'autoritat que s'exerceix en el monestir té sempre un caràcter eclesial, que prové tant de l'aprovació de la Regla i de les Constitucions per part de la Santa Seu, com de l'acceptació de la nostra professió per l'Església. D'on se segueix que l'amor al monestir neix de l'amor a l'Església, a la qual ens unim més estretament per la professió; per això, més estimarem el monestir com més estimem l'Església. L'amor al monestir, encara, té un caràcter profundament religiós, perquè l'arrel de l'obediència monàstica no és la mera necessitat o conveniència humana, sinó la nostra mateixa vocació i dedicació voluntària al servei de la voluntat de Déu. Aquells qui en la comunitat tenen la facultat de legislar o de manar són certament, per dir-ho així, els instruments per a conèixer quina és en concret la voluntat de Déu sobre aquella comunitat. Així, encara que no podem equiparar simplement l'obediència a Déu amb l'obediència a una persona humana, no obstant això, en la vida monàstica obeïm en sentit ver-

dader aquells qui fan les funcions de Crist, i l'obediència que prestem als superiors forma part del nostre servei al Senyor.

L'autoritat, en una comunitat monàstica, té unes arrels molt més profundes que no pas en les societats merament civils; però les experiències o nous mètodes d'aquestes últimes no s'han de negligir o rebutjar, sinó que els hem d'examinar amb esperit obert. Moltes vegades, en els diversos canvis socials o en les noves formes de govern, s'hi troben coses útils que també ens poden ser de profit per a una organització adequada de la vida monàstica actual.

ELS QUI SENSE PERMÍS S'AJUNTEN ALS EXCOMUNICATS

¹ Si algun germà, sense ordre de l'abat, s'atreveix a ajuntar-se, de la manera que sigui, a un germà excomunicat, o a parlar amb ell, o a passar-li algun encàrrec, ² que el castiguin amb una excomunió semblant.

4 maig
6 agost
8 novembre
30 gener

Declaració

Art. 83. En l'organització i la legislació de la vida monàstica, com també en l'exercici de l'autoritat personal, hem de tenir ben presents aquells principis sociològics, fonamentats en el dret natural, que, més clarament entesos en temps recents, el magisteri de l'Església proclama amb gran insistència. Entre ells són molt importants per a nosaltres els principis correlatius de dignitat de la persona i solidaritat, així com el de subsidiarietat i pluralisme legítim, dins la necessària unitat.

LA SOL·LICITUD QUE HA DE TENIR L'ABAT ENVERS ELS EXCOMUNICATS

5 maig
7 agost
9 novembre
31 gener

¹ Que s'ocupi l'abat amb tota sol·licitud dels germans culpables, perquè *el metge, no el necessiten els qui estan bons sinó els qui estan malalts.* ² I per això s'ha de portar en tot com un bon metge: com qui aplica lenitius, envii germans ancians i de seny, ³ que com d'amagat ajudin el germà vacil·lant i el moguin a satisfer amb humilitat, i que l'ajudin, *no fos que una tristesa excessiva el consumís,* ⁴ sinó que, com diu també l'Apòstol, *li demostrin el seu amor i preguin tots per ell.*

⁵ En efecte, l'abat ha de tenir una sol·licitud extrema i ha de vetllar amb tot l'enginy i amb tota la traça per no perdre cap de les ovelles que té encomanades. ⁶ Sàpiga que ha acceptat la cura d'ànimes malaltisses, no pas una tirania sobre ànimes sanes; ⁷ i temi el retret del profeta, pel qual diu Déu: *El que vèieu gras ho prenieu, i el que era flac ho rebutjàveu.* ⁸ Que imiti també l'exemple de tendresa del bon pastor, el qual, deixant les noranta-nou ovelles a la muntanya, se n'anà a cercar-ne una de sola que s'havia esgarriat; ⁹ i es compadí tant de la seva feblesa, que es dignà a posar-se-la damunt les seves espatlles sagrades i així retornar-la al ramat.

Declaració

Art. 84. El principi de la dignitat de la persona humana, precepte fonamental de la doctrina social catòlica, proclama que el subjecte i el fi de totes les institucions és i ha de ser la persona humana. Per tant, totes les nostres estructures jurídiques han d'estar per damunt de tot al servei d'aquest fi, perquè els nostres germans puguin acon-

seguir més plenament i sense destorbs llur pròpia perfecció, i complir més fàcilment i millor els deures de la seva vocació. La dignitat sagrada de la persona humana, que té el seu fonament en la naturalesa de l'home i, més encara, en la seva vocació sobrenatural, així com els drets inalienables que se'n deriven, també s'han de tenir en compte i han de ser reconeguts en la legislació i el govern del monestir i de l'Orde.

D'on se segueix que les prescripcions legals i els manaments dels superiors no han de mantenir els monjos en una dependència pueril, sinó que els han de conduir a la llibertat cristiana madura i a la participació responsable en el govern, en bé de tota la comunitat, valorant llur competència personal i deixant a les seves prudents iniciatives un marge prou ampli.

ELS QUI, DESPRÉS DE CORREGITS SOVINT, NO VOLEN ESMENAR-SE

6 maig
8 agost
10 novembre
1 febrer

¹ Si un germà corregit sovint per qualsevol falta, fins i tot excomunicat, no s'esmenava, se li aplicarà una correcció més aspra, això és, el sotmetran al càstig dels assots. ² I si ni així es corregia, o si tal vegada —Déu no ho permeti—, endut per l'orgull, fins volia defensar la seva conducta, que l'abat faci aleshores com un bon metge: ³ si ha aplicat els lenitius, els unguents de les exhortacions, els medicaments de les Escriptures divines i, a la fi, el cauteri de l'excomunió o dels cops dels assots, ⁴ si veia que ja no hi pot res la seva traça, que recorri també al millor remei: la seva pregària i la de tots els germans per ell ⁵ a fi que el Senyor, que tot ho pot, doni la salut al germà malalt. ⁶ I si ni d'aquesta manera no es guaria, aleshores que l'abat faci ús ja del ferro de l'amputació, tal com diu l'Apòstol: *Extirpeu el malvat d'enmig vostre;* ⁷ i encara: *Si l'infidel es vol separar que se separi;* ⁸ no fos cas que una ovella malalta contagiés tot el ramat.

Declaració

Art. 85. Del principi de la dignitat de la persona humana no se'n segueix que puguem ser indulgents amb el defecte de l'individualisme. Aquest principi té com a correlatiu el principi de solidaritat. La persona humana, per naturalesa, necessita la vida social; més encara, té una vocació sobrenatural essencialment comunitària. I de fet va plaure a Déu de salvar i santificar els homes no pas un per un, sense cap mena de connexió entre ells, sinó constituint-los en poble, perquè, units pel vincle de l'Esperit Sant, siguin congregats per formar el Cos de Crist. La nostra vida cenobítica ha d'expressar de manera

especial aquesta naturalesa comunitària de la salvació i de la vida cristianes, i l'ha de manifestar al món.

Una legislació adequada i el règim monàstic són molt importants a l'hora de crear i enfortir aquesta solidària unió de vida, si en primer lloc promouen l'acord de tots sobre els fins i valors propis, coordinen eficaçment els esforços amb vista als fins comuns i procuren crear formes adequades i estimulants de vida familiar. En esperit de solidaritat, que cada un dels monjos accepti de bon grat i amb promptitud els oficis que li siguin encomanats al servei dels germans i del bé comú, encara que a vegades resultin ingrats.

SI S'HA DE TORNAR A ADMETRE ELS GERMANS QUE SE'N VAN DEL MONESTIR

7 maig
9 agost
11 novembre
2 febrer

¹ Si un germà que per culpa pròpia surt del monestir volia tornar, ha de prometre primerament la total esmena d'allò per què va sortir, ²i aleshores que l'admetin al darrer lloc, per comprovar amb això la seva humilitat. ³I, si se'n tornava a anar, que l'admetin semblantment fins a tres vegades; però sàpiga que en endavant li serà negada tota possibilitat de retorn.

Declaració

Art. 86. El principi de subsidiarietat regula les relacions entre les persones individuals i la comunitat, i també entre les comunitats petites i les més grans. Estableix que l'autoritat superior de la comunitat més àmplia ha de deixar per als inferiors allò que ells mateixos ja poden fer, no solament bé sinó moltes vegades millor, i que en canvi, quan els inferiors no ho puguin fer ells mateixos o bé siguin negligents a complir la seva obligació, que aquesta autoritat els ofereixi mitjans i ajuda. D'aquesta manera es manté la vitalitat i la responsabilitat dels inferiors, i l'autoritat superior, quan cal, pot exercir més fàcilment el seu ofici propi, que consisteix a coordinar, i a decidir a nivell més alt.

En el nostre cas, això tant val per a cada una de les comunitats locals, com per a les Congregacions i tot l'Orde. En el monestir, és propi del superior promoure i encaminar al bé comú les prudentes iniciatives i la responsabilitat personal dels germans i dels diversos oficials. D'altra banda, els qui tenen autoritat a les Congregacions i a l'Orde compliran molt bé la seva funció si, tot respectant la legítima llibertat i les característiques pròpies de cada monestir i de cada Congregació, els ofereixen ajuda pràctica perquè puguin assolir amb més facilitat i seguretat els seus fins, i igualment si es preocupen d'elaborar i promoure plans i projectes de major abast que, tot i ser d'interès

general, ultrapassen les possibilitats particulars de cada una de les comunitats o Congregacions.

COM S'HA DE CORREGIR ELS INFANTS DE MENOR EDAT

8 maig
10 agost
12 novembre
3 febrer

¹Cada edat i cada enteniment demana una tractament apropiat. ²I doncs, sempre que els infants i els més joves, o aquells qui no arriben a comprendre com és de greu el càstig de l'excomunió, cometin algun manquement, ³tots aquests han de ser mortificats amb dejunis rigorosos, o castigats amb aspres assots, per tal de guarir-los.

Declaració

Art. 87. El principi de pluralisme legítim, dins la necessària unitat, és una conseqüència clara de tot el que hem dit. Per tant cal reconèixer de fet el pluralisme legítim, això és, la diversitat dels membres que s'han aplegat per formar una unió, i no es pot, en nom de la unitat, suprimir la varietat d'aptituds i de maneres de ser. També al monestir els carismes són diferents: cada u té el seu propi do, i a cada u se li dóna la manifestació de l'Esperit en bé de tots. La diversitat dels membres està al servei de tot el cos, i cada un d'ells només a través de la comunió en els diversos dons pot participar de la plenitud de l'Esperit.

El mateix podem dir dels nostres monestirs i Congregacions, que no difereixen pas poc entre si a causa de l'evolució històrica, de les característiques nacionals dels germans, de les circumstàncies socials i culturals, i de les tasques i serveis que han d'atendre segons les diverses necessitats de l'Església local. Les diferències, però, no impedeixen pas que els membres formin una unitat viva. És més, la varietat de dons pot proporcionar a tot l'Orde una més gran força i vitalitat, si de fet es manté el sentit de comunió i la voluntat de cooperació.

Que sigui fàcil, o no, de trobar l'equilibri entre el pluralisme i la unitat, depèn molt d'una adequada legislació i del recte exercici de l'autoritat. Per tant, la seguretat de tendir als propis fins per mitjà de lleis estables, la delimitació precisa de competències, l'exposició clara dels fins i projectes comuns, la creació de formes pràctiques d'ajuda mútua —totes aquestes coses, i altres de semblants— esperonaran més vivament tothom a acceptar la unió i a fomentar-la de bon grat. Així mateix és molt convenient que els qui tenen autoritat a les Congregacions i a l'Orde no mirin amb suspicàcia o desconfiança les característiques peculiars i les activitats pròpies de cada comunitat, sinó que procurin fomentar com més millor tot allò que elles tenen de bo i de vàlid, de manera que redundi en profit de tots. I viceversa, cal que cada una de les comunitats de l'Orde sigui conscient de les exigències de la unitat, i que estigui sincerament i coratjosament disposada a promoure-la, junt amb les altres comunitats de l'Orde i amb els òrgans de l'autoritat superior.

COM HA DE SER EL MAJORDOM DEL MONESTIR

9 maig
11 agost
13 novembre
4 febrer

¹ Per majordom del monestir, que s'esculli d'entre la comunitat un home assenyat, madur, sobri, ni golut, ni vanitos, ni violent, ni injust, ni cançoner, ni pròdig, ² sinó temorós de Déu, que sigui com un pare per a tota la comunitat. ³ Que s'ocupi de tot. ⁴ No faci res sense encàrrec de l'abat; ⁵ compleixi el que li encomanen. ⁶ No contristi els germans; ⁷ si per ventura un germà li demana alguna cosa poc raonable, no el contristi menyspreant-lo, sinó que, donant-ne raó amb humilitat, la negui a qui la demana indegudament. ⁸ Que vetlli per la seva ànima, recordant-se sempre d'aquella dita de l'Apòstol: *Qui administra bé, es guanya un bon lloc.* ⁹ Que es preocupi amb tota sol·licitud dels malalts, dels infants, dels hostes i dels pobres, sabent de cert que haurà de donar compte de tots ells el dia del judici. ¹⁰ Que es miri tots els objectes i tots els béns del monestir com si fossin vasos sagrats de l'altar; ¹¹ res no tingui per negligible. ¹² Que no es deixi portar per l'avarícia, ni sigui pròdig o dissipador del patrimoni del monestir, ans faci-ho tot amb discreció i segons les ordres de l'abat.

¹³ Que sobretot sigui ben humil, i, quan no té allò que li demanen, que doni una bona paraula per resposta, ¹⁴ tal com està escrit: *Una bona paraula val més que el millor present.* ¹⁵ De totes les coses que li encomana l'abat, que en tingui cura; en allò que li hagi prohibit, que no s'hi posi. ¹⁶ Ha de procurar als germans la ració establerta, sense altivesa ni retard, perquè no s'escandalitzin, recordant la paraula divina sobre allò que es mereix *el qui haurà escandalitzat un dels petits.*

¹⁷ Si la comunitat és nombrosa, que li donin auxiliars amb l'ajut dels quals pugui ell mateix acomplir amb tranquil·litat d'esperit l'ofici que té encomanat. ¹⁸ Que a les hores corresponents es donin les coses que s'han de donar, i s'hi demanin les que calgui demanar, ¹⁹ perquè ningú no es contorbi ni es contristi a la casa de Déu.

Declaració

Art. 100. L'abat, tot reservant-se'n la suprema direcció i inspecció, confia, en tant que és possible, les tasques econòmiques i administratives, així com la distribució diària d'activitats i ocupacions (permisos concrets, organització de la feina, rebre la correspondència i els hostes, i altres assumptes) a oficials experimentats i a d'altres germans de confiança, a fi de quedar més lliure per a dedicar-se a la seva missió específica.

LES EINES I ELS OBJECTES DEL MONESTIR

10 maig
12 agost
14 novembre
5 febrer

¹ Les eines i els vestits i qualsevol mena d'objectes que posseeix el monestir, els encomanarà l'abat a germans, de la vida i dels costums dels quals pugui refiar-se, ² i els assignarà cada cosa com li sembli convenient, perquè ho guardin i ho recullin. ³ De tot això, en tindrà l'abat un inventari, a fi que, quan els germans, en succeir-se els uns als altres, es passen les coses encomanades, sàpiga què dóna i què rep.

⁴ Si algú, tanmateix, tracta les coses del monestir malament o amb deixadesa, que el renyin. ⁵ Si no s'esmena, que el sotmetin a la disciplina regular.

Declaració

Art. 38. El nostre Orde, en la seva existència concreta, tal com hem exposat més amunt, presenta un pluralisme i una diversitat interna força grans, tot i que es tracta d'una diversitat concorde i no pas mancada d'unitat.

Aquesta unitat no consisteix solament en el fi comú de tots els membres de l'Orde, sinó també en la comunió dels diversos mitjans que cal emprar per a aconseguir-lo, coses que no s'han de considerar com elements separats, sinó que convé integrar en una síntesi vital.

Amb la nostra Declaració, com veureu, no pretenem elaborar una mena de tractat sobre la vida monàstica que hem promès de viure en l'Orde Cistercenc. Per això solament hi exposem alguns punts: aquells que avui dia poden i han d'inspirar i dirigir les nostres actuacions i institucions.

SI ELS MONJOS HAN DE TENIR RES DE PROPI

¹ Sobretot cal que aquest vici sigui extirpat de soca-rel del monestir: ² que ningú no gosi donar o rebre res sense permís de l'abat, ³ ni tenir cap cosa com a pròpia, absolutament res, ni un còdex, ni tauletes, ni estil, res absolutament, ⁴ com uns homes a qui no és lícit de fer el que volen, ni del seu propi cos ni de la seva voluntat, ⁵ sinó que, totes les coses necessàries, les han d'esperar del pare del monestir; i que no els sigui lícit de tenir res que l'abat no els ho hagi donat o permès. ⁶ *Que tot sigui comú a tots, tal com està escrit, i que ningú no digui ni tingui res com a seu.*

11 maig
13 agost
15 novembre
6 febrer

⁷ I si era sorprès algú que es complau en aquest vici tan detestable ⁸ i, amonestat per primera i segona vegada, no s'esmenava, que se'l sotmeti a correcció.

Declaració

Art. 50. La pobresa no la practiquem pas per mera privació o menyspreu dels béns materials, sinó per aconseguir la llibertat dels fills de Déu, a fi de fruir de les coses d'aquest món com si no en fruíssim, sabent que l'aparença d'aquest món passa. Per això desitgem ser pobres amb Crist pobre, renunciant a la possessió i adquisició de riqueses. Així som també veritables deixebles en l'escola de l'Església primitiva, on ningú no deia que res fos seu i totes les coses eren comunes a tots. Així els nostres cors s'alliberen de les preocupacions materials, perquè el nostre cor estigui allí on tenim el nostre tresor, en el Crist i l'Església i juntament amb ells.

SI HAN DE REBRE TOTS IGUAL LES COSES NECESSÀRIES

12 maig
14 agost
16 novembre
7 febrer

¹Tal com està escrit: *Es distribuïa tot segons les necessitats de cadascú.* ²No volem pas dir amb això que es faci accepció de persones —Déu no ho vulgui—, sinó que es tingui consideració de les febleses. ³Llavors, que el qui no necessita tant en doni gràcies a Déu i no es posi trist, ⁴i, en canvi, el qui necessita més, que senti la humiliació de la seva feblesa i no s'enorgulleixi per la comprensió que li tenen; ⁵i així tots els membres viuran en pau. ⁶Sobretot, que no es manifesti el mal de la murmuració, per cap motiu, sigui el que sigui, ni amb la més petita paraula o senyal. ⁷Si algú hi és sorprès, que el sotmetin a un càstig ben rigorós.

Declaració

Art. 15. El nostre Orde és, primer de tot, una realitat social. Consta, en efecte, de moltes Congregacions, monestirs i, finalment, de molts individus, units entre ells per múltiples relacions. Cada un de nosaltres s'ha de formar una idea clara d'aquesta realitat concreta, no solament pel que fa a l'estadística del nombre de monjos, sinó, sobretot, estant informat sobre la vocació, les tasques i les aspiracions dels germans, i sobre les circumstàncies concretes en les quals aquests viuen la seva vocació.

Avui dia hi ha monestirs cistercencs a Europa, a l'Àsia, a l'Àfrica, i a les dues Amèriques, enmig de condicions econòmiques i culturals molt diferents. Alguns d'ells estan en terres de missió, però la majoria es troben en aquelles parts del món que fins als nostres temps estaven impregnades de tradició cristiana, i encara ho estan força. Alguns dels nostres monestirs pertanyen a una de les Esglésies anomenades orientals (els monjos etiòps i abissinis), però els altres també diferei-

xen molt entre ells per raó de la llengua, la mentalitat i l'educació pròpia de cada país. En el nostre Orde la diversitat geogràfica, cultural, social i eclesiològica fa que tinguem una situació força complexa. En moltes qüestions gairebé cada comunitat té els seus propis problemes i anhels, deguts a les seves peculiars circumstàncies.

L'Orde Cistercenc manté relacions amicals amb les Associacions d'amics dels nostres monestirs actuals, amb les dels monestirs suprimits i amb les Comunitats cistercenques de la Confessió d'Augsburg.

Art. 16. Apareix també una gran varietat pel que fa al gènere de vida al qual els diferents monestirs se senten cridats. Alguns monestirs segueixen la vida contemplativa, mentre que en altres també es practiquen diverses obres d'apostolat, com la cura pastoral a les parròquies, l'educació del jovent a les escoles, diferents activitats del ministeri sacerdotal, la labor científica i cultural, i altres. La gran majoria de monjos, en els nostres monestirs d'homes, no solament han estat ordenats sacerdots, sinó que consideren l'exercici del sacerdocí ministerial com part integrant de la seva vocació. La proporció entre la pregària i el treball, la intensitat i mena de contactes amb l'exterior, la importància de l'activitat que s'exerceix fora del clos del monestir, la naturalesa i les formes de vida comunitària són enteses tan diferentment, que en primer lloc apareix la varietat, i la unitat més aviat es descobreix en les aspiracions i valors comuns de la vida monàstica, que no pas en l'organització uniforme de la manera de viure.

Art. 17. No obstant això, la diversitat que existeix en el nostre Orde, fins i tot en algunes qüestions fonamentals, no és tan gran que arribi a fer impossible o gairebé superflu qualsevol treball comú de renovació. Certament que en molts punts, com ja hem dit, cada monestir i cada Congregació, a la pràctica, caldrà que treguin les seves pròpies conclusions. Però, com que posseïm molts valors de la tradició comuna, i gairebé a tot arreu ens esforcem a solucionar els mateixos problemes, que són els que té la nostra Mare Església d'avui, i això en un món com el nostre que es globalitza ràpidament, l'elaboració de solucions comunes en molts camps de la vida, no solament és útil

i possible, sinó que es veu del tot necessària. Les necessitats comunes, doncs, demanen solucions comunes en els casos següents:

- en les qüestions sobre els mitjans fonamentals de la vida religiosa, com són els vots que professem segons els consells evangèlics, la vida de comunitat, el treball i l'apostolat, la vida litúrgica i coses semblants;
- en els valors fonamentals de la vida monàstica que corresponen a la tradició espiritual de l'Orde i a la vida espiritual de l'Església d'avui;
- en els problemes generals d'estructura jurídica dels monestirs, de les Congregacions i de l'Orde; en les qüestions sobre els deures dels superiors i la participació responsable de tots els germans en els afers del monestir;
- en les formes de cooperació i ajuda mútua entre les diferents comunitats, i no cal dir en les decisions i projectes comuns. Tot el que d'aquesta manera s'estableixi en general, requereix la seva aplicació ulterior a cada Congregació i a cada monestir.

ELS SETMANERS DE LA CUINA

¹ Els germans s'han de servir els uns als altres, i ningú no serà dispensat del servei de la cuina, si no és per malaltia o bé perquè està ocupat en alguna cosa molt important, ² perquè així s'adquireix una més gran recompensa i una més gran caritat. ³ Als febles, però, que hom els procuri ajudants, perquè no ho facin amb tristesa. ⁴ I fins tothom ha de tenir ajudants, segons les condicions de la comunitat i la situació del lloc. ⁵ Si la comunitat és nombrosa, que el majordom sigui dispensat de la cuina, com també aquells qui, com ja hem dit, estiguin ocupats en serveis més importants. ⁶ Els altres s'han de servir mútuament amb caritat.

13 maig
15 agost
17 novembre
8 febrer

⁷ El qui ha de sortir de setmana, que faci neteja el dissabte. ⁸ Han de rentar els draps amb què els germans s'eixuguen les mans i els peus; ⁹ i, tant el qui surt com el qui ha d'entrar, que rentin els peus de tots. ¹⁰ Retorni al majordom, nets i en bon estat, els atuells del seu ofici, ¹¹ i el majordom, al seu torn, els consignarà al qui entra, per tal que sàpiga què dóna i què rep.

¹² Els setmaners, abans de l'únic àpat, prendran un vas de vi amb pa, a més de la ració establerta, ¹³ perquè a l'hora de menjar serveixin els seus germans sense murmuració ni massa fatiga; ¹⁴ els dies de solemnitat, però, que aguantin fins al final de l'àpat.

¹⁵ Els setmaners que entren i els que surten, el diumenge, a l'oratori, un cop acabades les laudes, es prostraran davant de tots, demanant-los que preguin per ells. ¹⁶ El qui surt de setmana dirà aquest verset: *Sou beneït, Senyor Déu, que m'heu ajudat i m'heu consolat.* ¹⁷ Dit tres vegades, i quan el qui surt ha rebut la benedic-

ció, que segueixi el qui entra, dient: *Déu meu, veniu a ajudar-me, no tardeu a defensar-me, Senyor.* ¹⁸ I, repetit també això tres vegades per tots, i un cop ha rebut la benedicció, que entri a servir.

Declaració

Art. 108. Sant Benet en la seva Regla no parla de la unió de diversos monestirs entre ells, sinó solament de l'organització interna del monestir. En el decurs de la història, però, van aparèixer diverses formes d'unió entre els monestirs, la finalitat de les quals era que s'hi pogués menar la vida religiosa de manera més eficaç i segura. En algunes unions d'aquest tipus es van evitar els perills de l'aïllament mitjançant l'organització d'una Congregació, en la qual tanmateix es mantenia l'autonomia legítima dels monestirs; en altres, però, s'arribà a una forma centralitzada, on cada monestir depenia d'una abadia principal, com en el cas de Cluny i, generalment, també en les fundacions de Molesme.

Art. 109. Els fundadors de Cister, segons els principis que proposa la Carta de Caritat, desitjaven assegurar l'autonomia legítima dels monestirs, al mateix temps que la unió indispensable i l'ajuda mútua entre ells, mitjançant els Capítols generals i les visites anuals. No obstant això, com que l'Orde va créixer molt i les condicions de la vida, en el transcurs dels segles, van anar canviant, aparegueren les Congregacions, com ja hem indicat breument més amunt.

Així doncs, ara el nostre Orde consta de fet, de les següents Congregacions monàstiques segons el dret:

- Congregació de la Regular Observança de Sant Bernat, o de Castella;
- Congregació de Sant Bernat, a Itàlia;
- Congregació de la Corona d'Aragó;
- Congregació Augiense (o de Mehrerau);
- Congregació de Maria Mitjancera de totes les gràcies (a Bèlgica i Holanda);
- Congregació Austríaca;

- Congregació de la Immaculada Concepció (o de Lerins);
- Congregació de Zirc;
- Congregació del Puríssim Cor de Maria (a Bohèmia);
- Congregació de Casamari;
- Congregació de Maria Reina del món, o Polonesa;
- Congregació Brasileira;
- Congregació de la Sagrada Família (al Vietnam); i
- Congregació dels Monestirs Cistercencs de Sant Bernat.

A més, hi ha alguns monestirs, d'homes o de dones, que no pertanyen a cap de les esmentades Congregacions.

Les Federacions de monestirs de monges, que són de dret pontifici, han fet un gran servei i continuaran la seva funció en bé dels monestirs i de l'Orde.

ELS GERMANS MALALTS

14 maig
16 agost
18 novembre
9 febrer

¹ Abans de tot i per damunt de tot cal tenir cura dels malalts, de tal manera que siguin servits com si fossin realment el Crist, ² perquè ell mateix digué: *Estava malalt i em vau visitar*, ³ i: *Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu*. ⁴ Però els malalts, per la seva banda, que pensin que és per l'honor de Déu que són servits, i no contristin amb les seves exigències els germans que els serveixen. ⁵ Amb tot, s'han de suportar amb paciència, perquè per ells es guanya una recompensa més gran. ⁶ Per tant, que l'abat posi la màxima cura perquè no sofreixin cap negligència.

⁷ Els germans malalts tindran destinada una habitació a part i un servidor temorós de Déu, diligent i sol·lícit. ⁸ Que es faciliti als malalts l'ús dels banys sempre que convingui; en canvi, als qui estan bons i sobretot als joves, se'ls concedirà de tard en tard. ⁹ Que es concedeixi també de menjar carn als malalts molt dèbils, perquè es refacin; però quan estiguin millor, tots s'abstindran de menjar carn, com és costum.

¹⁰ Tingui l'abat la màxima cura que els majordoms i els servidors no negligixin els malalts, perquè sobre ell recau tot manquement que cometen els deixebles.

Declaració

Art. 56. El monjo que segueix la seva vocació, mira la comunitat dels germans que viuen al monestir com a família de Déu i com a família pròpia. Sap que Jesucrist es troba d'una manera especial en el monestir, ja que ell és present allà on dos o tres es reuneixen en el seu

nom. Volem ordenar la nostra vida de tal manera que realitzi de nou el model de l'Església primitiva, el de tenir un sol cor i una sola ànima, no únicament en la pregària, en l'ensenyament dels Apòstols, en la comunió del pa partit i en la possessió de tots els béns en comú, sinó en la comunitat de fins, de tasques, de responsabilitats i d'actuacions. Com l'Apòstol, que va voler alegrar-se amb els qui s'alegraven i plorar amb els qui ploraven, cal que els èxits i els fracassos, les tristesses i les alegries, les dificultats i el profit de cada un dels germans ens afectin a tots. Però, principalment, que els germans tinguin en comú la sol·licitud d'allò que es refereix a la vida espiritual del monestir, i que se sentin responsables de la salvació eterna i de la perseverança en la vocació de tots i cada un. D'aquesta manera la mateixa vida de comunitat serveix de direcció espiritual, en sentit ampli, en tant que enforteix els febles, anima els pusil·lànimes, renova el zel dels tebis, i cada dia ens recorda, a tots, els valors de la nostra vida de servei.

ELS VELLS I ELS INFANTS

15 maig
17 agost
19 novembre
10 febrer

¹ Tot i que la natura humana se senti portada d'ella mateixa a la compassió envers aquestes edats, és a dir, dels vells i dels infants, això no obstant, que vetlli també per ells l'autoritat de la Regla. ² S'ha de tenir sempre en compte la seva feblesa i de cap manera no s'ha de mantenir per a ells el rigor de la Regla en qüestió de menjar, ³ sinó que tindran envers ells una bondadosa condescendència, i que s'anticipin a les hores regulars.

Declaració

Art. 32. Avui, més que no pas en temps passats, som conscients de la dignitat i de la llibertat de la persona. Sabem que Déu ens atreu vers ell no per força sinó amb amor, i que demana la nostra adhesió personal. Amb raó l'home del nostre temps rebutja les imposicions que oprimeixen la personalitat, perquè ningú no pot fer una obra agradable a Déu si s'hi veu obligat per força o per la por. Per això, en l'organització de la vida del monestir i en la formació dels joves, cal tenir molt en compte l'evolució personal.

EL LECTOR SETMANER

¹ A taula no ha de faltar mai als germans la lectura; però que no hi llegeixi el qui per atzar agafi el volum, sinó que el qui ha de llegir tota la setmana entrarà a l'ofici el diumenge. ² En entrar-hi, des-

16 maig
18 agost
20 novembre
11 febrer

prés de la missa i la comunió, que demani a tots que preguin per ell, perquè Déu li allunyi l'esperit de vanitat. ³ Tots plegats diran tres vegades a l'oratori aquest verset, que ell, però, ha de començar: *Obriu-me els llavis, Senyor, i la meva boca proclamarà la vostra lloança.* ⁴ I així, un cop hagi rebut la benedicció, que entri de lector.

⁵ Que es faci un silenci absolut, de manera que no s'hi senti cap murmuri ni cap més veu que la del qui llegeix. ⁶ Tot allò que necessitin per a menjar i per a beure, que s'ho serveixin els germans mútuament, de manera que ningú no hagi de demanar res. ⁷ Però, si calia alguna cosa, que es demani amb el so d'un senyal qualsevol, més aviat que amb la veu. ⁸ I que allà no gosi ningú preguntar res sobre la lectura o sobre cap altra cosa, perquè no comencin; ⁹ fora que potser el superior volgués dir unes breus paraules d'edificació.

¹⁰ Que el germà lector setmaner prengui una mica de vi amb aigua abans de començar a llegir, per raó de la sagrada comunió i perquè potser li fóra feixuc d'aguantar-se dejú; ¹¹ però menjarà després amb els setmaners i els servidors de cuina.

¹² I els germans no han pas de llegir o cantar tots per ordre, sinó aquells que puguin edificar els oients.

Declaració

Art. 110. Els principis de subsidiarietat i de pluralisme legítim tenen una gran importància en l'estructura de les Congregacions. Aquelles coses que cada un dels monestirs pot fer per la seva part, amb competència reconeguda i un coneixement més exacte de les condicions locals, s'han de deixar a les seves mans. Correspon als òrgans de la Congregació ajudar amb el seu consell i ajut fraterm els projectes de cada comunitat, coordinar els seus esforços amb vista als objectius comuns i corregir els abusos que s'haguessin pogut introduir; així mateix, els correspon representar aquestes comunitats davant les autoritats civils i eclesiàstiques. Segons el principi de pluralisme, cal reconèixer les característiques específiques i les tasques especials dels diferents monestirs, així com la diversitat de carismes, i orientar-ho tot cap a la concòrdia dels fins comuns, sense que per això es posi en perill la unitat de la Congregació.

Art. 111. Entre els monestirs, malgrat el principi de pluralisme, moltes vegades hi ha no tan sols un lligam d'organització jurídica, sinó també un ideal comú. L'esbós d'aquest ideal i dels principals mitjans per a aconseguir-lo el donaran les Constitucions de cada Congregació, elaborades pel Capítol de la Congregació després d'haver consultat cada una de les comunitats, i després aprovades per la Santa Seu.

Art. 112. La unió dels nostres monestirs sota l'autoritat del Capítol de la respectiva Congregació i sota l'Abat President té principalment aquestes finalitats: que la vida cistercenca floreixi exuberant en els monestirs; mantenir més fàcilment l'observança regular; prestar-se amb major rapidesa els auxilis de la mútua caritat en cas de necessitat; coordinar, si cal, els esforços de les diverses comunitats, per portar també a cap projectes més amplis que requereixin un treball conjunt; combatre més eficaçment tot allò que és contrari a la vida dels monestirs; i dur a terme, amb més seguretat i facilitat, aquelles tasques que l'Església i la societat d'avui esperen dels monestirs. A més d'aquestes finalitats comunes a totes les Congregacions de l'Orde,

cada Congregació en pot tenir alguna d'especial; en aquest cas, ha de quedar clarament expressada en les pròpies Constitucions.

LA MESURA DEL MENJAR

17 maig
19 agost
21 novembre
12 febrer

¹ Creiem que cada dia per a dinar, tant si és a l'hora sisena com a la novena, són suficients a totes les taules dos menjars cuits, atenent a les necessitats de cadascú, ²perquè, si algú no pot prendre de l'un, mengi de l'altre. ³Que siguin suficients, doncs, per a tots els germans, dos menjars cuits, i si és possible de tenir fruita o bé herba tendres, que n'hi afegeixin un tercer. ⁴Que sigui prou per a tot el dia una bona lliura de pa, tant si es fa un sol àpat, com si hi ha dinar i sopar. ⁵Si han de sopar, que el majordom reservi la tercera part de l'esmentada lliura per donar-la a sopar.

⁶Si tal vegada el treball hagués estat particularment feixuc, que estigui al judici i al poder de l'abat d'afegir-hi alguna cosa més, si cal, ⁷evitant, sobretot, la disbauxa i mirant que el monjo no agafi mai un enfit; ⁸ja que res no és tan contrari a un cristià com la disbauxa, ⁹tal com diu Nostre Senyor: *Vigileu de no afeixugar els vostres cors amb la disbauxa.*

¹⁰Als nois petits, no se'ls ha de donar la mateixa quantitat, sinó menys que als grans, i que guardin en tot la sobrietat.

¹¹Tots, en canvi, s'han d'abstenir absolutament de menjar carn de quadrúpedes, llevat dels malalts molt dèbils.

Declaració

Art. 113. El Capítol de la Congregació és la potestat suprema dins la mateixa Congregació, observant els principis més amunt exposats. En formen part, amb veu deliberativa, a més dels Superiors majors, els delegats escollits per a aquest ofici per tots els germans de la Congregació, d'acord amb les Constitucions de la pròpia Congregació.

Art. 114. La funció principal del Capítol de la Congregació és la de ser un fòrum de deliberació fraterna i de legislació, amb vista a:

- elaborar unes Constitucions adequades als nostres temps, que defineixin clarament els fins, ideals i tasques comuns de la Congregació;
- compilar i editar els Usos, les Declaracions i altres Instruccions, mitjançant els quals els principis de les Constitucions de la Congregació s'apliquen a les circumstàncies de cada lloc i de cada temps;
- mirar de trobar noves possibilitats de vida i de treball; comunicar a tots els monestirs les experiències i temptatives de cada un d'ells, i coordinar-les;
- elaborar projectes i plans la realització dels quals requereix posar en comú els esforços de tots; i procurar trobar junts, units per un mateix interès, la solució de les dificultats;
- impulsar una utilització millor i més racional dels recursos materials i personals.

Per a vetllar com més millor pel bé comú, cal que el Capítol de la Congregació es reuneixi amb freqüència; i, si se'n veu la utilitat, que els membres del Capítol facin també més sovint reunions d'altra mena.

Art. 118. Les Congregacions tenen una importància vital en el nostre Orde: ja que, per un cantó, alguns monestirs són massa petits i dèbils per a poder viure i treballar amb plena i absoluta independència i suficiència (autàrquicament); i, per altre cantó, l'Orde mateix conté una tal varietat i discrepància d'observances, estructures i tasques, que la majoria de vegades no es pot regir amb preceptes i mètodes uniformes. Així, la Congregació és, o hauria de ser, aquella unitat d'acció, viva i concreta, que aglutina les forces de diferents monestirs que tenen els mateixos ideals i es dediquen a tasques semblants. D'aquí l'evident necessitat i utilitat de les Congregacions, en l'estructura del nostre Orde.

LA MESURA DE LA BEGUDA

18 maig
20 agost
22 novembre
13 febrer

¹ *Cadascú ha rebut de Déu el seu propi do: els uns, aquest; els altres, l'altre.* ² Per això ens fa un cert escrúpol d'establir la mesura de l'aliment dels altres. ³ Amb tot, tenint en consideració la flaqueza

dels febles, creiem que és suficient per a cadascú una hèmina de vi al dia. ⁴ Aquells, tanmateix, a qui Déu dóna de poder-se'n estar, sàpiguen que tindran una recompensa especial.

⁵ Però, si les condicions del lloc, o el treball, o la calor de l'estiu, fan que en calgui més, que estigui al judici del superior, mentre vigili que mai no s'arribi a la sacietat o a l'embriaguesa. ⁶ Encara que llegim que el vi no és gens propi de monjos, amb tot, com que als nostres temps això no se'ls pot fer entendre, almenys convinguem a no beure fins a la sacietat, sinó amb moderació, ⁷ perquè *el vi esgarria fins i tot els homes intel·ligents.*

⁸ Però, si les condicions del lloc fan que no es pugui trobar ni la quantitat esmentada, sinó molt menys, o no gens, que beneixin Déu els qui viuen allà, i que no murmurin. ⁹ Sobretot advertim això: que evitin les murmuracions.

Declaració

Art. 119. Les nostres Congregacions s'uneixen per formar l'Orde Cistercenc, tant en virtut d'una finalitat i un ideal comuns, com per unes estructures i uns òrgans jurídics igualment comuns. El fi principal d'aquesta unió és la mútua animació i la mútua ajuda pràctica per a viure i perfeccionar la vida monàstica. Les nostres Congregacions, a causa de la diversa evolució històrica i de varies condicions culturals i socials, presenten diferències considerables tant en les

formes i tradicions monàstiques com en les tasques a què es dediquen. Aquestes diferències, però, no destrueixen la unitat superior de l'Orde; més encara, si els dons rebuts de la múltiple i variada gràcia de Déu són posats al servei dels altres i compartits recíprocament, tots ells contribueixen al vigor i a la fecunditat de la vida de l'Orde. És molt important, doncs, que es reconegui aquest pluralisme, en la seva positiva significació social i espiritual, i que les diverses aptituds, que mútuament es complementen, s'uneixin de cara a una cooperació pràctica i efectiva.

Art. 120. El Capítol general de l'Orde és l'òrgan central de deliberació fraterna, òrgan legislatiu i judicial, salvada sempre l'autonomia legítima que segons el dret universal i el dret particular correspon a cada Congregació i a cada monestir.

La funció del Capítol general és impulsar la consecució de l'ideal comú de l'Orde. O sigui:

- Declarar i desenvolupar els valors fonamentals que constitueixen la nostra vocació comuna (cristiana, religiosa, monàstica i cistercenca), encara que aquests valors no tothom els pugui posar en pràctica de la mateixa manera concreta;
- Promoure eficaçment la comunicació entre les Congregacions, l'ajuda mútua i la cooperació en les tasques comunes.

A QUINES HORES S'HA DE MENJAR

19 maig
21 agost
23 novembre
14 febrer

¹ Des de la santa Pasqua fins a la Pentecosta, que dinin els germans a l'hora sisena i que sopin al vespre.

² A partir de la Pentecosta, durant tot l'estiu, si els monjos no tenen feina al camp o l'excés de calor no és un destorb, han de dejunar el dimecres i el divendres fins a l'hora novena. ³ Els altres dies, que dinin a la sisena. ⁴ Aquest dinar a l'hora sisena s'haurà de continuar fent si tenen feines al camp o la calor de l'estiu és massa forta, i que estigui a la providència de l'abat. ⁵ I que ell ho reguli i ho disposi tot de manera que les ànimes se salvin i que, allò que fan els germans, ho facin sense murmuració justificada.

⁶ Des del tretze de setembre fins al començament de la quaresma han de menjar sempre a l'hora novena.

⁷ Però durant la quaresma, fins a Pasqua, que mengin al vespre.

⁸ Les vespres, tanmateix, s'han de celebrar de manera que per a menjar no necessitin d'encendre les llànties, sinó que tot s'acabi encara amb claror de dia. ⁹ I fins en tot temps cal regular tant el sopar com l'hora de l'únic àpat de manera que tot es faci amb claror.

Declaració

Art. 121. La funció estrictament legislativa del Capítol general, encara que no deixa de ser important, avui ja no constitueix la seva tasca principal. En efecte, la diversitat d'estructures i de tasques de les nostres comunitats, així com la ràpida evolució de les condicions de la vida, fan que, una regulació uniforme mitjançant lleis estrictament

dites, al més sovint esdevingui impossible o inútil. El Capítol general, per tant, ben poques vegades establirà lleis que obliguin tot l'Orde, i en elles ordinàriament només donarà normes generals d'actuació, que després es puguin adaptar a les necessitats particulars de les diferents regions o de cada Congregació. Així doncs, mentre el camp de la funció legislativa del Capítol general es reduirà parcialment en el futur, les seves altres funcions, més amunt indicades (la interpretació dels fins i dels valors, i la deliberació fraterna per a ajudar-se mútuament en les qüestions comunes), adquiriran molta més importància.

Art. 122. Durant els primers segles de l'Orde, els Capítols generals se celebraven anualment, tal com prescrivien la Carta de Caritat i els Pontífexs Romans. En els nostres temps, tant perquè els Capítols de cada Congregació són més freqüents, com perquè les despeses dels viatges al Capítol per a alguns resulten oneroses, els Capítols generals ordinaris se celebren més espaiats, cada cinc anys. Les reunions del Sínode de l'Orde, però, es tindran més sovint.

El Sínode de l'Orde és un col·legi convocat per tal de discutir i opinar sobre els afers que afecten tot l'Orde, i proposar al Capítol general aquells assumptes que haurà de resoldre; o bé perquè, si n'hi ha algun d'urgent, es pugui prendre una decisió provisional, tot esperant la solució definitiva que hi doni el pròxim Capítol general, d'acord amb les Constitucions de l'Orde.

Correspon al Sínode, a més a més: instar, en tant que calgui, el compliment de les disposicions emeses per la Santa Seu o pel Capítol general de l'Orde; recollir informacions fidedignes sobre l'estat de l'Orde, per poder procurar millor pel seu bé; i admetre la relació de l'Abat General sobre l'estat de l'Orde, així com les dels Abats Presidents sobre l'estat de les respectives Congregacions.

QUE NINGÚ NO PARLI DESPRÉS DE COMPLETES

20 maig
22 agost
24 novembre
15 febrer

¹ Els monjos han de cultivar sempre el silenci, però sobretot a les hores de la nit. ² Per això en tot temps, tant si és de dejuni com si hi ha dinar ³ —si és la temporada que dinen, així que s'aixequin de sopar—, que seguin tots plegats i que un llegeixi les *Col·lacions* o les *Vides dels Pares* o bé alguna altra cosa que edifiqui els oients; ⁴ però no l'Heptateuc ni el volum dels Reis, perquè no fóra bo per als enteniments febles d'escoltar, en aquella hora, aquestes Escrip-tures; però que es llegeixin a d'altres hores.

⁵ Si és un dia de dejuni, al cap de poca estona d'acabades les ves-pres acudiran de seguida, tal com hem dit, a la lectura de les *Col·lacions*; ⁶ i, llegits quatre o cinc fulls, o tant com l'hora permeti, ⁷ que s'apleguin tots durant aquesta estona de lectura, si és que algú estava ocupat en alguna feina que li hagués estat encomana-da. ⁸ Reunits, doncs, tots alhora, que diguin les completes, i, en sortir-ne, que no es permeti a ningú de tornar a dir res. ⁹ Si fos trobat algú que transgredeix aquesta norma del silenci, que sigui sotmès a un càstig sever, ¹⁰ fora que es presenti una necessitat de cara als hostes, o que tal vegada l'abat encomani alguna cosa a algú. ¹¹ Però fins això s'ha de fer amb tota gravetat i amb la més delicada discreció.

Declaració

Art. 124. El nostre Orde, com és natural, té molt en comú sobretot amb els altres Ordes monàstics, principalment amb l'Orde Cistercenc de l'Estricta Observança. Per això és molt important la col·laboració amb ells en tot allò que ens és comú, com per exemple: el foment

de l'estudi del patrimoni monàstic i cistercenc, el conreu i la investigació de la litúrgia, la resolució de qüestions jurídiques, la formació i instrucció dels novicis i júnors, la recerca de models adequats de vida comunitària, de distribució del dia, o de pràctica de govern.

Insistim, a més, en la mútua pregària dels uns pels altres; ajudem-nos de bon grat i amb caritat; informem els altres, tan bé com es pugui, dels afers i esdeveniments de l'Orde, de la Congregació i dels monestirs.

Art. 125. El nostre Orde, les seves Congregacions i els nostres monestirs amb els seus monjos i monges —encara que no a tot arreu en el mateix grau—, els Pontífexs Romans, en virtut de la seva funció primacial en tota l'Església, els han declarat exempts de la jurisdicció dels Ordinaris del lloc, per assegurar millor la perfecció de la vida monàstica segons el caràcter propi del nostre Orde. Aquesta exempció, però, no impedeix que en alguns aspectes, d'acord amb el dret universal i particular, els nostres monestirs estiguin sota la jurisdicció dels bisbes, ni tampoc que, segons la pròpia vocació, col·laborin estretament amb l'Església local.

Desitgem honorar sempre, amb obediència i respecte, el Pontífex Romà i els bisbes, com a successors dels Apòstols, i ser per a ells una ajuda, en la mesura en què, tenint en compte la nostra vocació, ens sigui possible i és el nostre deure. És molt important que en les obres d'apostolat hi hagi una cooperació normal amb la jerarquia i amb tot el clericat diocesà i regular, com estableixen i recomanen profitosament els Sínodes diocesans i altres assemblees.

Així fomentem aquella comunió eclesial que en tan gran concepte hem de tenir i que culmina en la celebració eucarística, en la qual cada dia presentem les nostres pregàries per la jerarquia i per tot el poble de Déu.

ELS QUI FAN TARD A L'OFICI DIVÍ O A LA TAULA

21 maig
23 agost
25 novembre
16 febrer

¹ A l'hora de l'ofici diví, tan bon punt hagin sentit el senyal, deixant qualsevol cosa que tinguin entre mans, acudiran amb la més gran rapidesa, ² però amb gravetat, per no donar peu a facècies. ³ Així, doncs, que no s'anteposi res a l'ofici diví.

⁴ Si algú, a les vigílies nocturnes, arriba després del glòria del salm noranta-quatre, que per aquest motiu volem que es digui molt a poc a poc i espaiat, que no es posi al seu lloc al cor, ⁵ sinó que es quedi el darrer de tots o en un lloc a part que l'abat haurà assenyalat per a tals negligents, a fi que siguin vistos per ell i per tothom, ⁶ fins que, un cop acabat l'ofici diví, faci penitència amb una satisfacció pública. ⁷ I hem cregut que havien de quedar-se al darrer lloc o a part perquè, veient-los tothom, s'esmenin si més no per la vergonya. ⁸ Que si es queden a fora de l'oratori, potser hi haurà algú capaç de tornar-se'n al llit i dormir, o, si no, d'asseure's a fora i d'entretenir-se enraonant, i així es dóna ocasió al maligne. ⁹ Val més que entrin a dins, perquè no ho perdin tot, i que en endavant s'esmenin.

¹⁰ A les hores diürnes, el qui encara no hagi arribat a l'ofici diví després del verset i del glòria del primer salm que es diu després del verset, que es quedi al darrer lloc, segons la norma que hem donat abans, ¹¹ i que no gosi ajuntar-se al cor dels qui salmegen fins que hagi satisfet, si no és que l'abat li'n dóna el permís amb el seu perdó; ¹² a condició, però, que el culpable satisfaci.

¹³ A taula, qui no hi arribi abans del verset, de manera que tots plegats el diguin i preguin, i tots alhora s'asseguin a taula, ¹⁴ si és

per negligència o mal costum que no hi arriba, que sigui corregit per aquesta falta fins a dues vegades. ¹⁵ Si en endavant no s'esmenava, no se li permetrà de participar a la taula comuna, ¹⁶ sinó que, separat de la companyia de tots, menjarà sol, i se'l privarà de la seva ració de vi, fins que doni satisfacció i s'esmeni. ¹⁷ Tindrà el mateix càstig qui no sigui present al verset que es diu després de menjar.

¹⁸ I que ningú no gosi prendre res de menjar o de beure abans o després de l'hora establerta. ¹⁹ Però si el superior ofereix una cosa a algú, i no vol acceptar-ho, quan desitgi allò que abans ha refusat o alguna altra cosa, no se li donarà res absolutament fins que hi hagi l'esmena deguda.

Declaració

Art. 88. Una certa estructura jurídica i organització de vida gràcies a les lleis, tal com hem vist, són del tot necessàries en una comunitat monàstica; però no són pas un fi en si mateix, sinó tan sols un mitjà molt important al servei de les finalitats de la vida monàstica. La llei és per a la vida, i no al revés; les ordenacions i prescripcions legals han de promoure i ajudar la vida de cada un dels monjos i de la comunitat, afavorint la consecució de llurs fins, i mai no han d'impedir-la o ofegar-la, aquesta vida. La causa de la inquietud i «crisi d'autoritat» que en els nostres dies trobem pertot arreu, no solament a la societat civil sinó també a l'Església i a les comunitats religioses, en gran part prové del fet que les lleis i formes institucionals sovint ja no responen a l'estat actual de coses ni a les justes exigències de la vida, i que per tant apareixen als súbdits com a prescripcions antiquades, estranyes i absurdes. Pertoca als òrgans competents de vetllar perquè les lleis i les formes institucionals promoguin i sostinguin de debò la vida actual de les comunitats, i no que, per antiquades i inadaptades a la realitat, arribin a impedir d'anar endavant. Això és el que el Concili Vaticà II ens ha demanat, en determinar que examinem i revisem oportunament les Constitucions i altres normes de

govern dels monestirs, de les Congregacions i de l'Orde, suprimint-ne les disposicions que hagin perdut actualitat i vigència.

COM HAN DE SATISFER ELS EXCOMUNICATS

¹ Aquell qui per culpes greus és excomunicat de l'oratori i de la taula, al punt que acabin de celebrar a l'oratori l'ofici diví, jaurà prostrat davant la porta de l'oratori sense dir res, ² només amb el cap

22 maig
24 agost
26 novembre
17 febrer

a terra, prosternat als peus de tots els qui surten de l'oratori. ³ I continuarà fent-ho fins que l'abat cregui que ja ha satisfet. ⁴ Quan l'abat li mani de comparèixer, es llançarà als seus peus, i després als de tots, perquè preguin per ell. ⁵ I aleshores, si l'abat ho disposa, que sigui admès al cor, al lloc que l'abat determini; ⁶ mentre, però, no gosi entonar a l'oratori cap salm o lliçó, o cap altra cosa, si l'abat no li ho mana novament. ⁷ I a totes les hores, en acabar-se l'ofici diví, que es llanci a terra al lloc on es troba. ⁸ I que satisfaci així fins que l'abat li mani de posar terme, ja, a aquesta satisfacció.

⁹ Els qui per faltes lleus són excomunicats només de la taula han de satisfer a l'oratori fins a una ordre de l'abat. ¹⁰ I que ho vagin fent fins que els beneeixi i digui "prou".

Declaració

Art. 89. Perquè l'estructura de govern i la legislació estiguin veritablement al servei de les necessitats de la vida, cal tenir present el que segueix:

- Les lleis no s'han de multiplicar en excés: la llibertat d'acció i la iniciativa no s'han de veure restringides més del compte per culpa de normes minucioses. Només s'ha de legislar sobre aquelles matèries que exigeixen una certa uniformitat d'acció o la coordinació d'esforços amb vista als fins comuns. Però la resta s'ha de deixar a la responsabilitat dels superiors i dels oficials, i a la lliure i responsable decisió dels germans.

- Cal adequar contínuament les lleis a les condicions de la vida. Com que les condicions de la vida, les exigències i les activitats canvien constantment, i en la nostra època els canvis són especialment profunds i ràpids, també els mitjans que regulen la vida, és a dir, les lleis i les institucions jurídiques, s'han de revisar i reformar contínuament. Mitjans i preceptes que en altre temps semblaven no solament útils sinó fins i tot excel·lents, han perdut força i utilitat a causa de noves circumstàncies, i poden arribar a impedir d'anar endavant en la vida ordinària. Els ideals i les prescripcions dels mateixos fundadors, pel que fa a l'organització de la vida monàstica i a les estructures jurídiques, encara que s'han de tenir en gran estima, no són pas normes immòbils i perennes, ja que evidentment depenen de les circumstàncies canviables del seu temps. Per tant, s'ha de considerar prudentment si responen, i fins a quin punt, a les noves exigències de la vida.
- Tampoc no s'ha de trigar massa a fer aquesta revisió de les lleis i normes de vida, perquè, per culpa de normes excessivament rígides i antiquades, s'esllangueix la vitalitat de la comunitat i s'originen tensions perilloses entre els germans. Les mateixes Constitucions i Estatuts locals han d'incloure les raons legítimes per les quals les respectives comunitats puguin demanar i obtenir la revisió o substitució de les lleis.
- Continuitat de la llei: s'ha de tenir en compte la tradició. La vida, encara que canviant i mudable, té realment una continuïtat i una tenacitat sorprenents. Nosaltres hem de vigilar, en l'ordenament de la nostra vida, de no bandejar tota la tradició cistercenca, de la qual ja hem parlat, ni interrompre dràsticament la continuïtat de la vida monàstica. De la mateixa manera que és perillós conservar formes d'organització caigudes en desús i lleis inadequades, igualment seria perillós desfer-nos de la nostra tradició i, en nom de l'adaptació, capgirar els elements fonamentals de la nostra vida. Per tant, cal que en la revisió de l'estructura jurídica i en la nova legislació tinguem present la lliçó de les experiències de segles passats, i que mantinguem una natural continuïtat i harmonia amb la tradició. Això no obstant, hem d'evitar que la fidelitat a la

tradicció porti cap a l'immobilisme o a la falsa seguretat, que no ens deixarien veure les noves exigències de la vida, tant en l'Església com en la societat del nostre temps.

- Les lleis i altres estatuts solament seran útils per a la vida si proposen una norma d'actuació que sigui prudent i possible. Perquè si determinen coses massa difícils i allunyades de l'home d'avui, o, imposant càrregues insuportables, inciten a no tenir en compte les lleis, fins i tot arribaran a amargar la vida de les persones més ben disposades. Que la llei, doncs, sigui senzilla i clara, perquè no pertorbi el curs normal de l'existència amb excessives complicacions i ambigüitats. Que tingui sempre en compte la realitat dels nostres monestirs i dels nostres monjos, i que no estableixi res que sigui massa estrany o allunyat de les seves formes de vida, sense tampoc deixar passar les imperfeccions o defectes que hi pugui haver. Que sigui moderada, més aviat assenyalant de manera positiva el bon camí que no pas prohibint amb amenaces, perquè els monjos de bona voluntat puguin complir la llei ben de gust. Per aquesta raó també és recomanable que la norma de conducta a vegades no es determini per lleis o prescripcions estrictament dites, sinó molt millor per directrius més flexibles, que indiquin les diferents formes possibles d'actuar.

ELS QUI S'EQUIVOQUEN A L'ORATORI

23 maig
25 agost
27 novembre
18 febrer

¹ Si algú s'equivoca mentre diu un salm, un responsori, una antífona, o bé una lliçó, i no s'humilia allà mateix donant-ne satisfacció davant de tot-hom, serà sotmès a un càstig més dur, ² ja que no ha volgut expiar amb humilitat l'error comès per negligència. ³ Els infants, per una falta així, que els assotin.

Declaració

Art. 90. Les condicions de la vida moderna exigeixen, i també ho demana el Concili Vaticà II, que, en la preparació de les lleis i en la presa de decisions que afectin la comunitat, tots els seus membres hi prenguin part. No és estrany, doncs, que els membres de les comunitats no sentin com a pròpies les normes de vida o les decisions preses, quan tot es determina segons el criteri dels superiors o d'un petit grup de consellers. Aquesta participació de tots es pot fer de diferents maneres i en graus diversos (consulta prèvia als individus i a les comunitats; vot del Capítol conventual; elecció d'oficials i de delegats; dret a fer propostes, etc.); però és absolutament necessari que a tot arreu i a qualsevol nivell de l'estructura de l'Orde s'institueixin formes adequades de participació real i efectiva.

ELS QUI FALTEN EN QUALSEVOL ALTRA COSA

¹ Si algú en qualsevol feina, treballant a la cuina, al rebost, en un servei, al forn, a l'hort, en algun ofici o a qualsevol lloc, comet algun mancamment, ² o trenca o perd alguna cosa, o fa alguna altra falta

24 maig
26 agost
28 novembre
19 febrer

sigui allà on sigui, ³ i no es presenta de seguida davant l'abat i la comunitat i ell mateix espontàniament en dona satisfacció i declara el seu mancamment, ⁴ sinó que és sabut per un altre, serà sotmès a una correcció més dura.

⁵ Però si es tracta d'un pecat secret de l'ànima, que el manifesti només a l'abat o als ancians espirituals ⁶ que sàpiguen guarir tant les ferides pròpies com les dels altres, no pas descobrir-les i fer-les públiques.

Declaració

Art. 91. Mentre les lleis i altres normes escrites regulen els aspectes més genèrics i permanents de la vida monàstica, l'organització de la vida concreta quotidiana i les decisions particulars corresponen en molts aspectes a l'autoritat personal dels superiors i dels oficials. L'exercici d'aquesta autoritat en el nostre temps esdevé sens dubte més difícil i més complicat que no pas abans, sia com a conseqüència de les noves circumstàncies, sia perquè ha canviat l'actitud de l'home modern envers l'autoritat.

Per una part, la rapidíssima transformació i evolució de tot, impossible de preveure i molt menys de dirigir amb lleis generals, fa que moltes qüestions exigeixin una decisió personal i ràpida dels superiors, fins i tot en matèries força complexes i que sovint requereixen perícia tècnica. Per altra part, els homes d'avui no tenen tant de respecte pel càrrec mateix de superior, tot i que sovint exigeixen als superiors qualitats i perfeccions humanes en grau extraordinari, i

critiquen obertament i amb severitat els seus errors i les seves deficiències; volen saber clarament les raons d'allò que es mana, i no mostren una obediència fàcil si el manament és contrari al seu criteri personal o a la seva conveniència.

Encara que la funció dels qui tenen autoritat en la comunitat és sens dubte difícil, no vol dir que la tasca que han assumit sigui en va; al contrari, si s'assagen formes i mètodes aptes de govern, podrà realitzar-se molt més eficaçment que en qualsevol temps passat; perquè els monjos, en la nostra època, són més propensos a la cooperació sincera i activa, i a compartir amb els superiors la responsabilitat i la sol·licitud pel bé comú, i fins i tot estan més preparats per a fer-ho.

EL SENYAL QUE S'HA DE FER PER A L'HORA DE L'OFICI DIVÍ

¹ Que estigui a càrrec de l'abat, tant de dia com de nit, de fer el senyal per a l'hora de l'ofici diví, de fer-lo ell mateix o que encomani aquesta missió a un germà prou zelós perquè tot es faci a les hores corresponents.

25 maig
27 agost
29 novembre
20 febrer

² Els salms i les antífonas, que els recitin després de l'abat, per ordre, aquells qui en tinguin l'encàrrec. ³ Però a cantar i a llegir, que no s'hi atreveixi sinó aquell qui pot complir aquest ofici de manera que s'edifiquin els oients. ⁴ I s'ha de fer amb humilitat, amb gravetat i amb respecte, i aquell a qui ho encarregui l'abat.

Declaració

Art. 92. La nova manera d'exercir l'autoritat suposa:

- que els superiors tinguin els germans al corrent dels assumptes del monestir i de l'Orde; que els exposin sincerament i amb claredat les dificultats o problemes; i que procurin conèixer els seus punts de vista i les seves propostes;
- que no tinguin por de la crítica constructiva o d'una censura, i que no refusin de portar a cap les reformes necessàries;
- que, reconeixent la complexitat i multiplicitat del seu càrrec, i sense creure's que poden dur-ho a terme tot ells sols, comparteixin els seus deures i funcions amb germans competents, i demanin espontàniament el seu parer experimentat;
- que concedeixin àmplia llibertat d'acció a tots els germans, principalment als oficials i als encarregats d'alguna missió especial, i que respectin les seves atribucions en la tasca que se'ls hagi assignat.

nat; però, al mateix temps, no deixin de demanar-los una relació detallada de tot el que se'ls ha confiat o se'ls ha manat que fessin.

EL TREBALL MANUAL DE CADA DIA

¹ L'ociositat és enemiga de l'ànima, i per això els germans s'han d'ocupar a unes hores determinades en el treball manual i a unes altres també ben determinades en la lectura divina.

26 maig
28 agost
30 novembre
21 febrer

² Així, creiem que ambdues ocupacions poden ser regulades d'aquesta manera: ³ De Pasqua fins al 14 de setembre, al matí, en sortir de prima, han de treballar en allò que calgui, fins a prop de l'hora quarta. ⁴ Des de l'hora quarta fins a l'hora de celebrar la sexta, que es dediquin a la lectura. ⁵ Després de sexta, en aixecar-se de taula, que reposin als seus llits amb un silenci absolut, o bé, si algú per ventura vol llegir, que llegeixi per a ell sol de manera que no molesti ningú. ⁶ S'ha de celebrar la nona més aviat, cap a la mitja hora vuitena, i que tornin a treballar en el que calgui fins a vespres. ⁷ Si les condicions del lloc o la pobresa exigien que ells mateixos es fessin les collites, que no s'entristeixin, ⁸ perquè és aleshores que són veritables monjos, quan viuen del treball de les seves mans, com els nostres Pares i els apòstols. ⁹ Que totes les coses, però, es facin amb moderació pensant en els més febles.

Declaració

Art. 34. En els nostres dies, també en teologia, es posa més de manifest el valor positiu que les coses creades, el treball i el progrés humà tenen per a tota la vida humana; igualment es reconeix la seva importància en el pla salvífic. Per això, cal que creixi en nosaltres el sentit de responsabilitat, de manera que, juntament amb tota la comunitat humana, ens preocupem dels valors terrenals. Reconeixem, en efecte, que nosaltres hem de participar en l'esforç per a promoure aquell progrés pel qual el món creat se sotmet cada vega-

da més a la potestat de l'home, respectant tanmateix la dignitat pròpia de les creatures, donada per Déu el seu Creador, a fi que tota la societat, de manera justa i equitativa, tingui part en els fruits del seu treball. Perquè solament amb aquest esforç seriós s'acompleix la santificació de totes les coses en Crist, i el retorn de tota creatura al seu Creador.

Art. 69. Igual que tothom, també nosaltres estem obligats a la llei universal d'un treball seriós, a fi que amb el nostre esforç col·laborem a construir un món cada vegada més perfecte i a fer realitat els dissenys de Déu en el nostre temps, tot portant a terme la nostra vocació. En efecte, seria un error de dir que la perfecció de la pròpia ànima i les ocupacions de la vida present s'oposen entre si, quan, al contrari, es poden compaginar molt bé. Per a arribar a la perfecció cristiana no cal que ningú s'aparti de les ocupacions de la vida present, ja que aquesta activitat, si es fa degudament, no tan sols no va en detriment de la dignitat de l'home i del cristià, sinó que més aviat la perfecciona.

Així doncs, el nostre treball no és solament un remei contra l'ociositat o una ocupació qualsevol per a omplir el temps, sinó que és part constitutiva del nostre esforç per a adquirir la perfecció cristiana. Al mateix temps és un servei fratern a la comunitat monàstica i als homes que viuen en el món, sobretot si treballem de manera competent i amb sentit de responsabilitat.

(48: *El treball manual de cada dia*, 10-13) _____

27 maig
29 agost
1 desembre
22 febrer

¹⁰ Des del 14 de setembre fins al començament de la quaresma, que es dediquin a la lectura fins a l'hora segona completa. ¹¹ A l'hora segona, que se celebri tèrcia, i que fins a l'hora de nona tots treballin en la feina que se'ls encomani. ¹² Fet el primer senyal de l'hora de nona, que plegui cadascú de la seva feina, i estiguin a punt per a

quan soni el segon senyal. ¹³ Després de l'àpat es dedicaran a les seves lectures o als salms.

Declaració

Art. 70. Com que el valor del treball també depèn de la seva execució correcta, una de les obligacions principals dels superiors és proporcionar als seus col·laboradors, clergues o laics, una preparació adequada, fins i tot si cal en l'aspecte tècnic, a fi que puguin portar a cap les seves tasques de la millor manera possible, tenint present que en la nostra època, tan especialitzada, i en les circumstàncies actuals, no n'hi ha prou només amb la bona voluntat i la dedicació personal.

(48: *El treball manual de cada dia, 14-25*) _____

¹⁴ Els dies de quaresma, des del matí fins a l'hora tercera completa s'han de dedicar a les seves lectures, i fins a l'hora desena completa que treballin en allò que se'ls encomana. ¹⁵ En aquests dies de quaresma, que tots rebin un llibre de la biblioteca, que han de llegir per ordre i tot sencer; ¹⁶ aquests volums s'han de donar al començament de la quaresma.

28 maig
30 agost
2 desembre
23 febrer
Diumenge 1r de Quaresma

¹⁷ Que sobretot es designin un o dos ancians que facin la ronda del monestir a les hores en què els germans es dediquen a la lectura ¹⁸ i vegin si hi ha cap germà peresós que passa l'estona sense fer res o enraonant, i no es dóna a la lectura, i no sols no és de profit per a si mateix, sinó que a més destorba els altres. ¹⁹ Si fos trobat algú així —Déu no ho vulgui—, se l'ha de renyar una i dues vegades; ²⁰ si no s'esmenava, que sigui sotmès a la correcció que és de regla, de manera que els altres escarmentin. ²¹ I que cap germà no s'ajunti a un altre a hores indegudes.

²² El diumenge, que es dediquin tots a la lectura, llevat d'aquells que estan posats en els diversos serveis.

²³ Si algú, però, fos tan negligent i peresós que no volgués o no pogués estudiar o llegir, que se li doni alguna feina per a fer, perquè no estigui ocios.

²⁴ Als germans malalts o de salut delicada, se'ls ha d'encomanar una feina o una ocupació tals, que ni estiguin ociosos, ni la feixuguesa del treball els aclapari o els el faci defugir. ²⁵ L'abat ha de tenir en consideració llur feblesa.

Declaració

Art. 73. El treball manual no l'hem de considerar tan sols com un element molt útil i sovint necessari per a la vida de comunitat, sinó com a signe de solidaritat amb tots els homes, principalment els més pobres, els quals, amb el treball humil de cada dia, procuren el que és necessari per a la seva vida i la dels seus. És també un mitjà eficaç d'abnegació de si mateix i de participació en la creu del Senyor, i, encara, de servei al proïme, principalment als germans, en el monestir. Per això no se l'ha de considerar mai com una mera ocupació indiferent en si mateixa per a la vida espiritual, sinó que s'ha d'exercir de manera competent i eficaç, com un instrument de caritat.

L'OBSERVANÇA DE LA QUARESMA

¹ Per bé que la vida del monjo hauria de respondre en tot temps a una observança quaresmal, ² tanmateix, com que són pocs els qui tenen aquesta fortalesa, per això invitem tots a guardar la pròpia vida amb tota la seva puresa, aquests dies de quaresma, ³ i, a la vegada, esborrar, aquests dies sants, totes les negligències dels altres temps. ⁴ Això es farà com cal, si ens retraiem de tota mena de vicis i ens donem a l'oració amb llàgrimes, a la lectura i a la compunció del cor, i a l'abstinència. ⁵ Per tant, imposem-nos aquests dies alguna cosa de més en la tasca acostumada de la nostra servitud: pregàries particulars, abstinència en el menjar i en el beure, ⁶ de manera que cadascú, ultra la mesura que té prescrita, ofereixi alguna cosa a Déu per pròpia voluntat *amb goig de l'Esperit Sant*; ⁷ és a dir, que tregui al seu cos una part del menjar, del beure, de dormir, de parlar molt, de bromejar, i amb una joia plena de deler espiritual esperi la santa Pasqua.

29 maig
31 agost
3 desembre
24 febrer
Diumenge 1r de Quaresma

⁸ Allò, però, que cadascú ofereix, que ho proposi al seu abat, i faci's amb la seva pregària i amb el seu consentiment; ⁹ perquè el que es fa sense el permís del pare espiritual serà tingut per presumpció i vanaglòria, no pas com a digne de recompensa. ¹⁰ Per tant, totes les coses s'han de fer amb el consentiment de l'abat.

Declaració

Art. 30. Una història de nou segles ha deixat vestigis profunds en el nostre Orde, el qual sempre ha format part integrant de l'Església i del món, tot participant de llurs canvis i crisis. També avui els corrents, les aspiracions, les conviccions i les angoixes del nostre temps

són sentits molt vivament en l'Orde i determinen, en gran part, la nostra tasca de renovació.

Seria massa llarg de descriure aquí, ni que fos breument, tots els moviments que han estat decisius en l'Església i en el món d'avui. La majoria els trobem en els documents del Concili Vaticà II i en posteriors documents de l'Església, que fan un repàs dels moltíssims problemes que té l'Església en el món contemporani. Aquí només volem exposar algunes de les principals preocupacions de la vida religiosa moderna, i aplicar-les a nosaltres.

Art. 31. Els últims decennis la teologia catòlica s'ha renovat profundament i fins i tot es troba en estat de ràpida evolució. El moviment bíblic investiga l'Esclitura amb mètodes nous, el moviment patristic obre tresors de la tradició teològica abans ignorats, el moviment litúrgic il·lumina amb nova llum la vida sacramental i la vida de pregària de l'Església. L'antropologia teològica, l'elesiologia, la teologia de la vida religiosa, per citar només alguns camps de treball intens, presenten, en molts aspectes, una nova visió i una nova comprensió de la vida de Déu en nosaltres. Els elements principals de la vida cistercenca actual i el nostre esforç de renovació s'han de regir per les perspectives reeixides d'aquesta teologia contemporània, que ja ha donat fruits tan grans en el Concili Vaticà II.

ELS GERMANS QUE TREBALLEN LLUNY DE L'ORATORI O QUE ES TROBEN DE CAMÍ

¹ Els germans que tenen la feina molt lluny i no poden comparèixer a l'oratori a l'hora deguda, ² i l'abat comprèn que és així, ³ faran l'ofici diví allà mateix on treballen, agenollant-se amb respecte davant Déu.

30 maig
1 setembre
4 desembre
25 febrer

⁴ Semblantment, a aquells que són enviats de viatge, que no els passin per alt les hores prescrites sinó que les resin pel seu compte com puguin i no negligixin de satisfer la tasca de la seva servitud.

Declaració

Art. 71. La formació i educació del jovent en les escoles i en els col·legis s'adiu d'allò més a la vida monàstica, i aquells qui s'hi dediquen contribueixen molt a promoure el Regne de Déu i a perfeccionar la societat humana. Ja que procuren enriquir no solament la intel·ligència sinó tota la persona dels deixebles, mostrant el nexxe intern que hi ha entre les arts i ciències humanes i l'esperit cristià; i, mentre transmeten les veritats referents a les coses creades, duen els alumnes a la font de tota veritat i de la creació, és a dir, al mateix Crist. A més, si tenim present que tot allò que fem al més petit dels seus germans és a ell que ho fem, en l'educació del jovent se serveix el Crist d'una manera particular.

ELS GERMANS QUE NO VAN GAIRE LLUNY

31 maig
2 setembre
5 desembre
26 febrer

¹ El germà que és enviat per qualsevol encàrrec i espera retornar el mateix dia al monestir, que no gosi menjar a fora, encara que algú li ho pregui molt, ² llevat del cas que el seu abat li ho indiqui.

³ Si obrava altrament, que sigui excomunicat.

Declaració

Art. 76. Per poder-nos dedicar a les nostres activitats de manera favorable i amb entusiasme, cal que posem interès en el restabliment de les nostres forces. Així doncs, en establir l'horari del monestir, hem de procurar un sa equilibri entre la vida de pregària, el treball i l'esbarjo, tenint presents els principis de la medicina i de la psicologia. La recreació, degudament orientada al seu fi, no és cap desviació de l'esperit monàstic, sinó una condició indispensable per a portar una vida ben ordenada; solament així podrem complir el precepte de l'Apòstol, que ens fa saber: «Déu estima el qui dóna amb alegria».

L'ORATORI DEL MONESTIR

¹ L'oratori ha de ser allò que diu el seu nom, i no s'hi ha de fer ni de guardar cap altra cosa. ² Acabat l'ofici diví, que surtin tots amb el màxim silenci i guardin la reverència deguda a Déu, ³ perquè el germà que potser vulgui pregar ell tot sol no es vegi destorbat per la importunitat d'un altre. ⁴ I si, algú, una altra estona, volia pregar amb més recolliment, que entri senzillament i que pregui, no amb esclats de veu, sinó amb llàgrimes i amb efusió del cor. ⁵ Per això, al qui no hi faci res de semblant, que no se li permeti de quedar-se a l'oratori acabat l'ofici diví, tal com hem dit, a fi que un altre no es vegi destorbat.

1 juny
3 setembre
6 desembre
27 febrer

Declaració

Art. 36. Nosaltres, igual que els nostres contemporanis, estimem moltíssim els valors autèntics, també en la vida religiosa i monàstica, i per tant escollim formes de vida simples, que manifesten sincerament el que pensem. Cal que els nostres actes expressin l'estat intern de l'ànima. Desitgem entendre el sentit dels nostres ritus i que el nostre pensament estigui d'acord amb la nostra veu. Detestem el formalisme i els ritus mancats de sentit; amb cor sincer i amb esperit obert, volem viure per a Aquell qui escruta els cors i no jutja segons les aparences. En aquest afany de simplicitat també ens sentim especialment units als ideals dels nostres Pares fundadors.

Art. 37. D'aquesta manera el nostre Orde participa al mateix temps en els moviments vius de l'Església i en la història d'aquest món. Així, mentre poua constantment en les fonts de la tradició, caldrà sobretot que miri de cara al futur. No ens és permès de pensar que tota la perfecció pugui consistir o bé a no moure'ns de les formes d'actuar que l'Església i l'Orde tenien en segles passats, o bé a no acostar-nos

sinó amb precaució a les maneres habituals de fer característiques dels homes del nostre temps i que sens dubte es poden experimentar, seguint l'ensenyament de sant Pau: «examineu-ho tot, i quedeu-vos amb el que és bo».

Tal com l'Església, també nosaltres tenim el deure d'escutar els signes dels temps, interpretant-los a la llum de l'Evangelí, de manera que, de forma adient a la nostra generació, puguem donar resposta als interrogants que els homes es plantegen. Cal que coneguem i entenguem el món en què vivim, així com les seves esperances, els seus desigs i les seves qualitats, ja que només d'aquesta manera els nostres monestirs podran ser font d'edificació del poble cristià.

COM S'HA D'ACOLLIR ELS FORASTERS

¹Tots els forasters que es presenten han de ser acollits com el Crist, ja que ell un dia dirà: *Era foraster i em vau acollir.* ²I que a tothom es tributi l'honor convenient, *sobretot als germans en la fe* i als pelegrins.

2 juny
4 setembre
7 desembre
28 febrer

³Tan bon punt, doncs, s'aviu que hi ha un foraster, el superior i els germans el sortiran a rebre amb tota l'atenció de la caritat. ⁴Primerament que preguin tots junts, i llavors que s'agermanin amb la pau. ⁵Que aquest bes de pau no es doni sinó després d'haver pregat, per evitar els enganys diabòlics.

⁶En fer la salutació han de mostrar tota la humilitat a tots els hostes que arriben o que se'n van: ⁷amb el cap inclinat o amb tot el cos prostrat a terra, que adoren en ells el Crist, que és el qui reben.

⁸Un cop rebuts els hostes, els duren a pregar, i després el superior, o aquell a qui ell ho encomani, s'asseurà amb ells. ⁹Que es llegeixi davant l'hoste la llei divina, perquè s'edifiqui, i després d'això, que el tractin amb tota humanitat. ¹⁰El superior ha de trencar el dejuni en atenció a l'hoste, si no s'escau de ser un dia de dejuni principal que no es pugui violar; ¹¹però els germans continuaran els dejunis de consuetud. ¹²L'abat donarà aigua mans als hostes, ¹³i tant l'abat com tota la comunitat els rentaran els peus a tots. ¹⁴Un cop rentats, que diguin aquest verset: *Déu nostre, evoquem el record del vostre amor enmig del temple.*

¹⁵Que es mostri la màxima sol·licitud en l'acolliment dels pobres i dels pelegrins, perquè és en ells que s'acull més el Crist; que el respecte que infonen els rics es fa honorar d'ell mateix.

¹⁶ La cuina de l'abat i dels hostes, que sigui a part, a fi que els forasters, que mai no manquen al monestir, en presentar-se a hores imprevistes no destorbin els germans. ¹⁷ Es destinaran per tot l'any a aquesta cuina dos germans que compleixin bé l'ofici. ¹⁸ Si ho necessiten, se'ls ha de procurar ajudants, perquè serveixin sense murmurar, i, en canvi, quan tinguin poca feina, que vagin a treballar allà on se'ls mani. ¹⁹ I no sols en aquest, sinó també en tots els altres serveis del monestir s'ha d'observar aquesta norma: ²⁰ que quan ho necessitin se'ls proporcionin ajudants, i, en canvi, quan estan lliures, obeeixin en allò que se'ls mani.

²¹ Semblantment, que es confiï l'hostatgeria a un germà que tingui l'ànima plena del temor de Déu. ²² Que hi hagi llits parats en nombre suficient. I que la casa de Déu sigui administrada per homes de seny i assenyadament.

²³ Que el qui no ho té manat no s'ajunti de cap manera ni parli amb els hostes; ²⁴ però si els troba o els veu, un cop saludats humilment, tal com hem dit, i després de demanar-los la benedicció, que passi de llarg dient que no li és permès de parlar amb els hostes.

Declaració

Art. 75. Una forma molt antiga d'apostolat monàstic és l'hospitalitat, la qual avui dia no tan sols ha d'oferir tranquil·litat material sinó sobretot aliment espiritual, valent-se de formes diverses i escaients.

Tots els hostes han de ser acollits com el Crist, ja que ell un dia dirà: «Era foraster i em vau acollir». Que es llegeixi davant els hostes, en tant que sigui possible, la llei divina, perquè s'edifiquin; i que després els tractin amb tota humanitat. Que es confiï l'hostatgeria a un germà, i que la casa de Déu sigui administrada per homes de seny i assenyadament.

**SI EL MONJO POT ACCEPTAR CARTES
O ALGUNA ALTRA COSA**

¹ Que de cap manera no sigui permès al monjo d'acceptar o donar, sense l'autorització de l'abat, cartes, eulògies o petits obsequis, ni de part dels seus familiars, ni de qualsevol persona que sigui, ni d'ells amb ells. ² I fins si els seus familiars li enviaven alguna cosa, que no gosi acceptar-la sense abans fer-ho avinent a l'abat. ³ I si l'abat disposava que ho acceptés, estarà a la facultat de l'abat de passar-ho a qui ell disposi; ⁴ i que no es contristi el germà a qui hagi estat adreçat, per no donar ocasió al diable. ⁵ Si algú gosava fer altrament, que sigui sotmès a la correcció regular.

<p>3 juny 5 setembre 8 desembre 1 març</p>
--

EL VESTIT I EL CALÇAT DELS GERMANS

4 juny
6 setembre
9 desembre
2 març

¹ Els vestits s'han de donar als germans segons les condicions i el clima del lloc on viuen, ² ja que a les regions fredes se'n necessita més i a les càlides menys. ³ L'abat, per tant, ho ha de tenir present.

⁴ Nosaltres creiem, tanmateix, que als llocs temperats són suficients per als monjos una cogulla i una túnica per a cada un ⁵ —la cogulla pelfada a l'hivern, llisa o usada a l'estiu—, ⁶ i un escapulari per al treball; per calçat, peücs i sandàlies.

⁷ Del color o de la tosquetat de totes aquestes coses, que no en facin un problema els monjos, sinó que s'accontentin amb les que es poden trobar a la regió on viuen o amb allò que es pot adquirir a més bon preu. ⁸ Però, que l'abat vetlli per la mida dels vestits, perquè no siguin curts, sinó a la mida dels qui els porten.

⁹ En rebre els vestits nous, han de retornar sempre al mateix temps els vells, que cal guardar per als pobres al vestuari. ¹⁰ Perquè basta a cada monjo de tenir dues túniques i dues cogulles, per a la nit i per rentar les peces. ¹¹ El que hi hagi de més és superflu, s'ha de suprimir. ¹² Que retornin també els peücs i totes les coses velles, quan en reben de noves.

¹³ Els qui surten de viatge, que prenguin femorals del vestuari i els hi retornin, rentats, en tornar. ¹⁴ Que hi hagi també cogulles i túniques una mica millors que les que solen portar; en sortir de viatge, que les prenguin del vestuari, i, en tornar, que les hi retornin.

¹⁵ Com a parament del llit, n'hi haurà prou amb una estora, un abrigall, una flassada i un capçal.

¹⁶Però que l'abat escorcolli sovint aquests llits, per si s'hi trobava res que s'haguessin apropiat. ¹⁷I si trobaven a algú quelcom que no ha rebut de l'abat, l'han de sotmetre a un càstig gravíssim. ¹⁸I perquè aquest vici de la propietat sigui extirpat de soca-rel, que l'abat doni totes les coses necessàries, ¹⁹o sigui: cogulla, túnica, peücs, sandàlies, cenyidor, coltell, estil, agulla, mocador, taulettes, per treure qualsevol pretext de necessitat.

²⁰L'abat, però, que consideri sempre aquella sentència dels Fets dels Apòstols, *que es donava a cadascú segons les seves necessitats*.

²¹Per tant, que també consideri l'abat les necessitats dels febles, no pas la mala voluntat dels envejosos. ²²Però en totes les seves decisions ha de pensar en la retribució de Déu.

Declaració

Art. 51. Mentre vivim en el cos, tenim necessitat de servir-nos de les coses d'aquest món; el seu ús, però, ha de ser regulat per l'esperit de pobresa que dimana del mateix vot, en bé nostre i del nostre proïsme, i guardant el respecte degut a les creatures. Procurarem, doncs, que la nostra renúncia porti una ajuda als pobres del nostre temps. Per aquest motiu, destinarem part dels nostres guanys en benefici del proïsme i de l'Església. Per la mateixa raó, és molt convenient que ens dediquem a aquella mena de treballs que ens permetin a la vegada satisfer les nostres necessitats, ser útils als altres i mantenir sana i intacta la natura.

LA TAULA DE L'ABAT

5 juny
7 setembre
10 desembre
3 març

¹ A la taula de l'abat hi haurà sempre els hostes i els pelegrins. ² Però quan no n'hi hagi, estarà a la seva facultat de cridar els germans que vulgui.

³ Amb tot, cal deixar sempre un ancià o dos amb els germans, per conservar l'ordre.

ELS ARTESANS DEL MONESTIR

¹ Si hi ha artesans al monestir, que amb tota humilitat exerceixin els seus oficis, si l'abat ho permet.

² Però, si mai un d'ells s'enorgullia per la seva traça en l'ofici, perquè li sembla que porta algun guany al monestir,

³ que aquest tal sigui tret de l'ofici, i que no s'hi torni a posar, si no és que l'abat li ho assenyala de nou, un cop s'hagi humiliat.

⁴ Si s'ha de vendre alguns dels treballs dels artesans, que aquells per les mans dels quals ha de passar mirin de no atrevir-se a fer cap frau. ⁵ Que es recordin sempre d'Ananies i Safira, no fos cas que la mort que aquests van sofrir en el cos, ⁶ la pateixin en l'ànima ells i tots els qui facin algun frau amb els béns del monestir.

⁷ I que en els preus no s'infiltri el mal de l'avarícia, ⁸ sinó que sempre s'ha de donar a un preu una mica més baix que no ho poden donar els seglars, ⁹ *perquè en totes les coses Déu sigui glorificat.*

6 juny
8 setembre
11 desembre
4 març

Declaració

Art. 74. Molts germans nostres, en diversos monestirs, contribueixen meritòriament a la promoció de les ciències sagrades i profanes treballant en investigacions filosòfiques, teològiques, històriques, sociològiques, de ciències naturals i d'altra mena. Aquest treball és d'una gran importància no solament per als respectius camps científics sinó també per a tota la vida monàstica, la qual, pel coneixement més profund de les coses creades o de les realitats de la fe, s'enriqueix de debò. S'ha de concedir una importància especial a les ciències teològiques, l'ajut de les quals, tant en la vida espiritual dels monjos com en la direcció espiritual i en el ministeri pastoral, és superior al de totes les restants.

Aquest treball científic comporta en si mateix grans valors; per exemple: la fidelitat a la veritat, el sentit de solidaritat quan és necessari treballar en equip, la consciència cada dia més viva de la responsabilitat, i altres de semblants.

LA MANERA D'ADMETRE ELS GERMANS

¹Quan algú es presenta per primera vegada per fer-se monjo, que no l'admetin fàcilment; ²sinó, com diu l'Apòstol, *poseu-lo a prova per veure si és de Déu*. ³Si, doncs, el qui es presenta perseverava tru-

7 juny
9 setembre
12 desembre
5 març

cant i, després de quatre o cinc dies, es veia que suporta amb paciència els greuges que li han fet i la dificultat de l'admissió, i que persisteix en la seva demanda, ⁴que li concedeixin l'entrada, i que s'estigui uns quants dies a l'hostatgeria.

⁵Després s'estarà al noviciat, on han d'estudiar, menjar i dormir.

⁶Se'ls assignarà un ancià que sigui capaç de guanyar les ànimes, el qual vetllarà damunt d'ells amb molta atenció.

⁷Que es preocupi de veure si cerca Déu de veritat, si és zelós per l'ofici diví, per l'obediència, per les humiliacions. ⁸Se li han de dir per endavant totes les coses dures i aspres a través de les quals es va a Déu. ⁹Si mantenia la promesa de lligar-se a la comunitat, al cap de dos mesos se li ha de llegir tota sencera aquesta Regla, ¹⁰i dir-li: Vet aquí la llei sota la qual vols militar: si pots observar-la, entra; i si no pots, vés-te'n lliurement". ¹¹Si encara persistia, aleshores que el duguin de nou al noviciat, i que es torni a provar fins on arriba la seva paciència.

¹²I al cap de sis mesos se li ha de llegir la Regla, a fi que sàpiga a què es vol comprometre. ¹³I si encara persisteix, al cap de quatre mesos, que se li torni a llegir una altra vegada la Regla. ¹⁴I si, després d'haver-s'hi pensat, prometia de complir totes les coses i d'observar tot el que li manin, llavors sigui admès a la comunitat; ¹⁵però ha de saber que la llei de la Regla estableix que a partir

d'aquell dia no li serà lícit d'anar-se'n del monestir ¹⁶ ni de sostreure el coll al jou de la Regla, que després d'haver-s'ho pensat tant pogué refusar o acceptar.

¹⁷ El qui ha de ser admès, que prometi a l'oratori, davant de tot-hom, de lligar-se a la comunitat, de viure com a monjo i de ser obedient, ¹⁸ davant de Déu i dels seus sants, perquè, si mai obrava altrament, sàpiga que ha de ser condemnat per aquell de qui es burla. ¹⁹ Farà d'això que ha promès una cèdula de petició a nom dels sants, les relíquies dels quals es troben allà, i de l'abat, que hi és present. ²⁰ Aquesta cèdula, que l'escrigui de pròpia mà, o bé, si no sap escriure, que demani a un altre que la hi escrigui, i que el novici hi faci un senyal i la posi ell mateix damunt l'altar. ²¹ Un cop la hi hagi dipositada, començarà tot seguit el novici aquest verset: *Rebeu-me, Senyor, segons la vostra paraula i viuré: que no em vegi confós en la meva esperança.* ²² Tota la comunitat repetirà tres vegades aquest verset, i hi afegirà el *Glòria al Pare*. ²³ Aleshores el germà novici es prostrarà als peus de cada un, perquè preguin per ell; i que ja des d'aquell dia se'l consideri de la comunitat.

²⁴ Si posseeix béns, o que abans els distribueixi als pobres, o que amb una donació legal els cedeixi al monestir, sense reservar-se res de res, ²⁵ com qui sap que des d'aquell dia no tindrà potestat ni sobre el seu propi cos.

²⁶ Tot seguit, doncs, a l'oratori, li trauran els seus vestits que portava i el vestiran amb els del monestir. ²⁷ Els vestits que li han tret, es conservaran guardats al vestuari; ²⁸ perquè, si mai per instigació del dimoni consentia a anar-se'n del monestir —Déu no ho permeti—, aleshores, que el despullin dels vestits del monestir i que l'expulsin. ²⁹ Però que no li donin aquella seva cèdula que l'abat prengué de damunt l'altar, sinó que es guardi al monestir.

Declaració

Art. 39. La nostra vida no pot tenir altra finalitat última que Déu, a qui hem de glorificar en totes les coses i al qual hem de tendir com a màxim bé i suprema felicitat de l'home. Per altra part, el Mitjancer i el camí vers Déu Pare és Crist, present en l'Església, en la comunió dels germans i en els sagraments.

Vam abraçar la vida monàstica moguts per l'Esperit Sant, per dedicar-nos d'una manera especial, directa i radical a aconseguir aquest fi, de manera que, de fet, sempre ens dirigim i siguem portats cap a Déu.

Art. 40. Els monestirs del nostre Orde han d'estar al servei de la vocació de cada un dels seus membres, conservant-la i fent-la avançar. Per tant, el fi de buscar Déu no és solament obligació de cada u, sinó que l'estructura general de la vida del monestir, escola del servei diví, i els manaments i la doctrina de l'abat, que són llevat de la justícia divina, han de fomentar-lo. La raó última de la vida dels nostres monestirs es troba, doncs, en aquesta finalitat. Tots els altres avantatges, com poden ser la reputació social, el profit humanitari o civil i els guanys materials, han de subordinar-se a aquest fi i encaixar-hi perfectament, però mai no han d'anteposar-se al progrés espiritual, a l'esmena dels costums i a l'assoliment de les virtuts.

Art. 41. Si, doncs, els monestirs han d'estar al servei de la vocació de cada un dels monjos, hem de tenir present que, per molt que desitgem ser útils al monestir, ens hi fem estranys i la nostra vida monàstica esdevé vana i buida, si perdem l'esperit de la nostra vocació. Perquè el monjo el fan la vocació i la resposta donada a la vocació, i només d'aquí es deriva la raó de ser dels monestirs i de l'Orde.

Art. 42. Com que tan sols s'arriba a Déu a través de Jesucrist i per l'amor, per això hem entrat a l'escola de la caritat. L'amor, de manera indivisible i gairebé com si es tractés d'una mateixa cosa, ha d'abraçar Déu i el proïme, el qual ha estat creat a imatge de Déu i redimit per la sang de Crist. Per això la caritat que mereix aquest nom es manifesta en el doble servei a Déu i a l'home, i no s'hi val a

oposar aquests dos serveis, com si el servei a Déu no fos a la vegada profitós a l'home, o com si el servei al proïsme, animat per un amor veritable, no fos en si mateix un obsequi ofert a Déu. La unitat de l'acte d'estimar fonamenta la unitat que hi ha d'haver entre la nostra vida de pregària i les ocupacions del treball; així el nostre zel es renova amb el culte diví, i els lleures de la contemplació es compaginen amb els afers de l'activitat orientada al servei de la convivència humana. I ja que la caritat és l'essència i el cim de totes les virtuts, fins i tot els exercicis de pietat i de l'observança regular hi han d'estar subordinats.

ELS FILLS DELS NOBLES O DELS POBRES QUE SÓN OFERTS

¹ Si mai algun noble ofereix el seu fill a Déu en el monestir, i el noi encara és petit, que els seus pares escriguin la cèdula de petició que hem dit abans, ² i juntament amb l'oblació eucarística embolcallin la cèdula i la mà del noi amb les tovalles de l'altar, i així l'oferiran.

8 juny
10 setembre
13 desembre
6 març

³ Pel que fa als seus béns, que a la cèdula que presenten prometin amb jurament que mai, ni per ells mateixos, ni per un procurador, ni per qualsevol mitjà, no li donaran res ni li facilitaran l'ocasió de posseir; ⁴ o bé, si no volen fer-ho així i volen oferir alguna cosa com a almoïna per compensar el monestir, ⁵ que facin una donació dels béns que volen donar al monestir, reservant-se'n, si ho preferien, l'usdefruit. ⁶ I així quedin tancades totes les portes, de manera que no resti a l'infant cap esperança que el pugui seduir i perdre'l —Déu no ho vulgui—, cosa que sabem per experiència.

⁷ Igual ho faran els de condició modesta. ⁸ Aquells, però, que no tenen absolutament res, que escriguin simplement la cèdula i ofereixin el seu fill amb l'oblació davant de testimonis.

Declaració

Art. 43. Déu el cerquem no pas per iniciativa pròpia, sinó perquè ell, que ha estat el primer d'estimar-nos, ens ha buscat i ens ha invitat a participar de la seva pròpia vida. Per tant, l'impuls constant de cercar Déu en Crist té la seva arrel en la nostra vocació, que és un do de Déu, amb la qual Crist ens crida incessantment a donar una resposta plena d'amor. La resposta permanent la donem amb la nostra professió segons la Regla de sant Benet, dedicant tota la nostra vida al ser-

vei de Crist. De manera que la nostra professió constitueix una certa consagració particular de tota la nostra existència, consagració íntimament arrelada en el sacrament del baptisme, expressada més plenament per la professió, i que l'Església associa al sacrifici de la missa.

ELS SACERDOTS QUE VULGUIN VIURE AL MONESTIR

¹ Si algú de l'orde sacerdotal demanava de ser admès al monestir, no s'ha de ser gens fàcil a accedir al seu desig. ² Amb tot, si mantenia amb insistència la seva demanda, que sàpiga que haurà d'observar totes les prescripcions de la Regla ³ i que no se li'n mitigarà res, perquè valgui allò que està escrit: *Amic, què has vingut a fer?* ⁴ Tanmateix, se li concedirà d'estar després de l'abat i de beneir o de dir les pregàries de conclusió, si és que l'abat li ho permetia; ⁵ si no, que no s'atreveixi de cap manera a res, sabent que està sotmès a l'observança regular, i doni a tothom exemples de més humilitat. ⁶ I si de cas es tractava al monestir de fer un nomenament, o de resoldre alguna cosa, ⁷ que ocupi el lloc que li toca de quan va entrar al monestir, no pas aquell que li han concedit per respecte al sacerdocí.

9 juny
11 setembre
14 desembre
7 març

⁸ Si un clergue es volia incorporar al monestir amb el mateix desig, que se'ls col·loqui en un lloc mitjà; a condició, però, que també ells prometin d'observar la Regla i de lligar-se a la comunitat.

Declaració

Art. 44. Com que la nostra professió ha estat rebuda per l'Església, nosaltres estem completament al seu servei. Per nosaltres Crist és present en l'Església, amb la qual està unit de manera inseparable. Per això, el nostre servei a Crist és i ha de ser servei a l'Església, sigui per mitjà de l'oració i de la penitència, sigui per diverses formes d'apostolat. Així, la nostra vida serà un exemple de vocació cristiana que tendeix fidelment al seu compliment, i testimoni d'aquella nova vida en Crist que ja des d'ara és inici i signe de la vida eterna del Regne del cel.

COM S'HA D'ACOLLIR ELS MONJOS FORASTERS

10 juny
12 setembre
15 desembre
8 març

¹ Si es presentava un monjo foraster de llunyanes terres i volia sojornar com a hoste al monestir, ² si està content amb els costums que hi troba i no pertorba el monestir amb les seves pretensions, ³ sinó que, simplement, s'acontenta amb allò que troba, se l'admetrà tant de temps com desitgi. ⁴ I si, raonablement, amb una caritat humil, blasma o fa veure alguna cosa, l'abat ho ha de considerar amb prudència, no fos cas que el Senyor l'hagués enviat precisament per això.

⁵ Si després es volia integrar a la comunitat, que no li refusin aquest desig, tant més que durant la temporada d'hoste s'ha pogut conèixer bé la seva vida. ⁶ Però si durant la temporada d'hoste s'ha vist que era exigent o viciós, no sols no se l'ha d'incorporar al monestir, ⁷ sinó que fins se li dirà amb delicadesa que se'n vagi, a fi que la seva misèria no viciï també els altres. ⁸ Però, si no fos tal que mereixés de ser expulsat, que no sols l'admeti a formar part de la comunitat, si ell ho demanava, ⁹ sinó fins i tot que el convencin perquè es quedi, a fi que els altres aprenguin amb el seu exemple ¹⁰ i perquè en tot lloc se serveix un mateix Senyor, es milita per un mateix rei. ¹¹ I fins si l'abat veia que n'és digne, el podrà col·locar en un lloc una mica superior. ¹² I no sols un monjo, sinó també els qui siguin de l'estament sacerdotal i clerical de què hem parlat, l'abat pot posar-los en un lloc superior al que els toca per la seva entrada, si veia que s'ho mereixia la seva vida.

¹³ Vigili, però, l'abat de no admetre mai un monjo d'un altre monestir conegut, per quedar-se, sense el consentiment del seu abat

o sense unes lletres de recomanació, ¹⁴ perquè està escrit: *El que no vulguis per a tu, no ho facis a ningú.*

Declaració

Art. 45. Encara que el nostre Orde gaudeix del privilegi de l'exempció, cada comunitat, de fet i de dret, és una part de l'Església local i participa plenament tant de les seves gràcies i èxits com de les seves dificultats, persecucions i tribulacions. Per això, els nostres monestirs tenen la responsabilitat moral de subvenir, en la mesura que puguin, a les necessitats de l'Església. De manera especial aquesta responsabilitat recau sobre els nostres monestirs d'homes, en els quals la majoria dels monjos han rebut l'ordenació sacerdotal. En efecte, el sacerdoti del Nou Testament està destinat al servei ministerial en les seves diverses formes. Per tant, nosaltres hem de procurar que les nostres comunitats monastico-sacerdotals, d'acord amb les Constitucions aprovades per la Santa Seu i les necessitats locals, estiguin disposades a exercir el ministeri pastoral que els és adient. Això, però, no significa que nosaltres puguem canviar com ens vingui de gust certs elements de la vida monàstica, com són la litúrgia de la comunitat i altres, per raons pastorals. Per tant, hem de preferir sobretot aquelles formes de ministeri sacerdotal que ens permetin d'oferir a l'Església el servei que ens és propi.

En tot el nostre servei a Déu i a l'Església volem estar sota la tutela maternal de la Santíssima Verge Maria, Mare de l'Església i Patrona del nostre Orde, la qual venerem amb devoció filial, a exemple dels nostres Pares, sia implorant la seva intercessió, sia imitant la seva vida.

ELS SACERDOTS DEL MONESTIR

11 juny
13 setembre
16 desembre
9 març

¹ Si un abat desitja que li ordenin un prevere o un diaca, que esculli entre els seus monjos qui sigui digne d'exercir el sacerdoci. ² L'ordenat, però, que eviti la vanaglòria i l'orgull, ³ i que no s'atreveixi a fer res, llevat d'allò que li mana l'abat, sabent que ha d'estar molt més subjecte a l'observança regular. ⁴ Ni oblidi amb el pretext del sacerdoci l'obediència a la Regla i l'observança, sinó que avanci més i més cap a Déu. ⁵ Que ocupi sempre el lloc que li toca per la seva entrada al monestir, ⁶ llevat del ministeri de l'altar i del cas que l'elecció de la comunitat i el voler de l'abat volguessin assignar-li un lloc més alt pel mèrit de la seva vida. ⁷ Ha de saber, amb tot, que li cal observar la norma establerta per als degans i els priors.

⁸ Si gosava fer altrament, que sigui jutjat no com a sacerdot, sinó com a rebel. ⁹ I si, amonestat sovint, no es corregia, que es recorri també al bisbe com a testimoni. ¹⁰ I si ni així no s'esmenava i les seves faltes esdevenien manifestes, que l'expulsin del monestir; ¹¹ sempre, però, que la seva contumàcia sigui tal que no es vulgui sotmetre i obeir la Regla.

Declaració

Art. 72. El sacerdoci del Nou Testament, en la seva plenitud, no és un sacerdoci merament cultual, sinó que s'ordena al servei de la comunitat cristiana. Sens dubte, el ministeri pastoral, sigui l'ordinari que s'exerceix en el monestir, en les parròquies o en les terres de missió, sigui l'extraordinari consistent a donar conferències i exercicis espirituals, a fer predicacions al poble cristià, en l'administració de sagraments i en coses semblants, contribueix eficaçment a l'edifi-

cació del Cos místic de Crist que és l'Església. Així els monjos sacerdots del nostre Orde presten un servei insigne als homes mitjançant aquesta activitat, tot obeint la vocació que han rebut de l'Esperit Sant i administrant rectament, com el bon servidor de la paràbola, que distribuïa l'aliment als seus companys.

L'ORDRE DE LA COMUNITAT

12 juny
14 setembre
17 desembre
10 març

¹ Al monestir conservaran els seus llocs segons el dia que hi van arribar, segons el mèrit de vida que els distingeix o segons la decisió de l'abat. ² Que l'abat, però, no pertorbi el ramat que té encomanat ni disposi res injustament, com si pogués usar d'un poder arbitrari; ³ sinó que pensi sempre que haurà de donar compte a Déu de totes les seves decisions i de tots els seus actes. ⁴ Per tant, segons l'ordre que ell hagi establert o que els germans tinguin ja d'ells mateixos, s'acostaran a rebre la pau i la comunió, entonaran els salms i estaran al cor. ⁵ I que enlloc absolutament l'edat no creï distincions ni preferències en l'ordre, ⁶ perquè Samuel i Daniel, tot i essent nois, judicaren els ancians. ⁷ Per això, llevat d'aquells qui, com hem dit, l'abat hagi promogut per raons serioses o hagi posat per motius concrets, tots els altres es col·locaran tal com van entrant al monestir; ⁸ així, per exemple, el qui hagi arribat al monestir a l'hora segona, consideri que és més jove que aquell que ha arribat a la primera hora del dia, de qualsevol edat o dignitat que sigui, ⁹ mentre que, als infants, tothom els farà observar la disciplina en totes les coses.

¹⁰ Els més joves, doncs, que honorin els més antics; els més antics, que estimin els més joves. ¹¹ En la manera d'anomenar-se, que no es permeti a ningú de cridar un altre pel nom tot sol, ¹² sinó que els més grans donaran als més joves el nom de *germans*, i els joves als seus ancians, el de *nonnus*, que indica la reverència deguda a un pare. ¹³ L'abat, ja que hom creu que actua en lloc del Crist, l'anomenaran *senyor* i *abat*, no perquè ell s'ho hagi pres, sinó per honor

i amor del Crist. ¹⁴ Però que ell en sigui conscient i es comporti de tal manera que es faci digne d'aquest honor.

¹⁵ A qualsevol banda que es trobin els germans, el més jove demanarà la benedicció al més gran. ¹⁶ Quan passa un de més gran, que s'aixequi el més jove i li ofereixi de seure, i que el jove no gosi asseure's amb ell, si el més ancià no li ho diu, ¹⁷ perquè es compleixi el que està escrit: *Avanceu-vos a honorar-vos els uns als altres.*

¹⁸ Els nois petits i els adolescents, a l'oratori i a taula, mantindran els seus llocs amb disciplina; ¹⁹ a fora i allà on sigui, que estiguin també subjectes a vigilància i disciplina, fins que arribin a l'edat del seny.

LA INSTITUCIÓ DE L'ABAT

13 juny
15 setembre
18 desembre
11 març

¹ En la institució de l'abat s'ha de tenir sempre per norma que sigui constituït aquell que tota la comunitat s'hagi elegit de comú acord segons el temor de Déu, o bé només una part de la comunitat, ni que sigui petita, però amb més bon criteri. ² L'elecció es farà tenint en compte el mèrit de vida i la saviesa de doctrina del qui hagi de ser instituït, encara que sigui l'últim per ordre de comunitat.

³ Però fins en el cas que tota la comunitat elegís amb un mateix criteri una persona que consentís als seus desordres —Déu ens en guard—, ⁴ i aquests desordres arriben d'alguna manera a coneixença del bisbe de la diòcesi a la qual pertany aquell lloc, o dels abats o dels cristians veïns, ⁵ que impedeixin que prevalgui la conspiració dels dolents i estableixin un administrador digne per a la casa de Déu, ⁶ sabent que n'han de rebre una bona recompensa si ho fan amb intenció pura i per zel de Déu, i que, al contrari, cometran un pecat si ho negligeixen.

⁷ El qui ha estat instituït abat ha de pensar sempre quina càrrega no ha acceptat i a qui haurà de donar compte de la seva administració. ⁸ Que sàpiga que més li pertoca servir que manar. ⁹ Cal, doncs, que sigui docte en la llei divina, perquè sàpiga i tingui d'on treure coses noves i velles; cast, sobri, misericordiós, ¹⁰ i que sempre faci prevaler la misericòrdia sobre la justícia, de manera que també ho obtingui per a ell. ¹¹ Ha d'avorrir els vicis i estimar els germans. ¹² En la correcció ha d'obrar amb prudència i no fer “de res massa”, no sigui que, volent fregar massa el rovell, es trenqui el vas. ¹³ Que no perdi mai de vista la seva feblesa, i que es recordi

que no s'ha de trencar la canya esquerdada. ¹⁴ Amb això no volem dir que hagi de deixar créixer els vicis, sinó que els ha d'extirpar prudentment i amb caritat segons vegi que convé a cadascú, tal com ja hem dit. ¹⁵ I que miri de ser més estimat que temut.

¹⁶ Que no sigui turbulent ni neguitós, no sigui exagerat ni obstinat, no sigui gelós ni massa suspicax; si no, mai no tindrà pau. ¹⁷ Ha de ser previsor i considerat en els seus manaments, i, tant si allò que mana es refereix a Déu com si es refereix a aquest món, que ho miri i ho temperi ¹⁸ pensant en la discreció del sant Jacob, que deia: *Si faig cansar els meus ramats, caminant massa, se'm moriran tots en un dia.* ¹⁹ Prenent, doncs, aquests i altres exemples de discreció, que és mare de les virtuts, temperi-ho tot de manera que els forts en vulguin més i els febles no es facin enrera.

²⁰ I sobretot, que mantingui en tots els seus punts aquesta Regla, ²¹ per tal que, després d'haver administrat bé, senti del Senyor allò que sentí el bon servent que al moment degut havia distribuït el blat als seus companys: ²² *Us asseguro* —afirma— *que li confiarà tots els seus béns.*

Declaració

Art. 99. La imatge d'abat que acabem d'esbossar, d'acord amb les tradicions de l'Orde i l'opinió dels germans, mostra ben clar que l'abat representa tants papers i toca tantes tecles diferents en la vida de comunitat, que poquíssimes vegades una sola persona podrà realitzar tot això de manera plenament satisfactòria. Però són rols i ocupacions que no es poden simplement deixar de fer, amb l'excusa de la limitació personal humana. Per això l'abat prudent, tenint consciència al mateix temps dels seus deures i de les seves limitacions, procurarà buscar-se col·laboradors aptes; no solament els oficials regulars del monestir i els encarregats dels afers econòmics i administratius, sinó també altres auxiliars, que el puguin ajudar en el seu ofici pasto-

ral i espiritual, amb vista a enfortir la unitat, i a coordinar els desitjos de cadascun dels monjos.

EL PRIOR DEL MONESTIR

¹ Tot sovint s'esdevé que per la institució del prior s'originen escàndols greus als monestirs, ² perquè n'hi ha que, inflats per un maligne esperit d'orgull i creient-se uns segons abats, s'arroguen un poder

14 juny
16 setembre
19 desembre
12 març

tirànic i així fomenten escàndols i provoquen discòrdies en les comunitats, ³ especialment en aquells llocs on el prior és instituit pel mateix bisbe o per aquells abats que institueixen l'abat. ⁴ No costa gaire de veure com és d'absurd això, ja que des del primer moment de la institució se li dona peu a ensuperbir-se, ⁵ perquè els seus pensaments li suggereixen que està exempt de la potestat del seu abat, ⁶ ja que es diu: "tu també has estat instituit pels mateixos que l'abat". ⁷ D'aquí neixen enveges, renyines, calúmnies, gelosies, discòrdies, desordres; ⁸ i mentre abat i prior sostenen parers contraris, per força han de perillar les seves ànimes amb aquesta discòrdia, ⁹ i els qui els estan sotmesos van cap a la perdició, adulant l'una part o l'altra. ¹⁰ La culpa d'aquests mals recau en primer terme sobre aquells que es van fer responsables de semblant desordre.

¹¹ Per això nosaltres ens hem adonat que per al manteniment de la pau i de la caritat convé que l'organització del seu monestir depengui enterament de l'abat. ¹² I, si és possible, que s'organitzin per mitjà de degans, tal com abans hem disposat, totes les conveniències del monestir, segons que l'abat ho haurà establert, ¹³ a fi que, encomanant-ho a molts, no se'n pugui enorgullir un de sol. ¹⁴ Però, si el lloc ho requereix o la comunitat ho demanava raonablement, amb humilitat, i l'abat creu que convé, ¹⁵ que ell mateix

s'institueixi com a prior aquell que hagi escollit amb el consell de germans temerosos de Déu.

¹⁶ El prior, però, que compleixi amb respecte allò que el seu abat li hagi encomanat i no faci res contra la voluntat o la disposició de l'abat, ¹⁷ perquè, com més està per damunt dels altres, tant més sol·lícitament li cal observar els preceptes de la Regla.

¹⁸ Si mai es trobava que aquest prior era viciós, o que s'enorgulleix endut per la inflor, o es demostrava que menysprea la santa Regla, se l'ha d'amonestar de paraula fins a quatre vegades. ¹⁹ Si no s'esmenava, que li apliquin la sanció del càstig regular. ²⁰ I si ni així no es corregia, que sigui destituït del càrrec de prior, i que se n'hi posi al seu lloc un altre que en sigui digne. ²¹ I si després tampoc no es mantenia tranquil i obediènt dins la comunitat, que sigui fins i tot expulsat del monestir. ²² Que pensi, tanmateix, l'abat que haurà de donar compte a Déu de tots els seus determinis, no fos cas que una flamarada d'enveja o de gelosia abrusés la seva ànima.

Declaració

Art. 101. Entre els oficials del monestir ocupa el primer lloc el prior, de qui l'abat se serveix com a immediat col·laborador i ajudant, de manera que, trobant-se ell absent o impedit, presideix el monestir. Després, en l'educació i formació dels monjos joves, mostren la seva sol·licitud i talent el mestre de novicis i el mestre de professors, l'ofici dels quals és certament de gran importància i responsabilitat, ja que l'esperança de la collita rau en la llavor. El mestre de litúrgia, per la seva part, assisteix l'abat preparant i dirigint dignament la celebració de l'Eucaristia i de l'Ofici diví. En l'administració dels béns temporals del monestir, l'abat és ajudat pel cellerer, a qui pertoca ocupar-se del patrimoni de la família monàstica, procurar tot el que sigui necessari per a la vida domèstica, i el manteniment.

ELS PORTERS DEL MONESTIR

¹ S'ha de posar a la porta del monestir un monjo d'edat, ple de seny, que sàpiga rebre encàrrecs i donar-los, i d'una maduresa que el guardi de rondar d'un cantó a l'altre. ² Aquest porter, ha de tenir

15 juny
17 setembre
20 desembre
13 març

la cel·la vora la porta, perquè els qui arribin trobin sempre a punt qui els respongui. ³ I així que algú truqui o que algun pobre demani, que contesti *Deo gratias* o *Benedic*, ⁴ i que, amb tota la dolcesa del temor de Déu, faci de pressa l'encàrrec amb tot el fervor de la caritat. ⁵ Si el porter necessita ajut, que se li doni un germà més jove.

⁶ El monestir, si és possible, s'ha d'establir de tal manera que totes les coses necessàries, és a dir, l'aigua, el molí, el forn, l'hort i els diversos oficis, s'exerceixin a l'interior del monestir, ⁷ per tal que els monjos no tinguin necessitat de córrer per fora, perquè no convé de cap manera a les seves ànimes.

⁸ I volem que aquesta Regla es llegeixi sovint en comunitat, perquè cap germà no pugui al·legar ignorància.

ELS GERMANS ENVIATS DE VIATGE

16 juny
18 setembre
21 desembre
14 març

¹ Els germans que han de sortir de viatge s'encomanaran a la pregària de tots els germans i de l'abat, ² i a l'oració final de l'ofici diví es farà sempre memòria de tots els absents. ³ Els germans que tornen de viatge, el mateix dia de la seva arribada, a totes les hores canòniques, quan s'acaba l'ofici diví, que es prostrin a terra a l'oratori ⁴ i demanin la pregària de tots per les faltes que se'ls hagin pogut escapar durant el viatge, veient o escoltant alguna cosa dolenta o alguna paraula ociosa. ⁵ I que ningú no s'atreveixi a contar a un altre res del que haurà vist o haurà sentit fora del monestir, perquè això fa molts desastres. ⁶ Si algú s'hi atrevia, que el sotmetin al càstig de regla.

⁷ Igualment, el qui s'atreveixi a sortir del clos del monestir i anar a qualsevol lloc o fer qualsevol cosa, per petita que sigui, sense ordre de l'abat.

Declaració

Art. 35. Aquests últims anys, no solament s'han multiplicat els contactes i les relacions amb els cristians no catòlics, sinó que s'ha renovat el mateix esperit amb què es fan. Avui sentim cada vegada més la responsabilitat comuna de restablir la unitat de l'Església. Per això serà bo que els nostres monestirs, si es donen les condicions necessàries, i d'acord amb les seves possibilitats, aportin el seu esforç per fomentar i promoure la unitat de l'Església.

També hem de tenir consciència viva dels nostres deures respecte a la difusió de l'Evangeli en terres de missió, de manera que, en la mesura de les nostres forces, promoguem la tasca evangelitzadora, en la qual encara queda tanta feina per fer.

Sabem, a més, que l'Església catòlica no rebutja res d'allò de sant i de verdader que hi ha en les religions no cristianes. Amb respecte mutu, però exclouent qualsevol mena de sincretisme, que els nostres monestirs reconeguin els béns espirituals i morals, així com els valors socioculturals, que trobem en les religions no cristianes, i d'aquesta manera contribuïran a la pau de la família humana.

SI MANEN A UN GERMÀ COSES IMPOSSIBLES

17 juny
19 setembre
22 desembre
15 març

¹ Si mai són encomanades a un germà coses feixugues o fins impossibles, ha de rebre amb tota mansuetud i obediència l'ordre del qui mana. ² Si veia que la duresa de la càrrega excedia totalment la mesura de les seves forces, que exposi al superior els motius de la seva impossibilitat, amb paciència i oportunament, ³ no pas amb orgull o resistència o contradicció. ⁴ I si, després de la seva exposició, el superior continua pensant igual i manté l'ordre donada, que sàpiga l'inferior que així li convé, ⁵ i, portat per la caritat, confiant en l'ajut de Déu, obeeixi.

Declaració

Art. 54. L'obediència religiosa, fins i tot quan consisteix a complir materialment el que mana el superior, sempre s'adreça a Déu, i és un acte humà, lliure i personal, que requereix una reflexió madura i responsable. Les condicions canviant dels nostres temps requereixen unes formes noves de manar i d'obeir, i demanen unes relacions noves entre els superiors i els germans. La nostra època rebutja qualsevol servilisme, paternalisme o culte a les formes feudals, i desitja amb raó que sempre i a tot arreu es respecti la dignitat de la persona humana. A més, com que avui les condicions de treball i els càrrecs dels germans exigeixen tenir coneixements especials i pressuposen la responsabilitat personal de cada un dels monjos, els superiors han de deixar un marge prou ample a les iniciatives personals; i, en les seves ordres, s'han de preocupar més de les decisions principals i de llarga perspectiva, que no pas de minúcies i de detalls. Avui, més que no pas en temps passats, cal que els superiors no formulin les seves ordres sinó després d'haver escoltat els experts i haver consultat els seus germans, i que continuïn sempre oberts a rebre ulteriors suggeriments. Els superiors escoltaran de bon grat els germans, conservant

tanmateix la seva l'autoritat de decidir i disposar el que calgui fer. Els germans, per la seva banda, donaran el seu parer apreciament la personalitat i el criteri dels altres, exposant la seva opinió amb raons vàlides, i sense procurar sortir-se amb la seva.

Art. 55. El bé de l'obediència religiosa només es pot preservar de veritat, en la vida monàstica, si els superiors, juntament amb els seus germans i amb un mateix esperit, busquen sincerament la voluntat de Déu, sabent que l'obediència no es presta a l'autoritat humana, sinó sempre a Déu mateix, que ens crida. El bé de la comunitat demana uns preceptes clars, fermes i sense equívocs, que comprometin els germans; d'altra banda el govern del monestir no pot prescindir mai de la col·laboració responsable de tots per al bé del monestir, de l'Orde i de l'Església. És precisament aquest profund consens de tots, que té les seves arrels en la vocació comuna i en la professió religiosa, allò que fonamenta l'exercici quotidià de l'autoritat i de l'obediència.

**QUE AL MONESTIR NINGÚ NO ES PRENGUI LA
LLIBERTAT DE DEFENSAR-NE UN ALTRE**

18 juny
20 setembre
23 desembre
16 març

¹ Cal evitar que per cap motiu no es prengui un monjo la llibertat de defensar-ne un altre al monestir, o com a protegir-lo, ² encara que els uneixi qualsevol lligam de parentiu. ³ Que de cap manera no es prenguin els monjos aquesta llibertat, perquè es podria convertir en una ocasió d'escàndols molt greus. ⁴ Si algú transgredia aquesta prohibició, que sigui castigat ben asprament.

**QUE NINGÚ NO S'ATREVEIXI A PEGAR
ARBITRÀRIAMENT A UN ALTRE**

¹ Que s'eviti al monestir qualsevol ocasió d'excedir-se, ² i així establím que a ningú no li sigui permès d'excomunicar o d'assotar cap dels seus germans, llevat d'aquell a qui l'abat li n'hagi donat l'autorització. ³ *Els qui es mantinguin en pecat, reprèn-los davant de tothom, perquè també els altres en tinguin un escarment.* ⁴ Els infants, fins a l'edat de quinze anys, que estiguin sota la guarda i la correcció amatent de tots; ⁵ però també això s'ha de fer amb molta mesura i ponderació.

19 juny
21 setembre
24 desembre
17 març

⁶ El qui d'alguna manera s'atreveixi amb els de més edat sense autorització de l'abat o es desfogui sense discreció contra els infants, que sigui sotmès al càstig de regla, ⁷ perquè està escrit: *El que no vulguis per a tu, no ho facis a ningú.*

QUE S'OBEEIXIN ELS UNS ALS ALTRES

<p>20 juny 22 setembre 25 desembre 18 març</p>
--

¹ El bé de l'obediència, no sols l'han de prestar tots a l'abat, sinó que també els germans s'han d'obeir els uns als altres, ² sabent que per aquest camí de l'obediència aniran cap a Déu. ³ Posant, doncs, en primer lloc el manament de l'abat o dels priors per ell constituïts, al qual no permetem que s'anteposin manaments particulars, ⁴ fora d'això, que tots els joves obeeixin els seus ancians amb tota caritat i sol·licitud. ⁵ Si es trobava algú que hi fos rebel, se l'ha de castigar.

⁶ I si cap germà per algun motiu, per petit que sigui, és corregit d'una manera o altra per l'abat o per qualsevol ancià seu, ⁷ o bé si nota que l'ànim de qualsevol ancià està mínimament irritat en contra seu o està disgustat, ni que sigui una mica, ⁸ a l'instant, sense esperar gens, que es prostri a terra, i així resti ajagut als seus peus donant satisfacció, fins que amb un mot de benedicció passi aquell enuig. ⁹ Si algú refusava de fer-ho, que se'l sotmeti a un càstig corporal, o bé, si és contumaç, que sigui expulsat del monestir.

Declaració

Art. 33. La nostra època, per una part, té en gran estima les formes comunitàries de vida, en les quals la persona, mitjançant el diàleg, es relaciona amb els altres i així es desenvolupa, manifesta i perfecciona; per altra part, l'ecclesiologia contemporània indica clarament la naturalesa comunitària de la salvació com a nota essencial de la revelació cristiana. Moguts per aquestes raons, hem de procurar que, entre les persones que la vida de comunitat i unes finalitats i tasques comunes mantenen unides, hi hagi també una comunicació veritable i sincera.

EL BON ZEL QUE CAL QUE TINGUIN ELS MONJOS

¹ Així com hi ha un zel d'amargor, dolent, que allunya de Déu i duu a l'infern, ² també hi ha un zel bo que allunya dels vicis i porta a Déu i a la vida eterna. ³ Que practiquin, doncs, els monjos aquest zel

21 juny
23 setembre
26 desembre
19 març

amb un amor ferventíssim, ⁴ és a dir, *que s'avancin a honorar-se els uns als altres*; ⁵ que se suportin amb una gran paciència les seves febleses, tant físiques com morals; ⁶ que s'obeeixin amb emulació els uns als altres; ⁷ que ningú no busqui allò que li sembla útil per a ell, sinó més aviat el que ho sigui per als altres; ⁸ que practiquin desinteressadament la caritat fraterna; ⁹ que temin Déu amb amor; ¹⁰ que estimin el seu abat amb un afecte sincer i humil. ¹¹ Que no anteposin res absolutament al Crist, ¹² el qual ens dugui tots junts a la vida eterna.

Declaració

Art. 57. Vetllar per l'observança de la vida comunitària no és solament obligació dels superiors, encara que correspon sobretot a ells extirpar els vicis i abusos mitjançant l'exhortació, l'amonestació o la correcció. Els superiors podran accomplir aquesta tasca més fàcilment i eficaçment si la comunitat demostra paciència envers els germans i fidelitat als valors de la vida religiosa, i sap compaginar sempre l'amor al pecador amb l'odi al pecat.

Cal procurar, doncs, que la vida de comunitat no es converteixi en una càrrega pesada o en una ocasió de falta a la caritat; ans convé que l'experimentem realment com l'escola mateixa de la caritat, en la qual ens respectem mútuament i ens obeïm de bon grat els uns als altres, en la qual fins i tot les nostres debilitats ens són ocasió de progressar en l'amor, i on l'exemple i la lliçó dels germans ens empenyen poderosament a anar cap a Déu.

Encara que és molt propi de l'ofici de l'abat instruir ell mateix la comunitat sobre la vida espiritual i exhortar a la virtut, això no obstant, a vegades pot confiar una part d'aquestes funcions a d'altres germans. És molt convenient, en efecte, que d'una manera regular hi hagi conferències de temes espirituals, i que els germans es comuniquin mútuament els dons de la gràcia i de la intel·ligència.

Art. 58. En la vida de comunitat, a més, hem de cultivar la riquesa de les tradicions monàstiques cercant formes autèntiques de vida monàstica que valguin per a la situació actual, començant per la tradició viva dels nostres monestirs, els valors de la qual hem de conservar, fer fructificar i transmetre a altres. També hem de cultivar la consciència de pertànyer a comunitats més àmplies, com són la pròpia Congregació i tot l'Orde, de manera que mútuament ens ajudem de debò a viure sempre millor la nostra vocació.

QUE AQUESTA REGLA NO ESTABLEIX TOTA LA PRÀCTICA DE LA PERFECCIÓ

¹ Hem redactat aquesta Regla perquè, observant-la als monestirs, mostrem que tenim, si més no, una honestetat de costums o un començ de vida monàstica. ² D'altra banda, per a qui s'afanya per arribar a la perfecció de la vida monàstica hi ha els ensenyaments dels sants Pares, l'observança dels quals porta l'home fins al cim de la perfecció. ³ Perquè, quina pàgina o quina paraula d'autoritat divina de l'Antic i del Nou Testament no és una norma rectíssima per a la vida humana? ⁴ O bé, quin llibre dels sants Pares catòlics no ens fa sentir insistentment com hem de córrer per arribar de dret al nostre Creador? ⁵ I, encara, les *Col·lacions* dels Pares i les *Institucions* i les seves *Vides*, i la Regla del nostre pare sant Basili, ⁶ que són sinó instruments de virtut per a monjos de vida santa i obedients? ⁷ Encara que, per a nosaltres, peresosos, que vivim malament, i negligents, són motiu de vergonya i de confusió.

22 juny
24 setembre
27 desembre
20 març

⁸ Tu, doncs, siguis qui siguis, que t'afanyes per arribar a la pàtria celestial, compleix bé amb l'ajut del Crist aquesta mínima Regla que hem redactat com un començament, ⁹ i aleshores arribaràs, amb la protecció de Déu, als cims més elevats de doctrina i de virtuts que ara recordàvem. Amén.

[Acaba la Regla]

Declaració

Art. 3. Per a poder exposar els elements fonamentals de la vida cistercenca dels nostres dies, primer de tot cal que vegem de quines

fonts podem extreure les idees mestres i l'impuls necessari per a ordenar la nostra vida monàstica, i com les hem d'aplicar en cada cas.

Art. 4. La paraula de Déu, i especialment la vida i la doctrina de Crist, tal com la proposa l'Evangelí, l'exposa el magisteri sempre viu de l'Església i es reflecteix en la consciència i l'experiència eclesials, és la primera font, la llei suprema i la norma a la qual hem d'ajustar la nostra vida. Entre els documents del magisteri de l'Església, avui mereixen un lloc especial per a nosaltres les constitucions i els decrets del Concili Vaticà II, sobretot el decret *Perfectæ Caritatis*, i altres documents posteriors del magisteri de l'Església que tracten de la vida monàstica i consagrada, els quals ens urgeixen a fer la convenient renovació de la nostra vida.

Art. 5. Els principis de la vida cistercenca actual es basen en la tradició monàstica. Certament volem tenir present tota la tradició del monaquisme cristià, tant la d'abans de sant Benet com la que el segueix, i tant la dels inicis de Cister com la vida monàstica cistercenca dels segles posteriors. En el treball de renovació hem de fer el possible perquè la nostra vida cistercenca actual sigui una continuació fecunda i orgànica dels valors de la tradició monàstica. No ignorem de cap manera l'índole històrica d'aquesta tradició, que ha de ser interpretada i jutjada segons els criteris de la ciència històrica. Les investigacions més recents, tant en història com en teologia del monaquisme, demostren clarament la multiplicitat i varietat d'intents i de formes del monaquisme antic, i demanen que sapiguem distingir allò que són elements permanentment vàlids del que són elements transitoris. Així doncs, cal que per l'estudi diligent coneguem les tradicions i els documents de tota la història monàstica, i que ens en servim amb prudent fidelitat i llibertat, a l'hora d'establir els principis i les tasques de la nostra vida.

Art. 6. Entre els documents de la vida monàstica ocupa i ocuparà sempre un lloc eminent la Regla de sant Benet, testimoni eximi de les idees i de les experiències del monaquisme antic. Els monjos benedictins i cistercencs investigaven a fons la Regla meditant-la assíduament, la interpretaven, i l'adaptaven una vegada i una altra als pro-

pòsits i a les necessitats del seu temps. Per consegüent les idees principals de la Regla penetraren tota la història d'Occident, i encara avui constitueixen la part més important de l'herència monàstica. Per a nosaltres, no sols continuen representant una font d'inspiració permanent per a ordenar rectament la nostra vida, sinó que, tant si es tracta de la línia fonamental de la vida espiritual com de les formes constitutives de la vida cenobítica, la Regla de sant Benet conserva plena autoritat en els seus elements essencials i permanents.

Art. 7. Però la Regla és també un document històric, estretament unit a les condicions del seu temps. A més, la seva aplicació i interpretació durant segles anava lligada a les condicions i a la mentalitat de cada època; per tant, pràcticament mai no es va observar al peu de la lletra (*ad litteram*), sinó segons diverses interpretacions i adaptacions. En els nostres temps, certament, com que les condicions de la vida humana han canviat molt més profundament que en qualsevol època anterior, la Regla, que va ser escrita al segle VI, encara menys pot ordenar tots els aspectes particulars de la nostra vida. Una semblant fidelitat material a la Regla, ni respondria a la intenció de sant Benet ni a la llibertat amb què els monjos dels segles passats se'n serviren.

De manera més immediata la Regla s'encarna en la tradició i en la vida actual de cada monestir que, sota la llum de l'Esperit Sant i el guiatge autèntic de l'abat, conserva la Regla com a inspiració sempre actual i viva. Per tant, també en aquest aspecte hem de dedicar-nos amb afany a viure la Regla, de tal manera que, abandonant-ne aquells elements excessivament contingents o que ja han caigut en desús, sempre sigui la nostra autèntica mestra de vida.

En aquest sentit, doncs, la Regla serà aquella font i norma de vida de què ens servim amb reverència filial i llibertat cristiana per a promoure la renovació de la nostra vida, i no pas una col·lecció de prescripcions materials que oprimeixi i ens impedeixi de trobar les solucions que certament convenen als nostres problemes.

Art. 8. Hem d'estimar moltíssim tot allò que pertany a la tradició cistercenca, és a dir, els documents dels orígens dels monjos de Cis-

ter, els escrits dels mestres i les mestres eminents de vida espiritual de l'Orde, la vida dels nostres sants, i la història i experiència de nou segles. Hem de conèixer, discernir i tenir ben en compte totes aquestes coses en el nostre treball de renovació, amb aquell esperit de fidelitat i de llibertat del qual més amunt parlàvem.

En efecte, no hem de prendre mai la tradició com una cosa passada, sinó com una realitat viva i actual, que tendeix dinàmicament vers el futur i demana una nova manera d'actuar, que estigui d'acord amb les noves condicions. Per això, cal que descobrim aquella força interna de la tradició que només es pot aconseguir amb l'estudi i estant en comunió viva amb ella.

Així doncs, no hem de restringir la tradició cistercenca als inicis estrictes, tot i que la inspiració primigènica té certament un valor extraordinari, sinó que també hem de tenir en compte l'evolució posterior, que amb l'aportació de nous elements va modelar i determinar no pas poc el curs de la nostra vida, tot creant al mateix temps sanes tradicions.

Art. 9. Cal que coneguem a fons les necessitats i els desigs de l'Església per a pouar-ne l'impuls que afaïçoni la nostra vida, de manera que siguem amatents a servir la comunitat cristiana, tal com ja van fer els nostres antecessors de Cister. L'Orde Cistercenc, com a porció viva i útil de l'Església vivent, té l'anhel i el deure de comprendre'n amb promptitud els propòsits i projectes, i de contribuir-hi segons les seves forces i possibilitats.

Així com l'Església sent com a propis els goigs i les esperances, les tristeses i les angoixes del món d'avui i, unida estretament al gènere humà, es desvia per ajudar-lo, també nosaltres hem de percebre amb obertura d'esperit les necessitats i els afanys de la societat humana i posar-nos efectivament al seu servei, d'acord amb les pròpies possibilitats i respectant l'índole fonamental de cada Congregació o monestir.

Així doncs, cal que en l'obra de la nostra renovació també tinguem present això, a fi que les estructures i tasques de la nostra vida res-

ponguin a les característiques i necessitats de la societat d'avui. Hem de procurar conèixer les opinions, la mentalitat i el tarannà dels nostres contemporanis entre els quals vivim; i, de tot allò que en ells trobem de bo i de just, de tots aquests elements valuosos, convé que nosaltres mateixos ens n'aprofitem.

Art. 126. En posar fi a aquesta Declaració sobre els principals elements de la vida cistercenca actual, no creiem pas que, amb tot el que acabem de dir —encara que es posés plenament en pràctica—, hàgim donat fi al treball de renovació de la nostra vida. Perquè, així com a tota l'Església, que peregrina fent camí, Crist la crida a aquella reforma contínua de la qual ella sempre tindrà necessitat en tant que institució humana i terrenal, encara més hi crida el nostre Orde, cada una de les Congregacions i tots els monestirs amb els seus monjos.

Aquesta reforma contínua és necessària, ja que la història humana, que cada vegada avança a un ritme més ràpid, sempre presenta noves circumstàncies i origina tant nous progressos com nous problemes, als quals la nostra vida —en els seus aspectes susceptibles de canvi— també caldrà que s'adapti. A més, la necessitat d'aquesta renovació contínua és deguda sobretot al fet que mai no arribem a realitzar perfectament el nostre ideal; per tant, sempre tindrem necessitat d'aquella conversió contínua i sincera mitjançant la qual nosaltres —com a individus i com a comunitat— anem sent transformats a imatge de Crist, el Fill de Déu.

ÍNDEX

Pròleg 1-7	3
Declaració, art. 1-2	3
Pròleg 8-20	4
Declaració, art. 11	5
Pròleg 21-38	5
Declaració, art. 12	7
Pròleg 39-50	7
Declaració, art. 13-14	8
1 Les menes de monjos	10
Declaració, art. 79-80	11
2 Com ha de ser l'abat 1-10	12
Declaració, art. 93-96	12
Com ha de ser l'abat 11-22	13
Declaració, art. 97-98	14
Com ha de ser l'abat 23-29	15
Declaració, art. 115	16
Com ha de ser l'abat 30-40	16
Declaració, art. 123	17
3 Com s'ha de convocar els germans a consell	19
Declaració, art. 102-107	20
4 Quins són els instruments de les bones obres	22
Declaració, art. 46-47	25
5 L'obediència	26
Declaració, art. 52-53	27
6 La practica del silenci	28
Declaració, art. 48-49	28
7 La humilitat 1-9	30
Declaració, art. 65	30
La humilitat 10-30	31
La humilitat 31-33	33
Declaració, art. 66	33

La humilitat 34	33
Declaració, art. 67	34
La humilitat 35-43	34
Declaració, art. 68	35
La humilitat 44-48	35
Declaració, art. 116	35
La humilitat 49-50	36
Declaració, art. 117	36
La humilitat 51-54	37
La humilitat 55	38
La humilitat 56-58	38
La humilitat 59	38
La humilitat 60-61	38
La humilitat 62-70	39
Declaració, art. 10	39
8 Els oficis divins a la nit	41
Declaració, art. 18-21	41
9 Quants salms s'han de dir a la nit	43
Declaració, art. 22	44
10 Com s'ha de celebrar la lloança nocturna a l'estiu	45
Declaració, art. 23	45
11 Com s'han de celebrar les vigílies els diumenges	47
Declaració, art. 24	48
12 Com s'ha de celebrar l'ofici de laudes	49
Declaració, art. 25	49
13 Com s'han de celebrar les laudes els dies d'entre setmana	50
Declaració, art. 26-28	51
14 Com s'han de celebrar les vigílies en les festes dels sants	53
Declaració, art. 29	53
15 En quin temps s'ha de dir l'Al-leluia	54
Declaració, art. 59	54
16 Com s'han de celebrar els oficis divins durant el dia	55
Declaració, art. 60	55

17	Quants salms s'han de cantar a les hores esmentades	56
	Declaració, art. 61	56
18	Amb quin ordre s'han de dir els salms	58
	Declaració, art. 62	59
19	L'actitud en la salmòdia	61
	Declaració, art. 63	61
20	La reverència en la pregària	62
	Declaració, art. 64	62
21	Els degans del monestir	63
	Declaració, art. 77	63
22	Com han de dormir els monjos	65
23	L'excomunió per les faltes	66
	Declaració, art. 78	66
24	Quina ha de ser la mesura de l'excomunió	67
	Declaració, art. 81	67
25	Les faltes greus	69
	Declaració, art. 82	69
26	Els qui sense permís s'ajunten als excomunicats	71
	Declaració, art. 83	71
27	La sol·licitud que ha de tenir l'abat envers els excomunicats	72
	Declaració, art. 84	72
28	Els qui, després de corregits sovint, no volen esmenar-se	74
	Declaració, art. 85	74
29	Si s'ha de tornar a admetre els germans que se'n vandel monestir	76
	Declaració, art. 86	76
30	Com s'ha de corregir els infants de menor edat	78
	Declaració, art. 87	78
31	Com ha de ser el majordom del monestir	80
	Declaració, art. 100	81
32	Les eines i els objectes del monestir	82
	Declaració, art. 38	82
33	Si els monjos han de tenir res de propi	83
	Declaració, art. 50	83

34	Si han de rebre tots igual les coses necessàries	84
	Declaració, art. 15-17	84
35	Els setmaners de la cuina	87
	Declaració, art. 108-109	88
36	Els germans malalts	90
	Declaració, art. 56	90
37	Els vells i els infants	92
	Declaració, art. 32	92
38	El lector setmaner	93
	Declaració, art. 110-112	94
39	La mesura del menjar	96
	Declaració, art. 113-114. 118	96
40	La mesura de la beguda	98
	Declaració, art. 119-120	98
41	A quines hores s'ha de menjar	100
	Declaració, art. 121-122	100
42	Que ningú no parli després de completes	102
	Declaració, art. 124-125	102
43	Els qui fan tard a l'ofici diví o a la taula	104
	Declaració, art. 88	105
44	Com han de satisfer els excomunicats	107
	Declaració, art. 89	107
45	Els qui s'equivoquen a l'oratori	110
	Declaració, art. 90	110
46	Els qui falten en qualsevol altra cosa	111
	Declaració, art. 91	111
47	El senyal que s'ha de fer per a l'hora de l'ofici diví	113
	Declaració, art. 92	113
48	El treball manual de cada dia 1-9	115
	Declaració, art. 34. 69	115
	El treball manual de cada dia 10-13	116
	Declaració, art. 70	117
	El treball manual de cada dia 14-25	117

	Declaració, art. 73	118
49	L'observança de la quaresma	119
	Declaració, art. 30-31	119
50	Els germans que treballen lluny de l'oratori o que es troben de camí	121
	Declaració, art. 71	121
51	Els germans que no van gaire lluny	122
	Declaració, art. 76	122
52	L'oratori del monestir	123
	Declaració, art. 36-37	123
53	Com s'ha d'acollir els forasters	125
	Declaració, art. 75	126
54	Si el monjo pot acceptar cartes o alguna altra cosa	127
55	El vestit i el calçat dels germans	128
	Declaració, art. 51	129
56	La taula de l'abat	130
57	Els artesans del monestir	131
	Declaració, art. 74	131
58	La manera d'admetre els germans	133
	Declaració, art. 39-42	135
59	Els fills dels nobles o dels pobres que són oferts	137
	Declaració, art. 43	137
60	Els sacerdots que vulguin viure al monestir	139
	Declaració, art. 44	139
61	Com s'ha d'acollir els monjos forasters	140
	Declaració, art. 45	141
62	Els sacerdots del monestir	142
	Declaració, art. 72	142
63	L'ordre de la comunitat	144
64	La institució de l'abat	146
	Declaració, art. 99	147
65	El prior del monestir	149
	Declaració, art. 101	150

66	Els porters del monestir	151
67	Els germans enviats de viatge	152
	Declaració, art. 35	152
68	Si manen a un germà coses impossibles	154
	Declaració, art. 54-55	154
69	Que al monestir ningú no es prengui la llibertat de defensar-ne un altre	156
70	Que ningú no s'atreveixi a pegar arbitràriament a un altre	157
71	Que s'obeeixin els uns als altres	158
	Declaració, art. 33	158
72	El bon zel que cal que tinguin els monjos	159
	Declaració, art. 57-58	159
73	Que aquesta regla no estableix tota la pràctica de la perfecció	161
	Declaració, art. 3-9. 126	161
73	Índex	167